

BURMESE CLASSIC

ရွှန်းရတနာ

နုလုံးသားကို ဆင်ဆာမဖြတ်မီနဲ့

LnC

www.burmeseclassic.com

ရွန်းရမိမိုး

နှလုံးသားကို

ဆင်ဆာမဖြတ်ပါနဲ့

BURMESE
CLASSIC

စီစဉ်သူ

မောင်ကျော်လှိုင်

စေတနာစာပေ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချစ်အမြတ်အားကော တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ခံနိုင်ကျင့်ကြံ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြံ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွတ်မတ် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြံ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြံ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

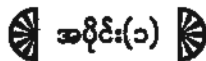
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ စုဝေးအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားဧည့်လုံညီညွတ်မှု နိုင်ငံရေး။
- စည်းတမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် စွဲသန်နိုင်စွမ်းအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ အတိမ်စွဲပြီးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုတ်ဖိုးရေးကို ပိုမိုစွဲမြဲတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး အတိမ်စက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံစွဲမြဲတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နေရာတွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိညာဉ်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ခုလုံးကို ဝိန်းဟီးနိုင်စွဲ စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်တုံ့ပြန်မှုအားနှင့် လျင်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်တက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းမာကြံနိုင်ရေးနှင့် စဉာဏ်ညီဖြင့်မိမားရေး။

မျက်လုံးလေးတစ်စုံ။

ဝိုင်းစက်လှပတဲ့ မျက်လုံးလေးတစ်စုံ။ စူးလှစွန်း

တောက်တဲ့ မျက်လုံးလေးတွေဟာ အင်မတန်မှ ကြည်လင်ဖြူစင်လွန်းလှပါသည်။ ကြည်စင်နေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေမှာ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မပါ။ နူးညံ့လှပလွန်းလှသည်။

မိုးထိအောင်မြင့် ဆိုတဲ့ကောင်လေး ရင်တွေ တခုတ်

ဒုတ် ခုန်လာလေသဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ယောင်ယမ်းဖိထားမိသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲဟ။

ဟော ... မျက်ဝန်းလေးရယ်နေပြီ။ မြူးပျူပျူ မျက်
ဝန်းလေး ရယ်မောမှုကလည်း တော်တော် ချစ်စရာကောင်းတာ
ပဲ။

မိုးထိသည် စာသင်ခန်းရဲ့ အတန်းထောင့်မှာ ထိုင်
ရင်း နေကြာစေ့ကိုက်ကာ စကားတွေညည်ညိုအောင် ပြောနေသော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မမြင်ဖူးသလို စိုက်စိုက်ကြီးကြည့်နေ
မိသည်။ အထူးသဖြင့် မိုးထိကြည့်တာ သူမမျက်ဝန်းတွေကိုပါ။

မိုးထိသည် ပုဝါဖြူ ဆိုသော ကောင်မလေးကို
တကယ် ခုမှ မြင်ဖူးသလို ကြည့်ချင်နေမိတာပါ။ တကယ်တော့
ပုဝါဖြူနဲ့ သူက ငါးတန်းတည်းက ဒီ (A)ခန်းမှာ အမြဲ အတူတူ
တက်ခဲ့တာပါ။ ခုဆို ဆယ်တန်းရောက်ပြီ။ ဘာလို့ ဒီနေ့မှ
ပုဝါဖြူကို ကြည့်ချင်နေမိမှန်းမသိ။ ရင်တွေလည်း ခုန်လိုက်တာ။

ပုဝါဖြူတို့အဖွဲ့ကတော့ သူကြည့်နေတာသိပုံမရ။
သူမတို့ကြည့်လာသော အကယ်ဒမီပွဲအကြောင်း အားရပါးရပြော
နေကြတာ။

တစ်ခုသတိထားမိတာက ပုဝါဖြူ သူငယ်ချင်းတွေ
သာ အငြင်းသန် ငြင်းခုန်နေကြတာ။ ပုဝါဖြူက ဘယ်တော့မှ
မငြင်း။ အေးချမ်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီနေ့ကျမှ
ပုဝါဖြူကို အကောင်းတွေချည်း မြင်နေမိပါလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ တကယ်လည်း ပုဝါဖြူက အေးချမ်း
သော ခံကောင်မလေးပါ။ ပြီးတော့ စာလည်း အရမ်းမတော်ပါ။
ဇာညှိတဲ့အထဲလည်း မပါပါ။

မိုးထိကတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် စာအရမ်းတော်
ပါသည်။ အတန်းထဲမှာ အမြဲ အဆင့်တစ်ခုရသူပါ။

စာတော်တဲ့ကျောင်းသားတွေဟာ သူတို့လို စာတော်
တဲ့သူအချင်းချင်းပဲ သတိထားမိတတ်ပါသည်။ သူတို့လောက်မှ
စာမတော်တဲ့ သူတို့ရင် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်
သူလည်း ပုဝါဖြူကို စိတ်ထဲ သိပ်မရှိခဲ့တာပါ။ ဒီနေ့ကျမှ
ထူးထူးဆန်းဆန်း ပုဝါဖြူဆီကို သူ့မျက်လုံးတွေက အလိုလို
ရောက်နေတာပါ။

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ပုဝါဖြူက သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ အငြိမ်ဆုံးလို
 တောင် ပြောလိုရပါသည်။ အငြင်းလည်း မသန်စာတ်သလို ဟက်
 ဟက်ပက်ပက် ရယ်တာလည်း မတွေ့ရပါ။ အားပါးတရ စကား
 လှပြောတာမျိုးလည်းမရှိ။ သေချာကြည့်တော့မှ ပိုမြင်ရသည်။
 သူမ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သာ စကားဝိုင်းဖွဲ့နေတာ သူမက သိပ်
 ပြောသလို ဂရုတစိုက် နားထောင်တာမျိုးလည်း မရှိပါ။

တကယ်ကို ခွဲထွက်နေတာပါ။ ခွဲထွက်မှန်း မသိ
 သာရုံ သီးသန့်ဖြစ်နေတာပါ။ သေချာကြည့်လေ စိတ်ဝင်စားစရာ
 ကောင်းလာလေပါပဲ။

အလှဆုံးက မျက်လုံးတွေဆိုပေမယ့် ညိုပြီးစိုနေတဲ့
 အသားအရေကလည်း တစ်မျိုးလေးစွဲဆောင်နေပါသည်။ ပါးလှပ်
 နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စကားမများတာကတော့ အံ့ဩစရာပေါ့။

ဖျတ်ခနဲ ပုဝါဖြူမျက်လုံးတွေ သူ့ဘက်ရောက်လာ
 တော့ သူ ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။

ပုဝါဖြူကို အမြဲခိုးခိုးကြည့်နေတဲ့ Ec ရဲ့ မျက်ဝန်း
 တွေကို ပုဝါဖြူလည်း ရိပ်မိနေပါပြီ။

ရင်လည်း တိုးတိုးလေးခုန်သည်။ သူမတို့ရဲ့ အတန်း
 ခေါင်းဆောင် Ec ကောင်လေးရဲ့ နာမည်က မိုးထိအောင်မြင့်တဲ့။
 နာမည်နဲ့လိုက်အောင် စာလည်းတော်ကာ ရုပ်က
 လေးကလည်း အင်မတန်တာစားလွန်းသည်။

အသားက ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ဖြူလွန်းနေကာ
 နှုတ်ခမ်းတွေက ရဲရဲတွတ်နေ၏။ မျက်ခုံးတွေက ထူထဲစိမ်းမှောင်
 နေသည်။ အရပ်ကလည်း ခပ်မြင့်မြင့်ထဲက။ ဘာဆိုဘာမှ ပြော
 စရာမရှိ။

တက်စုံထူးချွန်ဆုကို ကန်ထရိုက်ဆွဲထားသလို အိမ်
ကလည်း အင်မတန်ချမ်းသာ၏။

မိုးထိအောင်မြင် ဆီစက်၊ ဆန် စက်တွေ၊ မိုးထိ
အောင်မြင်ပွဲရုံတွေ ဆိုတာ သူတို့မြို့လေးမှာတင်မက စရိုင်မြို့၊
တိုင်းမြို့တွေမှာပါ ရှိသတဲ့။

သူတို့မြို့လေးမှာ နေတာတောင် မိုးထိတို့အဘိုး
အဘွားတွေကြောင့်။ အဘိုးအဘွားတွေက ဒီမြို့က စာတိမြို့ပို့လို့
ဒီမှာပဲ ခေါင်းချချင်တယ်ဆိုလို့ မိုးထိတို့မိသားစုက နေပေးရတာ
ဆိုပဲ။

ပုဝါဖြူတို့ မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာ Ec က
Kingပါ။ ထို့ကြောင့် Ec အကြောင်းက မစုံစမ်းဘဲ သိနေရသည်။

ပုဝါဖြူတို့အတန်းထဲက ရင်ခန့်တတ်တဲ့မိန်းကလေး
တိုင်း Ecကို ရင်ခန့်ကြတဲ့သူချည်းပဲလေ။

ထို့ကြောင့် Ecအကြောင်းက မိန်းကလေးတွေကြား
ထဲမှာ ကိုရီးယားမင်းသားတွေနဲ့အပြိုင် နေရာယူထားသည်။

ထိုအကဲလေးတွေထဲမှာ ပုဝါဖြူတော့ မပါပါ။
မပါရသည့် အကြောင်းကလည်းရှိသည်။ ပုဝါဖြူတို့အဖေက Ec
ရဲ့ မိုးထိအောင်မြင်ဆန်စက်မှာ မန်နေဂျာပါ။ ရာထူးကြီးတယ်
ဆိုပေမယ့် မိုးထိတို့ရဲ့ အလုပ်သမားပဲလေ။

ပြီးတော့ မိုးထိရဲ့မိဘတွေက အရမ်းမာနလည်းကြီး
ကြသတဲ့။ အထူးသဖြင့် သူတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားလေး
မိုးထိကို အရမ်းချစ်ကြသတဲ့။

ကျောင်းမှာသာ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်နေတာ။
အိမ်မှာဆို မိုးထိကို မိုးထိအဖေက စုထိ ထမင်းနဲ့ကျွေးချင်တုန်း
တဲ့။

မိုးထိအတွက်ဆို အကောင်းတကာအကောင်းဆုံးမှ
စီစဉ်ပေးသတဲ့။ ဒီလိုမိဘမျိုးတွေက ဈေးပဆိုတာကိုလည်း ခေါင်မှ၊
ဒိတ်ဒိတ်ကြိမှ ကြိုဆိုကြမှာပေါ့။

သူတို့ရဲ့အလုပ်သမားကိုတော့ ဘယ်စမည်းစေက
တော်ပျံမလဲ။ ပုဝါဖြူက အဲဒါကြောင့် စိတ်မဝင်စားတာ။ လုံးဝ

ကို စိတ်ထဲမရှိ။ ပိုဆိုးတာက ပုဝါဖြူက အသားညိုညိုနဲ့
မင်းကြိုက် ခိုးကြိုက်ရုပ်မျိုး မဟုတ်။ မိုးထိအောင်မြင့်နဲ့ ပုဝါဖြူ
ဘဝက ဆီနဲ့ရေပါ။ ဘယ်လိုမှ တန်ဖိုးချင်းမမျှ။ ဘဝချင်းမတူ။

အဲဒါကြောင့် ပုဝါဖြူက သူ့ကို မသည်းခံပါဘူးဆိုမှ
သူက ပုဝါဖြူကို ခိုးခိုးကြည့်နေတော့ ပုဝါဖြူ အသည်းတံခါးက
လှုပ်ခနဲ ပွင့်ချင်၏။ အရွယ်က လေတိုက်မခံသည့်အရွယ်ဆိုတော့
ဦးနှောက်ကလည်း နုနယ်သေး၏။

အကြမ်းအားဖြင့် တွေးတတ်နေပေမယ့် ထိန်းချုပ်
နိုင်စွမ်းက တစ်ရာ၊ ရာခိုင်နှုန်းမှ မပြည့်သေးတာလေ။ ပြီးတော့
မိန်းကလေးတွေရဲ့ မွေးရာပါအတတ်ပညာကလည်း ကိုယ့်ကို
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားပြီဆို အလိုလိုကိုသိနေတဲ့
ပညာ။

ဒီတော့ ပုဝါဖြူမှာ ကာကွယ်စရာ ဒိုင်ဂျီပါမလား။

မိုးထီသည် ပုဝါဖြူကို ခိုးပဲကြည့်နိုင်သေးသည်။
လက်ရှိကာလက အခြေအနေ တိုးတက်ခွင့် မပေးသေးဘူးလေ။
သူတို့လက်ရှိအခြေအနေက ဆယ်တန်းဖြေဖို့ စာကို အသေအလဲ
ကြိုးစားနေရတာလေ။

ပြီးတော့ မိုးထီက စာတော်သည်။ ပုဝါဖြူက
သာမန်ရယ်။ သူ့ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ ပုဝါဖြူ အာရုံများမှာ မလိုလား။
ထို့ကြောင့် သူ ခိုးကြည့်ရုံနဲ့ပဲ ကျေနပ်ခဲ့တာပါ။

ဒါတောင် ...

ပုဝါဖြူက သူ့ခိုးကြည့်တာကို ရိပ်မိနေပုံပဲ။ တစ်ခါ
တလေ ပုဝါဖြူကလည်း သူ့ကို ပြန်ခိုးကြည့်နေပုံပဲ။ သိနေ ရိပ်မိ
နေပုံပဲ။

ထို့အတွက်တောင် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိသေး
သည်။ ပုဝါဖြူများ စာကျက်ပျက်ရင် သူ့အပြစ်မကင်းပါ။

တကယ်တော့ ပုဝါဖြူအဖေက သူတို့ဆန်စက်က
မန်နေဂျာဆိုတာလည်း သူ မသိပါ။ ပိုဆိုးတာက သူ့ကို သိပ်ချစ်
တဲ့ သူ့မိဘတွေ မာနကြီးမှန်းလည်း မသိပါ။ သူ မြင်နေရတဲ့ သူ့
မိဘတွေက သူ့ကို အရမ်းချစ်ကြ အလိုလိုက်ကြတယ်။ သူလိုတရ
အောင် ဖန်တီးပေးကြတယ်။

သူ့မျက်နှာအညိုမခံကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ချစ်တဲ့
မိန်းကလေးတွေ့ရင် သူ့မိဘတွေလည်း ချစ်ကြမှာပဲလို့ တစ်ထစ်ချ
တွက်ထားတာ။ သူ့ကို အလိုလိုက်တဲ့ မိဘတွေဟာ သူ့အိမ်ထောင်
ရေးမှာလည်း အလိုလိုက်မှာပဲလို့ ထင်ထားပါသည်။

သူ့အပေါ် အမြဲနူးညံ့တတ်တဲ့ မိဘတွေကို မာနကြီး
လိမ့်မယ်လို့ ယောင်လို့တောင်မတွေးမိတာ မလွန်ပါ။ သူ့မိဘတွေ
ကလည်း သူ့ရှေ့မှာဆို အစစအရာရာ သတိထားပြီးနေကြတာ
ကိုး။

ပညာရေး သညာပါတတ်တဲ့ သူ့မိခင်က သူ့ကို
အကောင်းဆုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်တတ်ပါသည်။ မိုးထိအောင်မြင်
ရှေ့မှာ အပြောအဆို အမူအရာအားလုံးက စံပြလူသား ဂုဏ်ပြုရ
ပေးရလောက်အောင် သူ့မိဘတွေက နေပြကြပါသည်။

ယုတ်စွအဆုံး လင်မယားရန်ဖြစ်ရင်တောင် မိုးထိ
ရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်။

မိုးထိ ကွယ်ရာကျမှ စာရင်းရှင်းသည်။
ထို့ကြောင့် မိုးထိက ဘာမှ မသိဘဲ သူ့မိဘတွေကို
စံပြထားကာ လေးစားအတုယူနေသူပါ။

သူ ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ မိဘတွေရဲ့ပုံစံအမှန်ကို
မသိရရှာသူပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ပုဝါဖြူလို မိန်းကလေးမျိုးကို
စိတ်ဝင်စားရတာပါ။

ကျောင်း၊ ကျူရှင်နဲ့ အိမ်ကို အချိန်လုပြီး ပြေးနေရတဲ့
သူက မိဘတွေ အလုပ်သမားတွေကို ဘယ်လိုဆက်ဆံသလဲဆို
တာကိုလည်း မြင်တွေ့ဖို့အခွင့်အရေး မရှိပါ။

သူ့အတွက် အကောင်းတကု အကောင်းဆုံးချည်း သာ ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ သူ့မိဘတွေကို အရမ်းချစ်သည်။

အတူးသဖြင့် သူ့ကို အခုချိန်ထိ ထမင်းခွဲကျွေးချင် သေးတဲ့ မေမေကိုဆို ပိုတောင်ချစ်သေးသည်။ မေမေစကားဆို လည်း မြေဝယ်မကျ နားထောင်တတ်သည်။ သူက တစ်ဦးတည်း သောသားပေမယ့် လူဆိုးလေးမဟုတ်ဘဲ သားလိမ္မာလေးဖြစ်နေပါ သည်။ ခုချိန်ထိ သူ ကျောင်းသွားကာနီးတိုင်း မေမေက မွေးမွေး ပေးတတ်သေးသည်။

ဒီတော့ ဒီမိဘတွေက မာနကြီးပါတယ်လို့ တခြား သူတွေက လာပြောရင်တောင် သူနဲ့ ရန်သူဖြစ်သွားနိုင်သည်။

သူ့မိဘတွေနဲ့ တစ်သက်လုံး လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်မဖြစ် ဆိုတာကတော့ ...။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်လုံး ခိုးငေးရှင်း စာပဲဖိကျက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ ညနေတွေဆို ပုဝါဖြူ နတ်ထားတဲ့ မြက်ပင်တွေကို သူက ကူသိမ်းပေးတတ်သလို ပုဝါဖြူကလည်း သူလည်းထားတဲ့ အမှိုက်တွေခန့် ဂေါ်ပြာလေးနဲ့ လာကျုံးတတ် သည်။

မိုးထိတိုအသင်း သောက်ရေခပ်တဲ့နေ့ဆို အရင်ဆုံး ရေခိုးစင်ကို ရောက်လာပြီး ရေလာသောက်တတ်သူက ပုဝါဖြူပါ။

ပုဝါဖြူ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းပျက်တုန်းကလည်း နီးထိက စာတွေကူးပေးကာ ပုဝါဖြူလွယ်အိတ်ထဲ လူ မသိအောင် ဆည့်ပေးလိုက်တတ်သည်။

အစမ်းစာမေးပွဲ ဖြေတုန်းက ပုဝါဖြူ စာမေးပွဲ တစ်ဘာသာကျ၍ သူစိတ်ညစ်ရသေးသည်။ ပုဝါဖြူ စာမေးပွဲကျ သွားမှာစိုးသည်။

“ပုဝါဖြူ ဒီနှစ်အောင်အောင်ကြိုးစား”

ခပ်တည်တည်နဲ့ ပုဝါဖြူရှေ့သွားရပ်ကာ တစ်ခွန်း ပြောမိသေးသည်။ ပုဝါဖြူက ကြောင်စိစိလေး ပြန်ကြည့်လို့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက်ပိုင်း ပုဝါဖြူ စာအုပ်နဲ့မျက်နှာ မခွာတော့၍ သူ ကျေနပ်ရသေးသည်။

စာမေးပွဲကြီးက တစ်စထက်တစ်စ နီးလာတော့ စာတော်သူတို့ရဲ့လော့ဘာအတိုင်း သူ စာဘက်ကို အာရုံပိုရောက် လာသည်။

ပုဝါဖြူလည်း စာပိုကျက်လာတာတွေ့ရ၍ စိတ်ချ သွားကာ ပုဝါဖြူကို ခဏမေ့ထားလိုက်သည်။

သူက ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သူလေ။ ဆယ်တန်းဆိုတာ နတ်ကြီးသတဲ့။ ထို့ကြောင့် အချွတ်အချော် မခံနိုင်သဖြင့် သူ ဂရု

စိုက်ရသည်။ စာကိုရော ကျန်းမာရေးကိုပါ မျှတအောင် သူ ဂရု တစိုက်နဲ့ ကြိုးစားသည်။

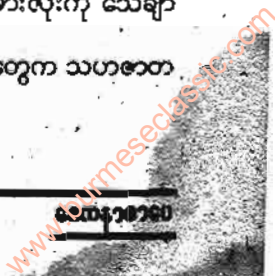
မေမေကလည်း အစားအသောက်ကို သူ အချိန်နဲ့သူ သေချာစီစဉ်ပေးသည်။

စာမေးပွဲနီးလို့ လက်ဖက်သုပ်တွေ စွတ်စား၊ ကော်ဖီ မစ်တွေ စွတ်သောက်၊ အချဉ်ထုပ်တွေ မဟားဒယားစားတာမျိုး သူ မလုပ်။

အိပ်ချိန်တန်ရင်အိပ်ပြီး ထချိန်တန်ထကာ ခေါင်း ကြည်မှ စာကျက်သည်။

အိပ်ရေးပျက်ခံကျက်တာမျိုး မလုပ်သလို အိပ်ကောင်း တိုင်းစွတ်အိပ်တာမျိုးလည်း မလုပ်။ အိပ်ရေးမဝရင် ခေါင်းမကြည် တတ်သလို အိပ်လွန်းရင်လည်း ခေါင်းကိုက်တတ်သည်။

နှစ်စကံတည်းက တစ်နှစ်လုံး အားလုံးကို သေချာ ဂရုစိုက် နေထိုင်ကြိုးစားခဲ့တာမို့ သူ့အတွက် စာတွေက သဟဇာတ ဖြစ်ပြီးသားပါ။

သူ စိုးရိမ်တာ ပုဝါဖြူအတွက်ပဲ။ ပုဝါဖြူကို သူနဲ့ အတူ တစ်နှစ်တည်း အောင်စေချင်ပါ၏။ သူနဲ့ပုဝါဖြူ အောင် မှတ်ရတာချင်း ကွာမှာကို သိပါသည်။ ပုဝါဖြူက ဘယ်လိုမှ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်မှာမဟုတ်တာ သိပေမယ့် အတူတူအောင်ချင် သည်။

စာမေးပွဲဖြေတော့ သူ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ အအိပ် မချက် အစားမပျက်ဘဲ ဖြေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးဖြေမယ့်ရက် ကဆို ပိုပြီးရင်ခုန်ရသေးသည်။

ပုဝါဖြူနဲ့ သူက တစ်ခန်းထဲအတူ ဖြေရတာပါ။ သူကရှေ့ဘက်မှာဖြေရပြီး ပုဝါဖြူက နောက်နားကျသဖြင့် ပုဝါဖြူ ဖြေနိုင်မဖြေနိုင် လှည့်မကြည့်အားပါ။

နောက်ဆုံးရက်ကတော့ သူက အစောကြီးပြီးသွား၍ စာမေးပွဲခန်းထဲက မြန်မြန်ထွက်လိုက်သည်။

စာသင်ခန်းပြင်ပမှာ ဗလာစာအုပ်လေး ထုတ်ပြီး ရှည်းစားစာ အမြန်ရေးလိုက်၏။

ပုဝါဖြူ ထွက်လာရင် ပေးဖို့ပါ။ ကျောင်းဝင်းပြင်ပ မှာ မိဘတွေက စောင့်နေကြပြီ။ ဒီတော့ သူ စိတ်ကူးကို ကျောင်း ဝင်းထဲမှာပဲ အကောင်အထည်ဖော်ရမည်။

“ပုဝါဖြူလေးကို ချစ်တယ် ...

အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့ကျ ရင် အဖြေပေးပါနော်။

ဖြူဖြူရဲ့ မိုး”

စာတိုလေးကို အမြန်ရေးပြီး ကျစ်ကျစ်ကလေး ခေါက်ထားလိုက်သည်။ အထပ်ထပ်ခေါက်ပစ်လိုက်ကာ စာရွက် ပြားလေးက တစ်လက်မသာသာလောက်ပဲ ကျန်တော့သည်။

ဟော့ ... ပုဝါဖြူ ထွက်လာပြီ။

“ဖြေနိုင်လား ဖြူဖြူ”

အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းသွားတဲ့ သူ့ကို အံ့ဩ ထလို ငေးကြည့်နေတဲ့ သူမလေးကို အသည်းယားစွာ မျက်စိ ခိုက်ပြလိုက်သည်။

“ဖြေနိုင်လား”

၂၂

ရွှန်းရမ်းပိုး

“အင်း”

“ရော့”

“ဘာလဲ”

“ရည်းစားစာ”

သူမလွယ်အိတ်ထဲ စာရွက်ခေါက်ကလေး ထည့်ပေး

လိုက်ရင်း ...

“အချိန်ရရင် ကြာသပတေးနေ့ ညနေတိုင်း မြို့ဦးစေတီကို လာခွဲနော်”

ပုဝါဖြူ ရင်တုန်သွားသည်။ ရင်ခုန်တာမဟုတ် ရင်တုန်တာ။ စာခေါက်လေးက သေးသေးလေးလေးဆိုပေမယ့် အမေ တွေ့သွားရင် ဒုက္ခ။

အပြင်ဘက်မှာ အမေ လာကြိုနေသည်။ ပြီးတော့ အမေက ပုဝါဖြူလွယ်အိတ်ကို ယူလွယ်ဦးမှာ။

ပုဝါဖြူသည် Toilet ထဲဝင်ကာ စာခေါက်လေးကို စာအုပ်အဖုံးထဲ တိုးထည့်လိုက်သည်။ ဖွင့်မဖတ်ရဲသေးပါ။ ရင်တွေ တုန်နေလို့။ ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေးဖတ်ကာ ရင်ခုန်ချင်သေး သည်။ ပုဝါဖြူအဖြစ်က စင်ဒရဲလားလိုအဖြစ်မျိုးလေ။ ရွှေမင်းသား ရဲ့ ကြွင့်ယာတော်ရွေးတဲ့မြားက ပုဝါဖြူရင်ဘတ်ကို ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ကြီး လာရောက်ထိမှန်လာမှတော့ ...

www.burmeseclassic.com

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် King ရဲ့ ချစ်သူတော့ ဖြစ်ခွင့်ရချင်သည်။
နောင်ခါလာနောင်ခါမျှားပဲ။ ခေါင်းညိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။

“သမီး ဖြေနိုင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရော ... သမီး အအေးသောက်လိုက်ဦး”

အမေက အအေးဘူးလေးဖောက်ပြီး လှမ်းပေး၏။
ပြီးတော့ ဆိုက်ကားငှားပြီး သားအိမ်နစ်ယောက် အိမ်ပြန်ခဲ့ကြ
သည်။ သူမတို့စီးလာတဲ့ ဆိုက်ကားဆားကနေ မိုးထိတို့ကားက
ဖြတ်သွား၏။ မိုးထိက မျက်စိမိုတ်ပြသွားလေသည်။ မိုးထိမျက်စိ
မိုတ်ပြတာ အရမ်းကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲ။ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။
ချစ်တဲ့မျက်စိနဲ့ ကြည့်လို့ပဲလားမသိ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ပုဝါဖြူရဲ့ စွမ်းအင်တစ်ခုက
ပုဝါဖြူခံစားချက်တွေက မျက်နှာမှာ ဘယ်တော့မှမပေါ်။ မျက်လုံး
မှာလည်းမပေါ်။ ပုဝါဖြူ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း
ဗလာ။ ဘာမှ ဖတ်လို့မရတတ်။

ပုဝါဖြူအကဲ သိတာဆိုလို့ အမေထစ်ယောက်ပဲရှိ
သည်။ မွေးထားတဲ့အမေပဲ ပုဝါဖြူမျက်နှာ အပြောင်းအလဲကို
သိသည်။

ခုလည်း ...

“ငါ့သမီး စာမေးပွဲဖြေရတာကို ရင်တုန်နေပုံပဲ”

တုန်ပါသည်။ စာမေးပွဲဖြေရလို့တော့မဟုတ်။ အမေ
ရည်းစားစာကို တွေ့သွားမှာစိုးလို့ပါ။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ အခန်းထဲ
ဝင်အိပ်ရင်း စာခိုးဖတ်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေမိသည်။
ဒါပေမဲ့ အမေလစ်မှ ဖတ်လို့ရမှာ။

အိမ်ရောက်တာနဲ့ အမေက သူမကို ထမင်းကျွေး
သည်။ တော်သေးတယ်။ အမေ လွယ်အိတ်ကို မရှင်းသေးဘဲ
စားပွဲပေါ် ဒီအတိုင်းတင်ထားလို့။ ခဏနေတော့ အမေက ...

“သမီး အိပ်လိုက်ဦး။ အိပ်ရေးတွေပျက်ထားတာ၊ အမေ
လမ်းထိပ်ခဏလေး လွှားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အမေ ထီးလေးဆောင်းပြီးထွက်
သွားတာနဲ့ လွယ်အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ပြီးသားပဲ။

စာတိုလေးကိုဖတ်ပြီး ရင်တွေ ခုန်လိုက်ရတာလေ။
မိုးတဲ့လား။ မိုးလို့ ခေါ်စေချင်တာလား။ မိုးထိအောင်မြင့်ကလေးရဲ့။
အောင်စာရင်းထွက်မှ အဖြေပေးတဲ့။ ကောင်းပါ
တယ်။ သိက္ခာထိန်းလို့ ရသွားတာပေါ့။ မြို့ဦးစေတီကိုလာဖို့
ပြောသွားသေးသည်။

မသွားရဲပါဘူးလေ။ ဘာလှိုင်းကြီး သွားရမှာလေ။
ပြီးတော့ မြို့ဦးစေတီဘက်က လူဖြတ်သည်။ စေတီတစ်ဆူတည်း
ထီးထီးကြီး ဖြစ်နေတာ။ မြို့ထဲက လူတွေက မြို့လယ်ဘုရားကြီးပဲ
သွားကြတာလေ။ မြို့ဦးစေတီက စုံတွဲနယ်မြေကြီးကိုဖြစ်လို့။

ကြာသပတေးနေ့တိုင်း မိုးထိ မြို့ဦးစေတီကို သွားခဲ့
သည်။ ပုဝါဖြူ လာနီးလာနီးနဲ့ သွားသွားစောင့်နေတာ လေးပတ်
တစ်လတောင် ပြည့်သွားပြီ။

ပုဝါဖြူကတော့ မလာခဲ့ပါ။ အေးလေ ... ချစ်သူ
တွေမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်လားပါ့မလဲလေ။

စာမေးပွဲပြီးသွားပြီး မတွေ့ရဘူးဆိုမှ ပိုပိုတွေ့ချင်
လာသည်။ လွမ်းသည်။ အဖြေမရသေးတဲ့၊ ချစ်သူမဖြစ်သေးတဲ့
ချစ်ရသူကို လွမ်းရတာ တကယ်မပိုင်လွမ်းပါ။ ပိုင်ပိုင်လွမ်းခွင့်မရ
တဲ့ ဇော်ကန်လန့် အလွမ်းမျိုးပါ။ တကယ်လို့သာ ပုဝါဖြူက
သူ့ကို ငြင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် သူနဲ့ပုဝါဖြူက ဘာမှ ဆိုင်ခွင့်မရှိ
တော့။ ဒီတော့ မသေချာသေးတာကို မရှေ့မရာလွန်းတဲ့အလွမ်း။

ပုဝါဖြူ မလာတော့ သူ ပုဝါဖြူနဲ့ အဆက်အသွယ် ရအောင် ကြိုးစားရသည်။

သူ့ သူငယ်ချင်း ကိုမင်းကို အကူအညီတောင်းရသည်။ သူ့ငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ကိုမင်းက ဆရာကြီး။

ရည်းစားတစ်ယောက် ပြတ်ပြီးသွားပြီ။

လက်ရှိလည်း နောက်တစ်ယောက်ကို လိုက်နေ တာ။

“ဟ ... မိုးထီး၊ မင်းက ပုဝါဖြူကို ...”

“အေးပါဆိုကွာ ... ဟီး ဟီး။”

“အံ့မာ ... ရှက်မနေပါနဲ့ဟ၊ နေပါဦး၊ ပုဝါဖြူ ဆိုတာ နာမည်နဲ့မလိုက်အောင် ညိုတိုတိုလေးလားလို့”

“ညိုတာပါကွာ မတိုပါဘူး”

“ငါက စကားအဖြစ် ပြောတာပါကွာ မင်းကလည်း၊ ညို တိုတို အဲ ... ညိုတယ်၊ ပြီးတော့ မလှပါဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့ မလိုက်ဘူး ဟေ့ကောင်”

“လိုက်ဖို့မလိုဘူး၊ ငါချစ်ဖို့ပဲလိုတာ၊ ပုဝါဖြူက သေချာ ကြည့်လေ လှလေ၊ တစ်ခဲခဲကြည့်လေ လှလေပဲကွ၊ အထူးသဖြင့် မျက်လုံးလေးတွေက ရွှန်းတောက်နေတာပဲ၊ မျက်လုံးလေးတွေကို တစ်ချိန်လုံး ကြည့်ချင်နေတာ၊ ပြီး တော့ ငြိမ်တယ်ကွာ၊ အေးအေးလေး၊ အဲဒါလေးတွေကို ငါ တအားချစ်မိသွားတာ”

“အတည်ကြီးပြောနေတာပဲ”

“မိုးထိဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်တော့မှ မသေချာတာ မလုပ် ဘူး၊ မင်း သိပါတယ်”

“ပုဝါဖြူလို ကောင်မလေးကို လိုက်ဖို့တော့ ငါ့ အကူအညီ မလိုပါဘူးကွာ၊ ပုဝါဖြူ မင်းကို သေချာပေါက်ပြန်ကြိုက်မှာ၊ မင်းက ရွှေမင်းသား၊ သူက စင်ဒရဲလား၊ သူ ဘယ်ငြင်းမှာ လဲ”

“မင်းကလည်းကွာ”

“ငါပြောတာယုံ၊ ငါ အမှန်တရားကိုပြောတာ၊ နားတော့ နည်းနည်းခါးလိမ့်မယ်”

“ထားပါ ခုလောလောဆောင် ငါ သူနဲ့ ဆက်သွယ်မရဘူးဖြစ်၊
နေတယ်ကွာ၊ ငါ သူနဲ့ Contact ရချင်တယ်”

“အိုကေ ... ငါ နည်းနည်း လှုပ်ရှားပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

ကိုမင်းက နောက်နေ့ကျတော့ သူ့ကို လာခေါ်သည်။

“ဘယ်လဲ”

“လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့”

“အမေ ... သား ကိုမင်းနဲ့ ခဏလိုက်သွားဦးမယ်”

“ဘယ်လဲ သားရဲ့”

“ဆရာမအိမ်”

“အေး အေး ... မြန်မြန်သွား မြန်မြန်လာနော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆိုင်ကယ်ဖြည်းဖြည်းစီးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ပုဝါဖြူ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ရှေ့လောင်းနေတုန်း
ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး ခြံမှာ လာရပ်သည်။ ကိုမင်းနဲ့ မိုးထိ။ ပုဝါဖြူ
ရင်တွေတုန်သွား၏။

ကိုမင်းက ပုဝါဖြူကို တွေ့ရက်နဲ့ ...

“ပုဝါဖြူရေ ... ပုဝါဖြူ”

“ရှင်”

ပုဝါဖြူ ယောင်ပြီး ထူးလိုက်မိသည်။ အမေက
အိမ်ထဲက လှမ်းကြည့်နေသည်။

“သင်္ချာဆရာမက နင်ဖြေနိုင်နဲ့လား စိတ်ပူနေတယ်၊ ငါတို့

ဒီဘက်ရောက်တာနဲ့ အဲဒါလာပြောတာ၊ နင် သင်္ချာဖြေနိုင်

တယ်မို့လား”

“ဖြေ ... ဖြေနိုင်ပါတယ်”

“အေး ... အေး ... ဆရာမဆီလည်း သွားလိုက်ပါဦးဟ”

ကိုမင်းကချည်း လွှတ်နေတာ။ မိုးထိကတော့ ဘာမှ

မပြော။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“ရေဆာလိုက်တာဟာ၊ ရေတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါလား”

“လာသောက်လေ”

ကိုမင်းနဲ့ မိုးထိ အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ မိုးထိက

ကိုမင်း အကွက်တွေကို သဘောရွေးနေသည်။ ခြံကနေ အိမ်ပေါက်

ဝနား ရောက်လာပြီ။ ပုဝါဖြူက အိမ်ထဲမှာ ရေသွားခပ်နေသည်။

“မိုးထိ အနားရောက်ရင် ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော၊

ငါ ဖောရှော့ရှိုက်ပေးထားမယ်”

“အေးပါ”

ပုဝါဖြူ ရေဝင်ခပ်တော့ ...

“ဘယ်သူတွေလဲ သမီး”

“သမီးတို့အတန်းခေါင်းဆောင် အမေ၊ ဆရာမပြောတာကို လာပြောပေးတာ”

“ဪ ... အေး အေး”

အမေက ဘာမှ မပြောတော့။ လုပ်လက်စအလုပ်ကို

ဆက်လုပ်နေသည်။ ပုဝါဖြူအမေက အင်္ကျီချုပ်ပါသည်။ ဗမာ

ပုံ ရင်ဖုံးရင်စေ့ချုပ်ရင် အမေဆီပဲ လာချုပ်ကြပါသည်။ အမေလက်

ရာက ပုံစံကျနရှ် ချုပ်ချုပ်ရပ်ရပ်ရှိသဖြင့် အမေဆီလာအပ်ကြခြင်း

ပါ။ ခုလည်း အမေက အင်္ကျီတွေ ကြယ်သီးတပ်နေပါသည်။

“ရော”

ပုဝါဖြူက ကိုမင်းကို ရေခွက်ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ဖြူဖြူ ဘာလို့ မြို့ဦးစေတီကို မလာတာလဲ”

“ဘာလို့ လာရမှာလဲ”

“ဖြူဖြူ ဒီတစ်ပတ် လာဖြစ်အောင်လာခဲ့နော်၊ မလာရင်

ကိုယ် အိမ်ကို အကြောင်းရှာပြီး လာတွေ့မှာ”

“မလာပါနဲ့”

“အဲဒါဆို ဖြူဖြူလာခဲ့၊ မလာရင် ကိုယ်လာမှာ”

“သမီးရေ”

“ဟာ ... အမေခေါ်နေပြီ၊ သွားတော့ ... သွားတော့”

“လာခဲ့နော်”

“သွားတော့”

သူတို့ထွက်သွားတော့မှ အမေ့နားသွားကာ ...

“အမေ ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“သမီးတို့စကားပြောတာ ကြာလှချည်လား”

“စာမေးပွဲအကြောင်းပါ အမေ”

“အေး အေး ... သမီးက အရွယ်ရောက်လာပြီ၊ ယောက်ျား

လေးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင် ဣန္ဒြေရှိပါစေ သမီးရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

“အေး ... အမေ့ကို အပ်ချည်လေး ထိုးပေးစမ်း၊ အမေထိုး

ရင်ကြာလို့၊ မျက်လုံးတွေလည်း မကောင်းချင်တော့ပါဘူး”

တော်ပါသေးရဲ့။ အမေ ဒီလောက်ပဲပြောလို့။

ပုဝါဖြူ စိတ်ညစ်နေသည်။ မြို့ဦးစေတီကို မသွားရဲ။
မသွားပြန်ရင်လည်း မိုးထိ အိမ်ကိုထပ်လာမှာ ကြောက်သည်။
တစ်ခါကနေ နှစ်ခါဆိုရင် အမေ ရိပ်မိပြီး ဆုမှာကြောက်သည်။

မြို့ဦးစေတီဘက်ကလည်း လူပြတ်သည်။ ပုဝါဖြူ
မသွားရဲ။ ဒီနေ့ပဲ အင်္ဂါနေ့ဖြစ်နေပြီ။ ကြာသပတေးနေ့မှ သူမ
မသွားရင် သောကြာနေ့ဆို မိုးထိ ရောက်လာနိုင်သည်။

ပုဝါဖြူ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ။ နောက်ဆုံး
ပုဝါဖြူ သူငယ်ချင်း ညိုမကို တိုင်ပင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ညိုမတို့အိမ်က ပုဝါဖြူတို့အိမ်ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးမှာတင် ရိတာမို့
ပုဝါဖြူနဲ့ ညိုမတို့က ကျောင်းနေတဲ့အရွယ်မရောက်ခင်ကတည်းက
ကစားဖော် ကစားဖက်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ သက်တူရွယ်တူမို့ ဆပန်း
တန်းအထိ အတူတူတွဲဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

မိဘတွေ စီးပွားရေးကလည်း မတိမ်းမယိမ်းဆိုတော့ တွဲဖက်ညီခဲ့သည်။ ဆိုလိုတာက ညိုမသာ သူဌေးသမီးဆိုရင် အိမ်နီးနားချင်းပေမယ့်လည်း အတွဲညီချင်မှ ညီမှာလေ။

ဟုတ်တယ်။ ညိုမက သူ့မထက်စာရင် သွက်လက် ရဲတင်းပြီး သတ္တိလည်း ပိုရှိတယ်။ မြို့ဦးစေတီကိုသွားဖို့ ညိုမ အဖော်လိုက်ပေးရင် မဆိုးဘူး။

အမေ့ကို ညိုမတို့အိမ်သွားဖို့ ခွင့်တောင်းပြီး ထွက် လာခဲ့သည်။

“ညိုမရေ”

“ညည်းသူငယ်ချင်း မွေ့ရာကြီးပေါ် စက်တော်ခေါ်နေတယ် ဟေ့”

“သမီး နှိုးလိုက်ရမလား ကြီးကြီး”

“သဘောပဲ၊ ဆယ်တန်းဖြေပြီးကတည်းက အိပ်လိုက်စား လိုက်နဲ့ အနားယူလို့ မဆုံးတော့ဘူး၊ လူလည်း တဖြည်း ဖြည်း ညိုမကနေ ဝက်မဖြစ်နေပြီ”

ညိုမအမေရဲ့ ပွစ်ပွစ်တွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ညိုမ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“ညိုမ ညိုမ”

“ဟင် ... ဘာလဲဟာ၊ အိပ်ကောင်းနေတာကို”

“အော်မနေနဲ့ ထ”

“ထဘူးဟာ”

“ထဦး၊ ငါ နင့်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်စရာရှိလို့”

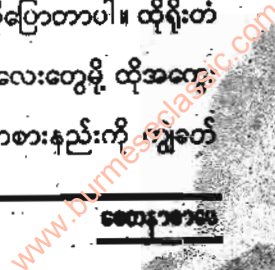
“ဟုတ်လား ထပြီ ... ထပြီ”

ညိုမက အိပ်ရာထဲက လူးလဲထရင်း ...

“ဘာများလဲ မိဖြူ”

“လာ ... ငါတို့ခြံထောင့်က ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ ကျွဲခတ် ရင်း သွားပြောကြမယ်”

ကျွဲဆိုတာက ကုက္ကိုရွက်ကလေးတွေ ခြောက်ကြေ ပြီး ကျန်နေတဲ့ ရိုးတံခြောက်ကလေးတွေကိုပြောတာပါ။ ထိုရိုးတံ ခြောက် အရင်းလေးတွေက ကွေးကုပ်ကုပ်လေးတွေမို့ ထိုအကွေး လေးတွေကို ချိတ်ဆက်ပြီး ဆောင့်ဆွဲတဲ့ကစားနည်းကို ကျွဲခတ်

တယ်ဟု ကျေးလက်ဒေသတွေရဲ့ ဆော့ကစားနည်း တစ်မျိုးပါ။
အကျွေးလေး ကျိုးသွားတဲ့ဘက်က ရုံးပြီး မကျိုးဘဲ ကျန်တဲ့ဘက်က
အနိုင်ရသူဖြစ်ပါတယ်။ ရိုးတံခြောက်ကြီးလေ အကျွေးကြီးလေ
ဖြစ်ပါတယ်။ ရိုးတံလုံးဝမခြောက်ဘဲ စိစိမ်းစိမ်းဖြစ်နေရင်လည်း
ကစားလို့ မရပါဘူး။

ပုဝါဖြူနဲ့ ညိုမတို့ ကျွဲချောချော ရှာကောက်ရင်း
ပုဝါဖြူက ညိုမကို ...

“ညိုမ ... ငါတို့လေ မိုးဆီအောင်မြင်က ကြိုက်လို့တဲ့”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဟ”

“Kingက”

“အေးပါဆို”

“ဟယ်”

ညိုမက ပါးစပ်အပောင်းသားကြီးနဲ့ အံ့သြနေသည်။

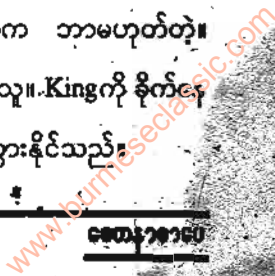

ကြာသပတေးနေ့။

မနက်ကတည်းက ညိုမ ရင်ထဲဝှက်နေတာပဲ။ ခုန်
ဆို ဒီနေ့ သူမ ပုဝါဖြူကို ခေါ်ထုတ်ပြီး မြို့ဦးစေတီကို လိုက်
ပို့ရမှာလေ။

ပုဝါဖြူလိုအညတ်ရလေးကို Kingက ကြိုက်တယ်ဆို
တာလည်း အံ့သြနေသည်။ Kingအတွက် ပုဝါဖြူထက်သာတဲ့
ကောင်မလေးတွေ အများကြီးရှိပါသည်။ Kingသာ လျှောက်လွှာ
ရောင်းစားမယ်ဆိုရင်တောင် မရှက်မကြောက် လျှောက်လွှာလာ
တင်မယ့်သူတွေ ဒုနဲ့ဒေး ရှိနေမှာပါ။

ခုတော့ King ရွေးချယ်တာက ဘာမဟုတ်တဲ့။
ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လှပခြင်း တစ်ခုမှမရှိတဲ့သူ။ Kingကို ခိုက်နေ
တဲ့ကောင်မလေးတွေသိရင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားနိုင်သည်။

ညိုမနဲ့ ပုဝါဖြူတို့က Kingကို စိတ်ဝင်စားတဲ့အထဲ မှာမပါ။

စိတ်မဝင်စားခြင်းကလည်း သူမတို့အနေအထားနဲ့ Kingက အလှမ်းကွာဝေးလွန်းလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ Kingက ပုဝါဖြူကို မျက်စိမှောက်သည်။

ပုဝါဖြူမပြောနဲ့ ညိုမတောင် ရင်တွေ့တအားခုန်နေ သည်။ အနေအထားက ဝမ်းသာရမှာလား။ ဝမ်းနည်းရမှာလား ဖြစ်နေသည်။ King ရဲ့ချစ်ရေးဆိုမှုအတွက် ဝမ်းသာရပေမယ့် အနေအထား ကွာတာကြောင့် ကြုံတွေ့ရမယ့် နောက်ဆက်တွဲတွေ က ဝမ်းနည်းစရာတွေချည်းပဲလေ။

“အမေ”

“ဟေ”

“ညနေကျရင် ပုဝါဖြူနဲ့ တောင်ပိုင်းသွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဘာသွားရည်မှာတုံး”

“ဆရာမအိမ်သွားမလို့ပါ”

“ညိုမတို့ ခြေရည်တယ်နော်၊ အရွယ်ကရောက်နေပြီ၊ ဣန္ဒြေ မရဘဲ တလျှမ်းလျှမ်း လုပ်မနေနဲ့၊ ဈေးကျတယ်”

“အမေက ဈေးတင်ချင်တယ်ပေါ့ ... ဟီး ဟီး”

“ဒီကောင်မလေး”

အမေ့ကိုတော့ ပြောလို့အိုကေသွားပြီ။ ပုဝါဖြူကို လည်း ခေါ်ထုတ်လို့ လွယ်မှာပါလေ။

ညနေဘက် ပုဝါဖြူတို့အိမ်ဘက်ရောက်တော့ ပုဝါဖြူ ကို သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနဲ့ ယဉ်စစတွေ ရသည်။

“သနပ်ခါးချစ်သူပေါ့လေ”

“မစနဲ့ဟာ၊ အမေ ရိပ်မိသွားဦးမယ်”

“အေးပါ၊ အဒေါ်စိုး ... သမီး ဆရာမဆီသွားမလို့ ပုဝါဖြူ ကိုပါ ခေါ်သွားမယ်နော်”

“ဘာသွားလုပ်ကြမှာတုံး”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာမက စာစစ်ပြီး ပြန်လာတာ ဆိုတော့ အခြေအနေ သိချင်လို့”

“ဪ ... အေး အေး ... သွားကြလေ”

အဆင်ပြေမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

မြို့ဦးစေတီကို စက်ဘီးနဲ့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဒါတောင်

မြို့ဦးစေတီဘက်ကိုသွားတာ အဖေတို့အသိတွေတွေ့မှာ စိုးမိသေးသည်။

ပုဝါဖြူရော ညှိမပါ ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေကြသည်။

မြို့ဦးစေတီဘက်မှာ တခြားစုံတွဲနဲ့ တွေ့မှာလည်း

စိုးသည်။

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးတော့ လှမ်းမြင်နေရသည်။ မြင်ရုံနဲ့

မိုးထိ ဆိုင်ကယ်မှန်း သိလိုက်သည်။ ဒီမြို့မှာ မိုးထိဆိုင်ကယ်က

အကောင်းဆုံးလို့ သတင်းကြီးတာကိုး။

မိုးထိနဲ့ ကိုမင်းကို ဘုရားတောင်ဘက်က ကုက္ကိုရိပ်

မှာ ကျွဲခတ်နေတာ တွေ့ရသည်။

ယောက်ျားလေးတွေလည်း ဒီကစားနည်းကို သဘော

ကျတာပါလား။

မိုးထိက သူမတို့ကိုမြင်တော့ ပြေးလာပြီး ...

“ဖြူဖြူ လာသားပဲ၊ ကိုယ်က လာမှလာပါမလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ၊ ညှိမ စာမေးပွဲဖြေနိုင်လား”

မိုးထိက ပုဝါဖြူကိုပြောရင်း ညှိမကိုပါ မေးလိုက်သေးသည်။

“အရမ်းကြီးတော့ အားမရဘူး၊ အောင်စာရင်းထွက်မှပဲ ဖြေနိုင် မဖြေနိုင် သိရမှာဟ”

“ကောင်းပါ၊ ဖြူဖြူ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့ အဖြေပေးရမယ်နော်”

ပုဝါဖြူကတော့ ဘာမှ မပြောရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့လို့။ ကိုမင်းက ညှိမကို ...

“ဟိုတစ်ယောက်က ဘာလို့ သူတို့နား ကပ်နေတာလဲ၊ အလိုက်ကိုမသိဘူး”

“အောင်မာ ... အလိုက်သိရအောင် သူတို့က သမီးရည်းစားတောင် မဖြစ်သေးဘူး၊ ဘာလို့ ရှောင်ပေးရမှာလဲ”

ပုဝါဖြူကလည်း ညိုမလက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်
ကိုင်ထားသည်။

“ဖြူဖြူ ကြာသပတေးနေ့တိုင်း လာနော်။”

“အမေဆုလီမိမယ်၊ အမေသိသွားရင် မလွယ်ဘူး။”

“အဲဒါဆို တစ်ပတ်ခြားတော့လာပါကွာ၊ ကိုယ် ဖြူမျက်
နှာလေးကို တစ်လ နှစ်ခါတော့ တွေ့ခွင့်ပေးပါကွာ၊ နော်
ဖြူဖြူလေး။”

ဝေယံစာ၊ နာဂြံပေစာဒင်၊ မိတ်ဆက်စာများပေးပို့ပါလျှင်
အမှတ်-၉/၁၁၊ စ-လွှာ(၀)၊ ဧလျှောက်လမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

တစ်ပတ်ခြားတစ်ခါ မြို့ဦးစေတီမှာ တွေ့ဖြစ်ကြ၏။

ပုဝါဖြူကလည်း တွေ့ချင်နေတာလေ။ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့
မှ အဖြေပေးဆိုလို့သာ အောင်ထားတာ။ တကယ်ဆို ပုဝါဖြူ
အဖြေပေးချင်နေပါပြီ။

မိုးထိက ပုဝါဖြူနဲ့တွေ့တိုင်း ငှက်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်
ပေးသည်။ မိုးထိ ကိုယ်တိုင်ခေါက်ထားသော စက္ကူငှက်ရုပ်ကလေး
ပါ။

ပုဝါဖြူကလည်း အမှတ်တရ သိမ်းထား၏။ ပုဝါဖြူ
ကြည်နူးရသလို ညိုမကလည်း ပုဝါဖြူအတွက် ဝမ်းသာနေသည်။
မိုးထိက တကယ်ချစ်တဲ့ ပုံစံပဲလေ။

တစ်ခါတလေ ကိုမင်းကလည်း သူ့အတွဲနဲ့လာသဖြင့် ညိုမတစ်ယောက် အားငယ်သလိုလို အားကျသလိုလို ဖြစ်ရသေး သည်။

မိုးထိက တွေ့ရင်လည်း ဘာမှမပြောပါ။ ပုဝါဖြူ မျက်နှာကိုပဲ တစ်ခုံစီမုံ စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။

ပုဝါဖြူကလည်း ကြည့်လေ ရှက်လေ။ မျက်နှာ ဟိုလွှဲ၊ ဒီလွှဲနဲ့။

ပုဝါဖြူရှက်လေ မိုးထိက တမင်ပိုကြည့်နဲ့ ပျော် စရာ၊ ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

ညိုမ မအားတဲ့ရက်က မတွေ့လိုက်ရတာတိုလည်း နှစ်ယောက်လုံး အလွမ်းတွေ့ ရှင်ခဲ့ကြသေးသည်။

ညိုမ မပါဘဲ ပုဝါဖြူ တစ်ယောက်တည်းတော့မသွား ရဲပါ။

သူမတို့ဆုံမယ့် ညနေမှာ ညိုမက နေမကောင်း၍ သူ့အိမ်က အပြင်ပေးမထွက်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ပုဝါဖြူကလည်း မသွားဖြစ်တော့။

ကိုမင်းကောင်မလေး စနည်းလာနာတော့ ညိုမ နေ မကောင်း၍ မလာဖြစ်ကြောင်း သတင်းပါးလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့က ပုဝါဖြူ အလွမ်းနဲ့ စတင်မိတ်ဆက်ရတာ ပါ။ အရင်ရက်တွေ မတွေ့ရတာကို ဘယ်လိုမှ မနေပေမယ့် တွေ့ရမယ့်ရက်မှာ မတွေ့ရတာကိုတော့ မခံစားနိုင်ပါ။ အဲဒီညက သူ့ကို တော်တော်လွမ်းသွားသည်။

ချစ်စနိုးနဲ့ စိုက်ကြည့်တတ်တဲ့ မိုးထိပုံရိပ်တွေကို မြင်ယောင်ကာ အိပ်လိုတောင်မပျော်နိုင်။ လွမ်းလွန်းလို့ အိပ်ရာ ထဲ မျက်ရည်တောင် ခိုးကျမိ၏။

သေချာတာက ဖုဝါဖြူ မိုးထိကို သိပ်ပြီး ချစ် မဲ ပါပြီ။

မိန်းကလေးအချစ်က ယောက်ျားလေးအချစ်ထက် ပိုပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့ပေမယ့် ပိုပြီးတော့လည်း ခိုင်မာမြဲမြံကာ အင် အားကြီးလှပါသည်။

တော်ရုံနဲ့ မငြိတွယ်တတ်သလို တွယ်တာမိရင်လည်း သံယောဇဉ် ဖြတ်ရခက်လွန်းလှပါသည်။

ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးတွေက လွယ်လွယ်လေး
လိမ်ညာတတ်သလို မိန်းကလေးတွေကလည်း လွယ်လွယ်လေးကို
ယုံတတ်ကြသည်။ သဘာဝတရားကြီး ဖန်ဆင်းပေးထားပုံများ
အချိတ်အဆက်ကိုမိလို။

အချစ်ကြီးမိသူတွေ အလိမ်ခံရရင် အသည်းကွဲမှု
အင်အားကလည်း 100% အပြည့်ပါပဲ။

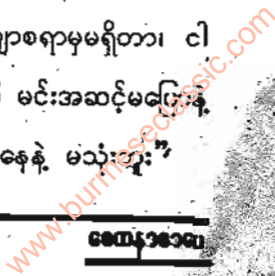
အချစ်နဲ့ထိတွေ့မိသူတိုင်းဟာ ပူလောင်လွမ်းဆွတ်
ခြင်းနဲ့ မဖြစ်မနေကြီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရမှာပါ။ ပြီးတော့
အချစ်တစ်ခုမှာ သံသယမီးပွားကလေးများ မထိမိပါစေနဲ့။ ထိများ
ထိလိုကတော့ အချစ်ဆိုတာ ရေနံဆီစိမ်ထားသလို အပူမီးတွေ
ဟုန်းဟုန်းတောက်တော့တာပါပဲ။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်ခါနီးတော့ သူများ
တွေထက်ပိုပြီး ရင်ခုန်ရပါသည်။ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းထက်
အချစ်အောင်စာရင်းအတွက် ပိုပြီး ရင်ခုန်နေမိပါသည်။

ကိုမင်းကတော့ပြောသည်။

- “သေချာတယ်၊ မင်းအချစ်စာမေးပွဲလည်း ဂုဏ်ထူးထွက်မှာ”
- “မတော်တဆများ သူ့ငြင်းရင် သေပြီဆရာပဲဗျ”
- “ပုဝါဖြူ မင်းကို ငြင်းရင် ငါ့ခေါင်းလာဖြတ်ကွာ”
- “သေချာလှချည်လား”
- “ဒီအဆင်နဲ့ ဒီအဆင်ကွာ မသေချာစရာမှမရှိတာ၊ ငါ
အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ပုဝါဖြူကို မင်းအဆင့်မငြင်းနဲ့
ငါလို ငပွေတောင် နံပါတ်တစ်ခုအနေနဲ့ မသုံးဘူး”

“ကိုမင်းကလည်းဗျာ”

“ငါက အမှန်အတိုင်း ပြောတာ၊ အတည်မပြောနဲ့နော်၊ အပျော်အနေနဲ့တောင် နံပါတ်တစ်ခုမပေးဘူး၊ ဖိလင်မလာဘူး”

“လှပါတယ်ဗျာ”

“ရှမ်းကြိုက်နေတာကိုးကွ၊ နွားချောနေတာပေါ့ ... ဟားဟား”

ကိုမင်း အပြောတွေကြောင့် သူ့အောင့်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ သူ ပုဝါဖြူကိုချစ်သည်။ ရှေးရေစက်ပါလာပုံပဲ။ ကိုမင်းဘာပြောပြော သူ ပုဝါဖြူမှ ပုဝါဖြူပဲ။

ခုနေ ပုဝါဖြူကို ပပဝတီနဲ့ လဲပေးပါ ဆိုရင်တောင် သူ မလဲနိုင်။

ယုန်ဖြူလေးလို၊ သိုးငယ်လေးလို နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းလှတဲ့ ပုဝါဖြူ။ အေးဆေး ငြိမ်းချမ်းလွန်းလှတဲ့ ပုဝါဖြူကို သူ မြတ်နိုးစွာ တန်ဖိုးထားစွာနဲ့ကို ချစ်မိတာပါ။

ရင်ခုန်သံရိုင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသား ခလုတ်တိုက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။

သူ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့တစ်နေ့ သူ့မကို လက်ထပ်မှာ။ အေးဆေးငြိမ်သက်လွန်းတဲ့ သူ့ရဲ့ကျောက်ရုပ်မလေးကို သူ့ဘေးမှာပဲ ကျောက်ချခိုင်းမှာ။ တစ်သက်တာပေါ့။”

သူ့အချစ်မှာ တိကျခိုင်မာတဲ့ စီမံကိန်းတွေနဲ့အတည်ကြီးကို ချစ်တာပါ။ တစ်ခုပဲ သူ့ကြောက်တာ။ သူမ သူ့ကို ငြင်းလိုက်ရင် ကွဲပြီ။ မျှော်လင့်ချက်တွေလွဲပြီး စီမံကိန်းတွေ ပြိုပျက်တုန်မှာ။

သူမသာ လက်ခံလိုက်ရင် အားလုံးအေးဆေး။ ရာသီဥတုကိုတော့ မိုးထိ အကဲမခတ်တတ်ခဲ့ပါ။

ရာသီဥတုဆိုတာ အထင်နဲ့အမြင် လွဲတတ်ကြောင်းကိုလည်း မိုးထိ သတိမထားမိခဲ့။ မိုးထိက ပုဝါဖြူဘက်ကိုပဲ စိတ်ပူနေခဲ့တာ။ သူ့မိဘတွေဘက်ကိုတော့ လုံးဝ စိတ်မပူခဲ့။ သူ့သိထားတာက သူ့မိဘတွေက သူ ဒါဆို ဒါပဲလို့ သိထားတာ။

www.burmeseclassic.com

ခုတောင် သူ့မိဘတွေ မရိပ်မိသေးလို့ သူ့နှလုံးသား
လေး သာယာနေတာ။ မိုးထိအဖေများသိသွားလို့ကတော့ မုန်တိုင်း
တွေ၊ ဆူနာမီတွေ၊ ငလျင်ကြီးတွေ မျိုးစုံသောအန္တရာယ်တွေ ပေါ်
ပေါက်လာနိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တချို့ကာကွယ်လို့မရတဲ့ အန္တရာယ်
တွေ ကျရောက်မယ်ဆိုရင် ကြိုမသိထားတာကပဲ ပိုကောင်းပါသည်။
စိတ်ချမ်းသာမှုလေး ဆွဲဆန့်ထားလို့ရတာပေါ့။

မိဘတွေတားရင်လည်း မိုးထိက ပုဝါဖြူကို စွန့်လွှတ်
မှာမဟုတ်ဘူး။ မိုးထိဆိုတာကလည်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်
ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ မိုးထိအောင်မြင်လေ။

လောလောဆယ်တော့ ပုဝါဖြူ ပြန်ချစ်ဖို့က အရေး
ကြီးဆုံး ဖြစ်နေသည်။

မနက်ဖြန်ဆို အောင်စာရင်းထွက်တော့မည်။ ပုဝါဖြူ
ရင်တွေ ပိုပြီးခုန်နေသည်။ ပုဝါဖြူ အောင်မှအောင်ပါ့မလား။
မအောင်ရင်တော့ ရည်းစားမထားချင်သေးပါ။ ညိုမကိုတောင်
ပြောဖြစ်သေးသည်။ သူမ မအောင်ခွဲရင် မိုးထိကို ပြန်မချစ်ဘူး
ဟု ညိုမက လက်မခံ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြန်ချစ်တဲ့။

ပုဝါဖြူကတော့ ခိုင်မာသည်။ ဆယ်တန်းမအောင်
ရင်တော့ သူ့အချစ်ကို လုံးဝလက်မခံ။ ဒါပုဝါဖြူကကြမ္မာကို
ပုဝါဖြူကိုယ်တိုင် ကြီးတန်းပေါ် တင်လိုက်တာပါ။

ညဘက်ကျတော့လည်း အိပ်မပျော်။ တတ်သမျှ
မှတ်သမျှ ဘုရားစာတွေ အကုန်ရွတ်နေမိသည်။

အဖေနဲ့ အမေတို့လည်း ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ပုံ
မရ။

“ပုဝါဖြူ သမီး၊ မအောင်လည်း ပြန်တက်လို့ရတယ် ဝမ်း
မနည်းနဲ့”

အဖေက ပုဝါဖြူကို အားပေးပါသည်။ စာမေးပွဲ
မဖြေခင်ကတော့ မအောင်လို့မဖြစ်ဘူးလို့ချည်း ပြောခဲ့တဲ့ အဖေက
အောင်စာရင်းထွက်ကာနီးမှာ ပုဝါဖြူကို နှစ်သိမ့်ပေးသဖြင့် မိဘ
တွေကို ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။ ပုဝါဖြူက ဆိုးသွမ်းတဲ့ကလေး
ထဲမှာမှ မပါတာ။ ပုဝါဖြူ ပုံမှန်စာကျက်တာတွေ့နေတဲ့ မိဘတွေ
က စာမေးပွဲမဖြေခင်သာ တွန်းအားပေးကြတာ။ ဖြေပြီးချိန်က
ဝံ့ည်းက ဘာမှမပြောကြတော့။ အောင်စာရင်းကို စောင့်ရုံပဲလေ။
အောင်ဖို့နဲ့ကျဖို့ နှစ်လမ်းပဲရှိတာ။ မအောင်ရင် ကျမှာပေါ့။

ဒါကို ပုဝါဖြူအဖေက နားလည်ပါသည်။ ပြီးတော့
မိဘတွေက ပုဝါဖြူစိတ်ကို သိကြသည်။ ပုဝါဖြူက အပြင်ပန်း
ကြည့်တော့သာ အေးအေးလေးနဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ အေးတာ

မဟုတ်ဘဲ မြှစ်စိလေးပါ။ ခံစားချက်ကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြော
တတ်ပေမယ့် အင်မတန်စိတ်ကြီးတတ်တာကို မိဘတွေပဲ သိတာ
လေ။

မြှစ်စိနဲ့ ခေါင်းမာတတ်တဲ့ သူ့မကို မိဘတွေက
အကိုင်အတွယ် သတိထားရသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့
ချစ်လည်းချစ်ကာ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်လေးလဲည်း ဖြစ်စေချင်
စါသည်။

ပုဝါဖြူအနေက အေး၏။ ဘာမှသိပ်မစဉ်းစားတတ်။
ဖခင်ဖြစ်သူက ပညာတတ်ပီပီ စာအုပ်စာပေနဲ့လည်း မကင်းသူမို့
သမီးဖြစ်သူကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းရမလဲဆိုတာ မအေထက် ပိုသိ
သူပါ။

ခုလည်း အောင်စာရင်းထွက်ကာနီးသဖြင့် သမီး မူ
ပျက်တာကို ရိပ်မိပေမယ့် အောင်စာရင်းကြောင့် မူပျက်တာဟုပဲ
ထင်ခဲ့သည်။ အစိုးရိမ်မိဆုံးက သမီး မဖြေနိုင်လို့ ကြောက်နေတာ
ဟုပဲ ထင်ခဲ့တာပါ။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် သမီးကို ကျရင် ကျပစေဟု အားပေးခဲ့

တာ။

ပုဝါဖြူကတော့ မနက်သုံးနာရီထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်
လိုက်၊ အိပ်ရာထဲလှဲလိုက်ဖြင့် အောင်ပါစေဟု တတွတ်တွတ်
ရွတ်နေမိသည်။

မိုးထိ မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်လိုပေါ့။

ရောင်နီပျိုလာတော့ အဖေက အောင်စာရင်း သွား
ကြည့်ပြီ။ ညိုမအစ်ကိုနဲ့အတူ ပုဝါဖြူနဲ့ ညိုမတို့ အဖေတို့ အပြန်
လမ်းကို လည်ပင်းရှည်ရှည်နဲ့ မျှော်နေကြ၏။

အမေကလည်း ဘုရားစာရွတ်လို့။

ညိုမက အကြောတင်းသည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါထက် နင့်အတွက် ပိုစိတ်ပူတယ် ပုဝါဖြူ”

ညိုမနဲ့ပုဝါဖြူတို့ ရင်ခုန်နေသလို အမေနှစ်ယောက်
ကလည်း ရင်တုန်နေသည်။

“ငါ့သမီးအောင်တယ်ဟေ့”

အဖေအသံကို သုံးခြံကျော်လောက်ကတည်းက ကြား
လိုက်ရသည်။ လူကိုတော့ မမြင်ရ။

“အမေ ... အဖေအသံ ကြားလား”

“အေး”

ပုဝါဖြူတို့သားအမိ ပြောနေတုန်း အဖေဆိုင်ကယ်
ခြံထဲဝင်လာပြီ။

“သမီး အောင်တယ်”

ပုဝါဖြူ ပျော်လိုက်တာ။ ပိတိတွေက ဖြာခနဲ။ ရင်ကလည်း သိမ့်ခနဲ ငြိမ့်ခနဲ ခုန်သည်။ အမေကတော့ ပုဝါဖြူကို ဖတ်ကာ ...

“ငါ့သမီး ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်တော့မယ်တော့”

“နေပါဦး၊ နင်တို့ပျော်နေတာ ကြည့်ပြီး ငါတို့သားအမိက တငန့်ငန့်နဲ့ မောင်ကျော်စွာ၊ ငါ့သမီးရော မပါဘူးလား ညိုမရော အောင်လား မောင်ကျော်စွာ”

အဖေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ညိုမ အမေကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲ၍ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဟင် ... မိညိုမ”

ညိုမအမေက ခေါ်ရုံရှိသေး ညိုမက ထွက်ပြေးတော့သည်။

“ညိုမ လာခဲ့စမ်း၊ မပြေးနဲ့”

“မပြေးရင် အမေရိုက်မှာပေါ့”

“ပုဝါဖြူအတွက်တော့ ဝမ်းသာပါရဲ့၊ ငါတို့အိမ်ကဟာ အတွက်တော့ သေချင်တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ညိုမအမေ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားသည်။

“ကိုကျော်စွာ ညိုမ ကျတာကို မသိလို့၊ ကျုပ်တို့က အားရဝမ်းသာကြီးတွေ လုပ်ပြမိပြီထင်တယ်”

“တာဆိုင်လဲကွာ၊ ကိုယ့်သမီးအောင်လို့ပျော်တာပဲ၊ နားလည်မှာပါကွာ”

“ပုဝါဖြူကတော့ ညိုမ မအောင်တာ စိတ်မကောင်းဘူး အမေရယ်၊ ညိုမနဲ့အတူတူ ကျောင်းတက်ချင်တာ”

“သမီးရယ် ... ညိုမ မူပါလည်း သူငယ်ချင်းအသစ်တွေ ရပါမှာပါကွယ်”

ညိုမက စာမေးပွဲကျတော့ ပုဝါဖြူ မြို့ဦးစေတီကို သွားချင်တာကို အောင်ထားရသည်။ ပုဝါဖြူတစ်ယောက်တည်း မသွားရဲ။

ညိုမကလည်း လိုက်နိုင်မှာမဟုတ်။ ဒုက္ခပါပဲ။

“သမီး ဘာလို့ချင်လဲပြော”

“မလိုချင်ပါဘူး၊ အမေရယ်၊ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့က ကုန်ဦးမှာ၊ ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်ရရင်ပဲ တော်ပါပြီ”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးရယ်၊ ကဲ ... မေမေ ဒီနေ့ သမီး ကြိုက်တတ်တဲ့ အုန်းထမင်းနဲ့ကြက်သားဟင်း ချက်ပေးမယ်”

“မမြ ... ငါ့သမီးကို ဝမ်းဆက်လေးငါးစုံလောက် ချုပ်ပေး လိုက်၊ တက္ကသိုလ်တက်ရင် တူတူတန်တန်ဖြစ်အောင်”

“ချုပ်ပေးရမှာပေါ့တော့၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရင်ဖုံးလေးတွေ၊ ရင်စေ့လေးတွေကို လှလှလေး ချုပ်ပေးဦးမှာ”

အဖေနဲ့အမေကလည်း ပျော်နေသည်။ ပုဝါဖြူက တော့ မြို့ဦးစေတီကို ဘယ်လိုသွားရမလဲပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

Kingဂုဏ်ထူး ဘယ်နှခုပါလဲ သိချင်သည်။ ပုဝါဖြူ သိချင်တာကို အဖေက ပြောလိုက်သဖြင့် အတော်ပဲဖြစ်သွားသည်။

“မိုးထိအောင်မြင့်ကုတော့ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးဗျာ၊ တော် လိုက်တဲ့ကလေး”

“သူ့အဖေနဲ့ သူ့အမေ ပိုပြီး မာန်တက်လို့ ရသွားတာပေါ့”

အမေ့စကားကို အဖေက ထောက်ခံသည်။

“အင်း ... နဂိုက်မှ သူတို့သားကို သည်းတား၊ ခုဆို ပိုဆို ပြီပေါ့”

မိုးထိကို အဖြေပေးကာနီး ကြားရတဲ့ စကားတွေက နားဝမှာ မသက်သာပါ။

“ကဲ ... ငါ စက်ထံသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီနေ့ မိုးထိအတွက် ဆန်စက်ထဲမှာ ပါတီပေးမှာတဲ့၊ ဒဲပေါက်ချက်ဖို့ စီစဉ်ရဦး မယ်၊ သမီး ... ဖေကြီး သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အဖေ သူတို့ဒဲပေါက်မစားခဲ့နဲ့နော်၊ အိမ်မှာ အုန်းထမင်း ပြန်စား”

“အေးပါ သမီးရဲ့၊ ဪ ... အုန်းသီးနဲ့စားပေး မိန်းမရေ၊ ငါ ခွဲပေးခဲ့မယ်”

အဖေက အုန်းသီးခွဲပေးပြီး ထွက်သွား၏။ ပုဝါဖြူ က အုန်းခြစ်ယူကာ အုန်းသီးခြမ်းတွေကို ခြစ်သည်။

မိုးထိအတွက် ပါတီပေးမှာဆိုတော့ မိုးထိလည်း မြို့ဦးစေတီကို ဘယ်လာလို့ရမှာလဲ။

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမဲ့ ညိုမ ရောက်လာသည်။

“ပုဝါဖြူ ... ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ဟာ”

“ဘယ်လဲ”

“စိတ်ညစ်လို့ဟာ၊ ဘုရားကြီးဘက် သွားချင်လို့”

“ခဏလေးနော်၊ ငါ အမေ့ကိုပြောလိုက်ဦးမယ်၊ သမီး
လိုက်သွားရမလား အမေ”

“ဒီနေ့ အောင်စာရင်းထွက်တာဆိုတော့ မြို့ထဲမှာ လူစွပ်
နေမှာပေါ့၊ အိမ်မှာပဲ နေပါလား ညိုမရယ်”

“ခဏပါပဲ ဒေါ်လေး မကြာပါဘူး၊ သမီး ညှစ်နေလို့”

“အေး ... သွားချင်လည်းသွား၊ ခဏပဲနော်၊ ပြီးရင် အိမ်
မှာ အုန်းထမင်းပြန်လာစား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နစ်ဦးသား စက်ဘီးကို ခပ်တည်တည်နင်းရင်း ...

“ဒီနေ့ မိုးထိအိမ်မှာ ပါတီရိုတယ်တဲ့၊ သူလာပါ့မလား
မသိဘူး ညိုမရဲ့”

“ဒီကိစ္စကို မလှဘဲ နေမလားဟဲ့”

“ငါက နင်မလာတော့ဘူး ထင်နေတာ”

“နင့်ကိစ္စက အရေးကြီးတာကို ငါမလှဘဲနေပါ့မလား”

“ညိုမရယ်”

မြို့ဦးစေတီမှာ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့သူတချို့ရော
ကျတဲ့သူတချို့ပါ ရှိနေကြသည်။

အောင်လို့လာတဲ့ သူရော၊ ကျလို့လာတဲ့သူပါ ရှိ
သည်။

သူငယ်ချင်းအဖွဲ့လိုက်ရော၊ သမီးရည်းစားတွေပါ
ရှိသည်။

ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်တဲ့ မိုးထိလည်း ရောက်
နေသလို စာမေးပွဲကျထွဲ ကိုမင်းလည်း ရှိသည်။

ဒီနှစ်က အောင်ချက်မကောင်းပေမယ့် အောင်တဲ့သူ
တွေကြတော့လည်း ဂုဏ်ထူးပါတဲ့သူများကြသည်။

စဉ်းစားစရာပဲ။

“မင်း ဆေးကျောင်းထက်မှာပေါ့”

“ဆရာဝန်ဖြစ်မှ ဂုဏ်ရှိတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂုဏ်
သိက္ခာမရှိတဲ့ ဆရာဝန်တွေတပုံကြီးပဲ၊ ငါဖြစ်ချင်တာက
လူ့အသက် လူတွေရဲ့ နာကျင်ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေကို
ကုသပေးချင်တာ”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း အဲလိုတွေ လေ့လာ
ပြီးရင် မင်းလည်း အထူးကုဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ
ကွာ၊ အဲဒီအခါ အလိုလို အသပြာဆရာဝန် ဖြစ်သွားမှာ
ပါ”

“အထူးကုဆရာဝန်တိုင်း မင်းပြောသလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊
လက်ချိုးရေတွက်လို့ရတဲ့ စေတနာနဲ့ အထူးကုပေးတဲ့
ဆရာဝန်တွေလည်း ရှိမှာပါ၊ လူနာတစ်ယောက်ဟာ ဆေး
မဝယ်နိုင်လို့ ဆေးတော့မှာကိုသိတဲ့ ဆရာဝန်၊ ဆေးသာရှိ
ရင် အသက်ရှင်မှာကိုသိတဲ့ ဆရာဝန်တွေက ကိုယ့်မှာရှိတဲ့
စေတနာနဲ့တော့ ထုတ်ပေးပြီး ကုသပေးမှာပါ၊ လူနာတစ်

ယောက်ကို သေချင်သေဟဆိုပြီး ပစ်ထားတဲ့ဆရာဝန်တွေ
မရှိလောက်ပါဘူး။”

“မင်းစကားတွေကို ဒီမြို့ဦးစေတီမှာ ပြောခဲ့တာနော်၊ မင်း
ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ”

“စိတ်ချ ကိုမင်း၊ မိုးထိ ဆိုတဲ့ကောင်က သိက္ခာကို ရိက္ခာ
နဲ့ ဘယ်တော့မှ မလဲဘူးကွ”

သူတို့ စကားကောင်းနေတုန်း ပုဝါဖြူနဲ့ ညိုမတို့
ရောက်လာသည်။

ပုဝါဖြူနဲ့ညိုမကို အရင်ရောက်နှင့်နေတဲ့ ကောင်မ
လေးတွေက နှုတ်ဆက်နေကြသဖြင့် သူတို့အနားကို မလာနိုင်။

ဘုရားမှာ လူတွေအများကြီးဆိုတော့ ပုဝါဖြူလည်း
သူ့ဆီမသွားရ။

အဖြေပေးဖို့ဆို ပိုခက်သည်။

မိုးထိတို့ကလည်း သိပါသည်။

ကိုမင်းက ...

“မင်းတို့ အေးဆေးစကားပြောလို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊
နှုတ်ဆက်သလိုလိုနဲ့ ဖောရောရိုက်ပြီး အဖြေကို မသိမသာ
တောင်းမှရမယ်၊ မဟုတ်ရင် မင်းတို့သတင်းက ညတွင်း
ချင်းပျံ့သွားလိမ့်မယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကြေညာရ
တယ်၊ သူ့ဘက် ကြည့်ရမယ်”

“ငါတို့နှုတ်ဆက်သလိုလိုနဲ့ပဲ သူတို့နားသွားမှာလား”

“ဘေးမှာ တခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ မလွယ်ဘူး၊
သူတို့ ခဏခွဲထွက်လာရမှာ”

သူတို့ကြည့်နေတုန်း ညိုမက ပုဝါဖြူလက်ကိုဆွဲကာ
သူတို့ဘက်လျှောက်လာသည်။

“King ဘာကျွေးမှာလဲ၊ ဘာသာစုံဆို”

“ကျွေးမှာပါ ဘာစားချင်လဲပြော”

“ကိုမင်း ... အောင်လား”

“မေးမနေနဲ့ နင်နဲ့ အတူတူပဲ”

တာညာသာရကာ လျှောက်ဖောရင်း ကိုမင်းက
သူ့ကို မျက်စပစ်ပြသည်။

“ဖြူဖြူ ... ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

ပုဝါဖြူက ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ရှက်နေသည်။

“သူများတွေရိပ်မိကုန်မယ်၊ ခေါင်းငုံ့မနေနဲ့၊ ပြီးတော့
အဖြေမြန်မြန်ပေးလိုက်၊ ဒီလိုပဲစကားပြောသလိုလိုနဲ့ပဲနေ၊
ချစ်လား”

ပုဝါဖြူက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြပြီး ...

“သွားတော့မယ်”

“ပါးစပ်က ဖြေသွားဦးလေ”

“ရှက်တယ်၊ ညှိမ သွားမယ်”

“ပြီးပြီလား၊ နင့်ကိစ္စ”

“အင်း”

သူမတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့ ကိုမင်းကို
လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။

“သိပြီးသားပါကွာ၊ ဒီအဆင်နဲ့ ဒီအဆင်”

ကိုမင်းပြောတာ မှန်နေပေမယ့် သူ မကြိုက်ပါ။
အထူးသဖြင့် ပုဝါဖြူကို နှိမ်ချတာကို မကြိုက်တာ။

ပုဝါဖြူနဲ့ မိုးထိတို့ အဖြေပေးပြီး ပထမဆုံးချိန်းတွေ့

တဲ့ ကြာသပတေးနေ့မှာ မိုးထိက ပုဝါဖြူကို ချစ်ဖြူဟု ခေါ်ခဲ့ကာ
သူ့ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကိုမိုးဟု သုံးနှုန်းခဲ့၏။

“ကိုယ်က သူများတွေလို ကိုကိုတွေ မောင်ဘွေမခေါ်စေချင်
ဘူး၊ / ကိုယ့်ကိုခေါ်တဲ့ နာမ်စားဟာ လူရှေ့သူရှေ့မှာပါ
သိက္ခာရှိရှိ ခေါ်လို့ရတဲ့နာမ်စား ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ကိုမိုး”

“အင်း ... အဲလိုပဲခေါ်၊ ကိုယ်ကတော့ ချစ်ဖြူလို့ခေါ်မယ်၊
ကိုယ်ကယောက်ျားလေးဆိုတော့ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ပြဿနာ
မရှိဘူး”

မိုးထိက စကားပြောကောင်းသလောက် ပုဝါဖြူက
တော့ နားထောင်သမားသက်သက်ပဲ။

ပုဝါဖြူဆီက စကားဆယ်ခွန်းပြည့်အောင် တစ်ခါမှ
မကြားရတတ်။

မိုးထိက ပုဝါဖြူလက်ကလေးကို စကိုင်တော့
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ အတင်းရုန်းသွားသည်။

ပုဝါဖြူကြောက်လေ မိုးထိက ပိုစချင်လေ။ ပုဝါဖြူ
ကို ဆံပင်လေးဖွလိုက်။ နှာခေါင်းလေးဆွဲဖျစ်လိုက်။ ပါးလေးဆွဲ
ဖျစ်လိုက်နဲ့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးစသည်။

ပုဝါဖြူကလည်း အထိမခံဘဲ တဖတ်ဖတ်နဲ့ ရိုက်
ထုတ်တတ်သည်။

“ချစ်ဖြူက တကယ် ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ အေးအေးလေး၊
ကိုယ်က အဲလိုပုံစံလေးကို အရမ်းမြတ်နိုးနေတာ”

ပုဝါဖြူအတွက်တော့ ကြည်နူးစရာစကားတွေပါပဲ။
ပုဝါဖြူကတော့ သူ့စွဲငြိစေမယ့် စကားမျိုးတွေ မမြောတတ်ပါ။

ဖွင့်မပြောပေမယ့် ပုဝါဖြူ ရင်ထဲမှာ ရည်းစားဦးကို အရူးအမူးပါ။
ပြီးတော့ သူက ပုဝါဖြူအတွက်တော့ တကယ်နတ်သားလေး
တစ်ပါးလို ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ချစ်သူလေ။ သူလိုလူက ပုဝါဖြူကို
တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘဲ အပျော်တွဲတတ်ဆိုရင်တောင် သူ့ကို
ပုဝါဖြူ ရည်းစားဦးဆုပေးခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေကျေနပ်နပ် ကျန်ခဲ့
ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ။

မြေးဦးရတဲ့အထိ ပြန်လွမ်းရမယ့် ရည်းစားဦးဟာ
သူဖြစ်နေရုံနဲ့ လွမ်းရရင်တောင် တန်ပါသည်။

တကယ်ပါ။ သူ့မိသားစုအကြောင်း သိထားတဲ့
ပုဝါဖြူဟာ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့တော့ ယောင်လို့တောင် မတွေးမိဘဲ
ကျန်ခဲ့ဖို့သာ သေချာထားသူပါ။

မိုးထိကတော့ အဲလိုမဟုတ်။ သူမအပေါ် တကယ်
တလေးတနက်ကို ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။ သူမကို လက်ထပ်ဖို့
အထိရည်ရွယ်ထား၏။ သူ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့နေ့ သူမကို လက်ထပ်
မည်။

ခုတော့ စောသေးလို့ သူမကို ဘာစကားနဲ့မှ ချည်
နှောင်မထားသေးပါ။

ထိုသို့မပြောတာကိုလည်း ပုဝါဖြူက ရိပ်မိသည်။
ပုဝါဖြူ ရိပ်မိပုံကတစ်မျိုးပါ။ ပုဝါဖြူကို မိုးထိ အတည်မရည်ရွယ်
၍ အနာဂတ်အတွက် စကားမစ၊ တာဟုပဲ ထင်ပါသည်။

သူတို့အတွေးနဲ့ သူတို့တော့ အဆင်ပြေနေကြသည်။

ဆယ်တန်းအောင်စခံရွယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ
တည်ငြိမ်တယ် ဆိုရင်တောင် အရွယ်မရောက် လူလားတော့
မမြောက်သေးပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ အတွေးဟာ အရွယ်ရောက်ပြီး
သားလူတွေလို ပြီးပြည့်စုံမှု မရှိတတ်ပါဘူး။ သူတို့သင်ထားတဲ့
ဆယ်တန်းပညာနဲ့ သူတို့နေခဲ့ရတဲ့ ကျောင်းသားဘဝဆိုတာ အပြင်
က လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ထပ်တူမှမကျတာ။

ခုလောလောဆယ်တော့ သူတို့ ချစ်ဖို့ပဲ သိနေကြ
တာပါ။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ ကြာသပတေးနေ့တိုင်း မြို့ဦးစေတီမှာ ချိန်း
 တွေဖြစ်ကြသည်။
 ညိုမက် ဆယ်တန်းကျရှင်ပြန်တက်နေ၍ မလိုက်
 နိုင်တော့။
 ကိုမင်းကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကောင်မလေးကို
 ချိန်းလို့ရမှ ပါလာတတ်သည်။
 ပုဝါဖြူကတော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ အိမ်က
 ရအောင်ထွက်ပြီး သွားတွေ့သည်။
 ကြာသပတေးတစ်ရက်လောက် ပျက်ကွက်ရမှာကို
 သေမတတ်ကြောက်တဲ့ ပုဝါဖြူပါ။ ကြာသပတေးနေ့ဆို ...။

ပုဝါဖြူအဖေက အလုပ်လုပ်ကာ အိမ်မှာမရှိတတ်။
 အဖေက တစ်ပတ်လုံးနေလို့ တစ်ရက်တောင် နားချင်မှနားတာ။
 တစ်ခါကြီးတရံ တော်တော်အလုပ်ပါးမှ နေ့ဝက်လောက်ပဲ
 ပြန်လာတတ်သူပါ။ အမေက အေးသည်။ သိပ်ထက်ထက်မြက်
 မြက်မရှိ။ ဒါဆို ဒါပဲသိကာ တခြားတစ်မျိုးကို ယောင်လို့တောင်
 မတွေးတတ်။ ပုဝါဖြူ ဆရာမအိမ်သွားမယ်ဆို ဆရာမအိမ်ပဲ
 တစ်ထစ်ချ ထင်တတ်သူပါ။ ဒီတော့ ပုဝါဖြူတို့ စိတ်ကြိုက်ပေါ့။
 ဒီနေ့လည်း ကြာသပတေးပါ။ ပုဝါဖြူ အပြင်ထွက်
 ဖို့ လမ်းကြောင်းရှာနေပါသည်။
 “အမေ”
 “ဘာလဲ ဆရာမအိမ်သွားချင်ပြန်ပြီလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး အမေရဲ့”
 “ဒါဆို ဘယ်ကြွဦးမလို့လဲ”
 “ဟိုလေ ... သမီး မုန့်တီသွားသောက်ချင်လို့ပါ အမေရဲ့၊
 ဈေးနားကလေး၊ ဝက်ဆီဖတ်လေးနဲ့ဆို သိပ်ကောင်းတာပဲ၊
 အမေ မုန့်ဖိုးပေး”

www.burmeseclassic.com

ပုဝါဖြူ မုန့်တီကြိုက်မုန့်တော့ အမေသိပါသည်။
ရခိုင်မုန့်တီကို ဝက်ဆီဖတ် ထည့်ကာစားရတာကို အမေလည်း
ကြိုက်ပါသည်။

“မုန့်တီက သောက်တော့သောက် သမီးရေ၊ သိပ်အစပ်
ကြီးတော့ မသောက်နဲ့နော်၊ ငရုတ်သီးက စားတိုင်းကောင်း
တာမဟုတ်ဘူး၊ ရောဂါရမယ်”

“ဟုတ် အမေ၊ အမေ သမီး ငါးရာတန်လေးတစ်ရွက် ယူ
သွားမယ်နော်”

“အေး အေး”

“အမေရော စားဦးမလား”

“သမီးပဲစားပါ၊ အမေ ခုနပဲ ဆာဆာရှိတာနဲ့ ထမင်းစား
ထားသေးတယ်”

“ဒါဆို သမီး သွားပြီနော် အမေ”

“အေး အေး ... မြန်မြန်သွား မြန်မြန်လာနော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“စက်ဘီး ဖြည်းဖြည်းစီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမေ့ရှေ့တော့ ဖြည်းဖြည်း။ အမေ့ကွယ်ရာရောက်
တာနဲ့ ဖြို့ဦးစေတီကို အပြေးနင်းသွားရသည်။ အချိန်က သိပ်ရတာ
မဟုတ်။

တစ်ပတ် တစ်ပတ် အပြင်ထွက်ဖို့ အကြောင်းတွေ
ရှာရတာလည်း မလွယ်ပါ။

ဟိုရောက်တော့ မိုးထိက မရောက်သေး။ အချိန်မရ
ပါဘူးဆိုမှ မိုးထိ မရောက်သေးတော့ လူက ပိုမောသွားသ
။
စောင့်ရင်း မျှော်ရင်း ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသွားသည်။
မိုးထိ ရောက်မလာသေး။

ဆိုင်ကယ်တစ်စီးတော့ မြင်ရသည်။ သူမ မတ်တတ်
ထရပ်ကာ ကြည့်နေလိုက်သည်။ အနားရောက်တော့ မိုးထိမဟုတ်ဘဲ
ကိုမင်း ဖြစ်နေသည်။

“ပုဝါဖြူ”

www.burmeseclassic.com

“ကိုမင်း ... ကိုမိုး မပါဘူးထား”

“မပါဘူး၊ မိုးထိ မနက်တည်းက သူ့အမေနဲ့ ရန်ကုန်ပါ သွားတယ်။ နေ့ချင်းပြန်တဲ့ ဒါပေမဲ့ မိုးချုပ်မှရောက်မှာဟ”
“ဟုတ်လား”

ပုဝါဖြူလေသံလေးက အားမရှိတဲ့ အသံလေးနဲ့။

“အေး ... ခုတောင် သူ ရန်ကုန်ကနေ ငါ့အိမ်ကို ဖုန်း လှမ်းဆက်ပြောလို့၊ ငါ အပြေးထွက်လာတာ၊ တော်ကြာ နင်တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေမှာစိုးလို့၊ ပြန်တော့ ... ပြန်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲ ကိုမင်း”

“ပုဝါဖြူ နောက်ဆို အဖော်နဲ့လာ၊ ဒီဘက်က လူပြတ်တယ်”

ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလဲတော့မသိပေမယ့် ပုဝါဖြူ ကြောက်လာကာ ချက်ချင်း စက်ဘီးနင်း ထွက်လာလိုက်သည်။

သွားပြီ။ ဒီတစ်ပတ်တော့ ဆွေးပါပြီ။ ကိုမိုးကလည်း ဘာလို့ လိုက်သွားပါလိမ့်။ ကြာသပတေးနေ့မှန်းသိရက်သားနဲ့။

လူက မောသွားသည်။

အိမ်ရောက်တော့ အမေက ...

“သမီး မုန့်တီမထွက်လို့လား၊ ရုပ်ကြီးက စုပုပ်နေတာ ပဲ”

“ဟုတ်တယ် အမေ မထွက်ဘူး၊ သွားရတာမောလိုက်တာ”

“သမီး ဗိုက်ဆာရင် ထမင်းစားလိုက်ပါလား၊ သမီးကြိုက် တဲ့ ငါ့ခြောက်နဲ့ ဒန့်သလွန်သီးချဉ်ရည်လေး ချက်ထားတာ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ ပိုက်ဆံငါးရာ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပြီ”

“အေး အေး ... ထမင်းစားပြီးရင် အမေ့ကို ကြယ်သီးလေး တပ်ပေးဦး သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်မပါ၍ ဘာမှ မလုပ်ချင်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ကို ကူမလုပ်လို့လည်းမရ။ အမေ ညနေပေးရမယ့် အပ်ထည်တွေ မပြီးသေးလို့ သူမကို ခိုင်းနေတာ။

www.burmeseclassic.com

ကြယ်သီးတွေကို တလွဲတပ်မိလိုက်၍ အမေမသိ
အောင် ပြန်ဖြုတ်ရသေး၏။ အပ်လည်း စူးသေးသည်။ အပ်စူးလည်း
မအော်ရဲပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံလဲဖြစ်ကာ စိတ်နဲ့ကိုယ်
မကပ်မှန်း အမေရိပ်မိမှာ ကြောက်နေသည်။ တစ်ရက်မတွေ့ရတာ
တောင် ဒီလောက်လွမ်းနေမိတာ ဝေးရမယ်ဆိုရင် ခံနိုင်ရည်ရှိပါ
မလား။

မိုးထိလည်း ပုဝါဖြူနဲ့ မတွေ့ရ၍ လွမ်းလိုက်ရတာ။
ရန်ကုန်ကို သူ မလိုက်ချင်၍ ငြင်းသေးသည်။ မရပါ။ မေမေက
အတင်းခေါ်နေတာနဲ့ ပါသွားတာ။

မေမေပွဲရုံကိစ္စတွေနဲ့ ဘယ်မှ မရောက်ပါ။ ပုဝါဖြူ
အတွက် လက်ဆောင်တောင် ဝယ်ချိန်မရ။

ပုဝါဖြူတို့အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိတာလည်း ဆိုးသည်။
အသံလေးတောင် မကြားရ။

ညကိုးနာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်၍ ပုဝါဖြူဆီ
သွားလို့မရတော့။

ထိုညက သူ့အတွက်လည်း ကိန္နရာချောင်းချားသလို
ခံစားရသည်။ အိပ်လို့မပျော်။ ပုဝါဖြူ စိတ်ဆိုးမှာလည်း ကြောက်
သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမဲ့ ပုဝါဖြူဆီမှာ စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်မှုတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ရပါ။

နောက်နေ့တော့ မိုးထိ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ပုဝါဖြူ တို့အိမ်ဘက် သွားချောင်းမိသည်။ ပုဝါဖြူက သူတို့အိမ်နားက ကုန်စုံဆိုင်မှာ ဈေးထွက်ဝယ်တာတွေ တော့ အတော်ပဲဖြစ်သွား သည်။

ပုဝါဖြူကလည်း သူ့ကိုတွေ့သွားကာ ဝမ်းသာရိပ် ကလေးပြသည်။ သူများတွေ ရိပ်မိမှာစိုးလို့ နှုတ်မဆက်ပေမယ့် အလွမ်းတော့ နည်းနည်းပြေသွားသည်။

မိုးထိလည်း ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့ ဝင်ရပ်ကာ ပီကေဝယ် သလိုလိုနှင့် ...

“ဒီညနေလာခဲ့ပါလား”

ဓပ်တိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“နော်”

“အင်း”

နှစ်ခါပြောစရာမလိုအောင် ခေါင်းညိတ်ပြီးသားဖြစ် နေပါသည်။

မိုးထိ ဆိုင်ဘက်ထွက်သွားတဲ့အထိ ရင်တွေတုန်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

ဈေးဆိုင်က ပြန်လာတော့ ...

“အမေ ညနေကျရင်လည်း မုန့်တီဆိုင်ထွက်မထွက် သွား

ကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ ဆိုင်မထွက်ဘူးဆိုမှ ပိုပြီးတော့ စားချင်နေတယ်”

“သွား ... သွား”

ပုဝါဖြူအမေက အရမ်းကို အေးကာ သားသမီးကို လည်း ယုံကြည်လွန်းပါသည်။

ညနေ ပုဝါဖြူ အေးအေးဆေးဆေးပဲ သွားခွင့်ရသွား ပါသည်။

မိုးထိ ဆိုင်ကယ်ကို အဝေးကြီးတည်းက မြင်ရပါ သည်။

www.burmeseclassic.com

ပုဝါဖြူ စက်ဘီးပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ မိုးထိက ပုဝါဖြူ စက်ဘီးကို ယူကာ ဒေါက်ထောက်ပေးပြီး ပုဝါဖြူကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ ...

“လွမ်းလိုက်တာ ချစ်ဖြူရယ်”

တစ်ခါမှ အဲဒီလို အဖက်မခံရဘူးသဖြင့် ပုဝါဖြူ ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေသည်။

“ကိုမိုးရယ် လွတ်ပါ”

“ချစ်ဖြူ မလွမ်းဘူးလား”

“ပုဝါဖြူ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး”

“ကိုယ်ရောပဲ”

“တွေ့ရမယ်ဆိုပြီးမှ မတွေ့ရတော့ တော်တော်ခံစားရတယ် ကိုမိုးရယ်၊ ဝေးများဝေးရင် ပုဝါဖြူတော့ သေမှာပဲ”

“ဘာလို့ ဝေးရမှာလဲ ချစ်ဖြူရယ်၊ ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှ မဝေးဘူး၊ ကိုယ်က ချစ်ဖြူကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ် ပြီး ချစ်တာပါကွာ၊ ကိုယ်က ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊

ချစ်ဖြူကလည်း ဘွဲ့တစ်ခုရအောင်ယူ၊ ကိုယ်ဆရာဝန်ဖြစ် တဲ့နေ့ကျရင် ချစ်ဖြူကို လက်ထပ်မယ်၊ ကိုယ် ဒီစကားတွေ ကို စောသေးလို့ မပြောသေးတာပါ ချစ်ဖြူရယ်”

“ဘဝဆိုတာ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတတ်ပါဘူး ကိုမိုး ရယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီစကားကို ကိုယ် လုံးဝလက် မခံဘူး မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ တစ်နေ့ ကိုယ် ပုဝါဖြူကို လက်ထပ်မယ်၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ပျက်စရာမရှိ ဘူး၊ ချစ်ဖြူလည်း ကိုယ့်ကို သစ္စာရှိရမယ်နော်”

“ပုဝါဖြူက ကိုမိုးကို အသက်လို့ ချစ်ရတဲ့သူပါ ကိုမိုး၊ ထားရာနေ စေရာသွားမယ့်သူပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမိုးကို ချစ်ပဲ ချစ်ရဲပြီး ကိုမိုးနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ ဘာကိုမှ မမျှော်လင့် ရဲပါဘူး ကိုမိုးရယ်၊ ပုဝါဖြူတို့က ဆင်းရဲတယ်၊ ကိုမိုးတို့နဲ့ အနေအထား ကွာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဆေးကျောင်းသူတွေနဲ့ ပုဝါဖြူ မယှဉ်နိုင်ပါဘူး ကိုမိုးရယ်”

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်တာ ပုဝါဖြူရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ပုဝါဖြူက ဘာအတွက်မှ မဝေးစေရဘူး၊ ကိုယ် ဖြူကို သစ္စာရှိမယ်ဆိုတာယုံ၊ တစ်နေ့ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် သတို့သမီးက ချစ်ဖြူပဲ”

ပုဝါဖြူ ကြည်နူးရပါသည်။ ချစ်သူဆီက သစ္စာ စကားကြားရတိုင်း အရည်ပျော်တတ်တာ မိန်းကလေးတွေပါ။ ပြောသမျှယုံ ရှိသမျှပုံပြီး နောက်ဆုံးမှာ ရင်ကွဲနာကျခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်ရလည်း အမှတ်မရှိတဲ့အသည်းက အထပ်ထပ် အကွဲခံကြလွန်းတာလည်း မိန်းကလေးတွေပါပဲ။ မှားတယ် မှားတယ် အော်ပြီး မှားပြီးရင်းမှားကြကာ အခါခါ အလိမ့်ခံတတ်တာလည်း မိန်းကလေးတွေပါပဲ။

ခုလည်း ပုဝါဖြူ အရည်ပျော်နေပါသည်။

“ချစ်ဖြူ”

“ရှင်”

“ဆံပင်ရှည်ထားပါလား”

ပုဝါဖြူ ဆံပင်ပုံစံက အတိုကုပ်ပဲ ရိုးရိုးလေးပါပဲ။

“ကိုယ်က မိန်းကလေးဆို ဆံပင်ရှည်နဲ့ ပိုလိုက်တယ်ထင်တယ်”

ပြောရုံနဲ့ ပုဝါဖြူတို့ တစ်သက်လုံး ဆံပင်မညှပ်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကိုမိုး”

“ပြောလေ”

“ပုဝါဖြူကို ချစ်လား”

“ချစ်တာပေါ့၊ ကိုယ် တစ်နေ့ကျရင် ပုဝါဖြူကို လက်ထပ်မှာ၊ ပုဝါဖြူလည်း ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူရဘူး၊ ကိုယ့်ကိုပစ်ပြီး တခြားလူကိုယူရင် သုံးလောင်းဖြိုင်ပဲ”

ပုဝါဖြူတို့မြို့လေးက ကျဉ်းပါသည်။ မြို့ဦးစေတီ
ဆိုတာလည်း စုံတွဲတို့ရဲ့ သစ္စာမြေ။

ဒီတော့ ပုဝါဖြူတို့ ချိန်းတွေ့တဲ့အချိန် တခြားစုံတွဲ
တွေလည်း ရှိတတ်ပါသည်။

ပုဝါဖြူကို မသိကြပေမယ့် မိုးထိအောင်မြင်က
ကိုတော့ ထစ်မြို့လုံးက သိကြသည်။

တစ်စ တစ်စနဲ့ ရွှေမင်းသားရဲ့ချစ်ပုံပြင်က ပျံ့နှံ့
သွားသည်။

မိုးထိရဲ့မိဘတွေ နားထဲသို့ပါ တိုက်ရိုက်ပေါက်
သွားသည်။

မိုးထိ အမေသိတော့ ပေါက်ကွဲသည်။ ဒါပေမဲ့
မိုးထိ မသိစေရ။ မိုးထိအဖေနဲ့အမေ ခေါင်းချင်းရိုက်ကြပြီ။

တစ်နယ်လုံးရဲ့ စီးပွားရေးကိုတောင် လက်ဝါးကြီး
အုပ်နိုင်သေးတာ။ မိုးထိရဲ့ အချစ်ရေးလောက်ကတော့ ပါးပါးက
လေးပါ။

“ယောက်ျား ဒီကိစ္စ အေးဆေးနေ၊ ကျုပ်ဘာသာကြည့်ရှင်း
လိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ပွဲပြီးတာနဲ့ မီးသေပစေနော်”

“စိတ်ချပါရှင်၊ သားကလည်း မကြာခင် ကျောင်းသွားတက်
ရတော့မှာပါ။ ပြီးတော့ ကျော်စွာသမီးဆိုတော့ ကိုယ့်လက်
ခုပ်ထဲကပါ။ တုပ်တုပ်တောင်မလှုပ်စေရပါဘူး၊ ပွဲပြီးရင်
မီးသေရုံတင် မရဘူး၊ ပြာပါမကျန်စေရဘူး စိတ်ချ”

“ဟား၊ ဟား ... ငါ့မိန်းမရဲ့အရည်အချင်းကို စောင့်ကြည့်
ရသေးတာပေါ့”

“တော့သား ဒီတစ်ခါတော့ တော်တော်ချာတယ်၊ ကောင်မ
လေးက ရုပ်ကလည်း စုတ်ပြတ်နေတာပဲ၊ သူ ဘာကြိုက်
လဲမသိဘူး၊ အမယ်လေး ရင်နာလိုက်တာ”

“အင်းလေ၊ ထားလိုက်ပါကွာ၊ ဒီအရွယ်က ဒီလိုပါပဲ၊
နောက်တော့လည်း ဆေးကျောင်းသူချောချောလေးတွေကြား
မှာ မင်းသား ဖျော်သွားမှာပါ”

“လိုလိုမယ်မယ်သာ ကာကွယ်ထားရမှာပါ၊ တော့သားက
လည်း အတည်တော့ မကြံလော့တယ်ဘူး၊ သွေးတိုးစမ်း
တာနေမှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ထား”

“ဟုတ်တယ် သားမရိပ်မိအောင် ဖြတ်ရမယ်၊ စာတ်လမ်း၊
အဆက်မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ကျော်စွာတော့ သိပုံမရပါဘူး”

“သင်းသိရင်တော့ တားမှာပါ၊ ကျုပ်တို့အကြောင်း ကောင်း
ကောင်းသိနေတာပဲ”

“အင်း”

“ဟော ... သား ပြန်လာပြီ၊ ရှင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ
နော်”

“မင်းသာ ပီရိပါစေ”

“မေမေ ဗိုက်ဆာတယ်”

“သားလေး ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ကိုမင်းတို့အိမ်ကပါ”

“ဪ ... အေး ... ဘာစားမလဲ သား၊ ထမင်း၊ ကော်ဖီ၊
မုန့်၊ အသီးဖျော်ရည်”

“ရပါတယ် မေမေရာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

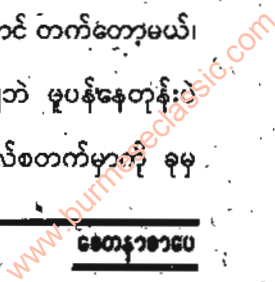
“အချိန်က ကိုးလိုးကန့်လန့်ဆိုတော့ ထမင်းမစားနဲ့ဦး၊
မေမေ အသီးလေးခွဲပေးမယ်”

“ဟုတ်ကို”

“သားကို မေကြီးက ကလေးလေးလို့ပဲထင်နေတုန်း သားရဲ့
ဖြစ်နိုင်ရင် ဗိုက်ခွဲပြီး ထည့်ထားလို့ရရင်တောင် ထည့်ထား

ချင်တာ၊ ခုဆို သား ဆေးကျောင်းတောင် တက်တော့မယ်၊
မေမေက အစစအရာရာကို စိတ်မချဘဲ မှုပန်နေတုန်းပဲ

သားရေ၊ ပြောရရင် သား တက္ကသိုလ်စတင်မှာကို ခုမှ

လမ်းစလျှောက်မယ့် ကလေးလေးလိုကို စိတ်ပူတာ၊ ငါ
သားလေး ခလုတ်တိုက်နေမှဖြင့်၊ လဲပြိုနေမှဖြင့်နဲ့ ပူနေ
တာ”

လက်ကလည်း အသီးခွဲနေရင်းနဲ့ သားဖြစ်သူကို
တတွတ်တွတ် သွင်းနေမိသည်။

သားက ခွဲပေးစိတ်ပေးသမျှ ကောက်စားရင်း နား
ထောင်နေသည်။

“သားလေး လမ်းစလျှောက်တုန်းကဆိုရင် တွေ့ကရာ
မြင်သမျှ အကုန်ကောက်ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်တော့တာပဲ၊
မေမေမှာလေ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ တစ်ချိန်လုံး သားနားက
မခွဲဘဲ ကြည့်နေရတာ၊ ခုတော့ မေမေ သားကို တစ်မိမိမ့်
လိုက်ကြည့်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့ သားရယ်”

“သားကို စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ၊ သား အဆင်ပြေမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ သားကို ထမင်းတောင်ခွဲချင်နေတုန်းလေ သား
ရယ်”

ပြောပြီး သားဖြစ်သူကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားသည်။

နဖူးကို ပါးနဲ့ကပ်စမ်းရင်း...

“သား အသီးတွေစားပြီးပြီးချင်း ရေမချိုးနဲ့ဦးနော်၊ ဗိုက်
နာမယ် အစာမကြေမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ဖြူဝေဖန်စာ၊ ဒိတ်ဆက်စာများဝေဖန်ပါ။
အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(၁)၊ ဝေယျဝတီလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊
ဝမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ပုဝါဖြူတို့ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အမှတ်တွေ ထွက်လာပါပြီ။ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာတွေလည်း ထွက်လာသည်။

ပုဝါဖြူအောင်မှတ်က သာမန်ပါပဲ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတက္ကသိုလ်တွေတက်ဖို့ အမှတ်မမီပါ။ ထို့ကြောင့် သာမန်ဘာသာတွေတွေကိုပဲ တန်းစီလျှောက်လိုက်သည်။

မိုးထိကတော့ အမှတ်တွေ အရမ်းကောင်းပြီး ဆေးကျောင်းတစ်ခုပဲ လျှောက်ထားသတဲ့။

ပုဝါဖြူအဖေက ပုဝါဖြူကို ...

“သမီးအမှတ်က သာမန်ပဲဆိုတော့ အဝေးခင်ပဲလျှောက်ပြီး သင်တန်းတစ်ခုခု တက်ပါလား သမီး၊ ပညာရေးကောလိပ် ဖြစ်ဖြစ်၊ သူနာပြု သားဖွားဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတက်မလား”

အဖေပြောမှ သူမ သူနာပြုသင်တန်း တက်ချင်သွားသည်။

ချစ်သူက ဆေးတက္ကသိုလ် တက်မှာဆိုတော့ သူမ သူနာပြုတက္ကသိုလ်တက်တာ ပိုပြီးလိုက်ဖက်ညီပါ၏။

“သမီး သူနာပြုသင်တန်း တက်ချင်တယ် အဖေ၊ တက်ရမလား”

“သမီး ဝါသနာပါလို့လား”

ဝါသနာတော့မပါ။ သူမဖြစ်ချင်တာက ကျောင်းဆရာမ။ ဒါပေမဲ့ ...

“ဟုတ်ကဲ့ သမီး ဝါသနာပါတယ် အဖေ၊ သမီး သူနာပြုသင်တန်းတက်မယ်နော်”

“အေး ... အေး ... သမီး၊ သူနာပြုဆိုတာ မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ၊ တက် တက်”

သူမ သူနာပြုသင်တန်းတက်မည်ဆိုတော့ ကိုမိုးကလည်း ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံ၏။

www.burmeseclassic.com

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ်က ဆရာဝန်၊ ချစ်ဖြူက သူနာပြု ဘယ်လောက်အတွဲညီလဲ၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တတ်တဲ့ကောင်မ လေးကို အာဘွားပေးဦးမှပဲ”

“ကိုမိုးနော်”

“တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အခမဲ့ဆေးခန်းလေး ဖွင့်ကြမယ် ချစ်ဖြူ”

“ကိုမိုးရယ် ... စိတ်ကူးတွေ ကြိုမယဉ်ပါနဲ့နော်၊ ဆေး ကျောင်းသူ သူဌေးသမီးတွေကြားမှာ ဒီစကားတွေ ရေမျော သွားမှာပါ”

“ချစ်ဖြူက ဘာလို့ ကိုယ့်ကို မယုံတာလဲ”

“ဘာလို့မယုံတာလဲ ဆိုတော့ ကိုမိုး တစ်နေ့ နားလည် မှာပါ”

“မရဘူး ... ခုပြော”

“ပုဝါဖြူကို ချစ်ရင် မမေးပါနဲ့ ကိုမိုး”

“ချစ်ဖြူကလည်းကွာ၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ လာလုပ်နေသေး တယ်၊ မရဘူး ပြော”

“အဲလိုအနိုင်မကျင့်နဲ့၊ ပုဝါဖြူပြောပြီးသား၊ ပုဝါဖြူကိုချစ် ရင် မမေးနဲ့လို့၊ တစ်နေ့ ကိုမိုး ကျိန်းသေသိရမှာ စိတ်ချ”

“ပြီးရောကွာ၊ ကိုယ် အရမ်းသိချင်နေတာနော်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်ဖြူကို ချစ်လိုဆက်မမေးတော့တာ”

ပုဝါဖြူက မိုးထိ ပခုံးကို မှီရင်း ...

“ဒီပခုံးကို တဝမှီထားမှ တော်ကြာ ဂျူနီယာတွေကို ဖယ် ပေးရတော့မှာ”

“ဘာ ဂျူနီယာ ... အဟား ဟား ... မိုက်တယ်ကွာ”

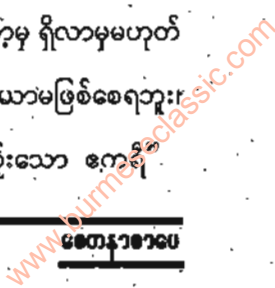
“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပုဝါဖြူက ကိုမိုးရဲ့ရည်းစားဦးပဲ၊ ပုဝါ ဖြူက နောက်လူတွေထက်စာရင် စိန်ယာပဲပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဟုတ်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဂျူနီယာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရှိလာမှမဟုတ် လို့၊ ချစ်ဖြူလည်း ဘယ်တော့မှ စိန်ယာမဖြစ်စေရဘူး၊

စိတ်ချ၊ ချစ်သူရဲ့ ကိုယ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ဧကရီ”

“ကိုမိုးကတော့လေ၊ ပုဝါဖြူ ကျေနပ်အောင် သိပ်ပြော တတ်တာပဲ”

“ကျေနပ်အောင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြော တာ”

သူတို့နှစ်ဦးကတော့ မကြာခင် ကျရောက်တော့ မယ့် ရင်ခွင်ခြားမှန်တိုင်းကို မရိပ်မိစွာနဲ့ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်နေကြ သည်။

အချစ်ရေး အဆင်ပြေနေချိန်တွေဟာ တကယ်ပါ ရေသောက်လည်းချိုသလို လေကိုရှူရှိုက်ရတာလည်း မွှေးပျံ့နေ တတ်ပါ၏။

ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက ပြောကြတာ။ ဗုဒ္ဓနှစ် ကိုယ် တံအိုပျက်မှာ နေရ နေရ၊ ထမင်းရည် အတူလျက်ရပါစေ တော့ ပျော်နိုင်သတဲ့။

နှစ်ကိုယ်တည်းဆိုရင်တော့ ပျော်ရင်ပျော်နိုင်ပါလိမ့် မည်။ မတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နေရရင်တော့ ပျော်နိုင်မှာမဟုတ်။ အထူး

သဖြင့် သူ့အသိုင်းအဝိုင်း ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ နေကြရတဲ့အခါ တွေကျရင် တံအိုပျက်နဲ့ ထမင်းရည်ဟာ ပြဿနာတက်နိုင်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် တချို့သော အကြောင်းအရာတွေမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကြီးက သိမ်ကိုဒုက္ခပေးတတ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်တွေကျလာတော့ မိုးထိက ဆေး
တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရပါသည်။ ပုဝါဖြူက သင်္ချာအဓိကနဲ့ တက်
ခွင့်ရသည်။

မိုးထိကို သူ့မိဘတွေက ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်းတစ်
ခန်းဝယ်ပေးပြီး ဆေးကျောင်းတက်စေခဲ့၏။ မိုးထိအဒေါ် အပျို
ကြီးက မိုးထိနဲ့ လိုက်နေပေး၏။

ပုဝါဖြူလည်း သူ့နာပြုသင်တန်းတက်ဖို့ ပြင်ဆင်
သည်။

ပုဝါဖြူက အဝေးသင်ဆိုတော့ ရန်ကုန်ကို စနေ
တနင်္ဂနွေနှစ်ရက် ပဲရယ်တီကယ်လ်ဆင်းရမည်။ ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ

ပရက်တိကယ်လ်ဆင်းရမှာမို့ ပုဝါဖြူက သောကြာနေ့ညနေဆို
အသိမယ်သီလရင်ကျောင်းတစ်ခုမှာသွားတည်း။ စနေ တနင်္ဂနွေကို
ကျောင်းသွား၊ တနင်္လာနေ့ဆို မြို့ကိုပြန်လာလုပ်ရမှာပါ။ ထို့ကြောင့်
ရန်ကုန်မှာ ကိုမိုးနဲ့ တွေ့ခွင့်ရနိုင်ပါသည်။

မေဂျာက သင်္ချာနဲ့ကျလာတော့ သူ့နာပြုသင်တန်း
တက်ဖို့ အချိန်ချင်းညှိမရ။ သူ့နာပြုသင်တန်း အရင်တက်ရင်
ကျောင်းမလား။ ကျောင်းအရင်တက်ရင် ကောင်းမလားဆိုတော့
သူ့နာပြုသင်တန်းက ရန်ကုန်မှာ တက်ချင်မှတက်ရမှာ။

တချို့ဆို မော်လမြိုင်တို့ တောင်ငူတို့မှာ သွားတက်
ရတာတွေရှိသည်။

သူမ လောလောဆယ် ကိုမိုးနဲ့မခွဲနိုင်သေး။ မိုးထိနဲ့
တွေ့ခွင့်ရနိုင်မယ့် ကျောင်းပဲအရင်တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မိုးထိ ရန်ကုန်မသွားခင် ကိုမင်းတို့ ညှိမတို့ကောင်း
မှုကြောင့် သူတို့မြို့က နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကို ညဘက်အတူလည်ခွင့်ရ
ဆိုက်သေးသည်။

www.burmeseclassic.com

လည်တယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့လျှောက်သွားမနေကြပါ။
ပွဲကြည့်စင်ဘေးက ကုက္ကိုရိပ်အောက်မှာပဲ စကားထိုင်ပြောနေကြ
တာပါ။

“ချစ်ဖြူ ကိုယ်လုံးဝစိတ်ချမယ်နော်၊ ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာရှိ
နဲ့စောင့်ရမယ်နော်”

“ကိုမိုး တခြားသူကို လက်မထပ်မချင်း ပုဝါဖြူက စောင့်
မှာပါ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွာ”

“ပုဝါဖြူပြောတာ ဘာမှားလို့လဲ”

“ကိုမိုးနဲ့လွဲရင် သေမှာတို့ ဘာတို့ ပြောပါလားကွာ”

“အစကတည်းက ပေါင်းဖက်ဖို့ စိတ်ကူးတောင်မယှဉ်ဘဲ
ချစ်ရုံလေးပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ ကိုမိုးရယ်”

“လာပြန်ပြီလား ဒီစကား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပုဝါဖြူက ကိုမိုးထက် ချို့တဲ့သူပါ ကိုမိုး
ရယ်၊ အနေအထားက အရမ်းကိုကွာတယ်လေ၊ ကိုမိုး
ပုဝါဖြူကို လက်ထပ်တဲ့နေ့ကျမှပဲ ပုဝါဖြူက ယုံရဲမှာပါ။

အဲဒီနေ့ကျမှပဲ ပုဝါဖြူရဲ့ဖူးစာဖက်က ကိုမိုးပါပဲ ဆိုပြီး
စိတ်ချနိုင်မယ့် အနေအထားပါ ကိုမိုးရယ်”

“ဟင်း ... ခက်တယ်၊ အေးလေ ... ယုံကြည်မှုဆိုတာလည်း
ရော့ အင့်လို့ ပေးလို့မရတဲ့အရာဆိုတော့လဲလည်း၊ အေးလေ
လက်ထပ်တဲ့နေ့ကျမှ ယုံမယ်ဆိုတော့လည်း ကိုယ် မပြော
တော့ပါဘူး”

“ကိုမိုး ဆေးကျောင်းမသွားခင် ပုဝါဖြူ ပြောလိုက်ချင်တာ
တွေရှိတယ်၊ ပြောရမှာလည်း ရှက်တယ်”

“မရှက်နဲ့ပြော ... ပြော ... ပြောစမ်းပါ၊ ပြောရမှာရှက်တဲ့
စကားတွေ ဆိုရင်တော့ နားထောင်လို့ ကောင်းမှာသေချာ
တယ် ... ဟီး ဟီး”

“ဟွန့် ... ကိုမိုးနော်၊ နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲက စကားတွေကိုပြောမှာ”

“ပြောပါ ချစ်ဖြူရယ်၊ ကိုယ်ကတော့ပါ၊ ကိုယ့်ချစ်သူလေး
ရင်ထဲကစကားတွေ ကြားရမှာဆိုတော့ ကိုယ် ပျော်သွားလို့
ပါ”

“ပုဝါဖြူ ကိုမိုးကို တကယ်လေးလေးနက်နက် ချစ်တယ် သိလား၊ ပြီးတော့ ကိုမိုးကို ပုဝါဖြူ ထာဝရစောင့်နေမှာ၊ ကိုမိုး တခြားတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်မချင်း စောင့်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစောင့်ခြင်းမှာ မျှော်လင့်ချက်တော့ လုံးဝမရှိဘူး၊ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘဲနဲ့ ရူးရှူးမိုက်မိုက်နဲ့ စောင့်နေမှာပါ၊ အဲဒါလေ ကိုမိုး ဆေးကျောင်းသားမို့လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမိုး ချမ်းသာလို့လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကိုမိုးကို ကိုမိုးသက်သက် အနေနဲ့ပဲချစ်တာ၊ တကယ်လို့သာ ကိုမိုးမှာ သူဌေးသား ဆေးကျောင်းသားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေမရှိရင် ပိုတောင်ကောင်းမယ်၊ အဲဒါဆို ခုချိန်မှာ ကိုမိုးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရှိရှိနဲ့ ဆောင်လို့ရမှာ”

“ပုဝါဖြူရယ်”

“ကိုမိုးကို ပုဝါဖြူ အရမ်းချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမိုး တစ်နေ့နေ့မှာ ပုဝါဖြူထက်ပိုပြီး ခင်တွယ်ရတဲ့သူ တွေ့ရင်တော့ ပုဝါဖြူကို အချိန်မရွေး မေ့လို့ရပါတယ်၊ ပုဝါဖြူ

စောင့်နေတယ် ဆိုပေမယ့် မဖြစ်မနေ ပြန်လာစရာမလိုပါဘူး၊ ပုဝါဖြူထက်ပိုပြီး လိုက်ဖက်တဲ့သတို့သမီး တွေ့ခဲ့ရင်လည်း ကိုမိုးကို ပုဝါဖြူ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်နော် ကိုမိုး၊ ပုဝါဖြူအချစ်က ကိုမိုးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့တက် ချစ်ရတဲ့ ကိုမိုး ပျော်ရွှင်နိုင်ဖို့ကို ပိုပြီးမျှော်လင့်တာပါ”

“ပုဝါဖြူရယ်”

သူ ပုဝါဖြူကို သိမ်းကျုံးဖက်ကာ မှောင်ရိပ်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပုဝါဖြူပါးနှစ်ဖက်ကို အားရပါးရ နမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ကိုမိုးရယ် ... လွှတ်ပါ”

“မလွှတ်ပါရစေနဲ့ဦးကွာ၊ မနက်ဖြန်ဆို ကိုယ်က ကျောင်းသွားရတော့မှာ၊ မသွားခင်ကြိုပြီး အလွမ်းပြေ နမ်းပါရစေနော်”

ပုဝါဖြူ အသံတိတ်သွားသည်။ ပွဲခင်းထဲမှာ ဆူညံ

နေသလို သူတို့ရင်ထဲမှာလည်း ...

www.burmeseclassic.com

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုင်နေတဲ့ ညိုမက မျက်နှာပူသွား
သည်။ သေချာမမြင်ရပေမယ့် မျက်နှာပူ၏။

“ပုဝါဖြူရေ ... ခဏနေရင် သွားရအောင်”

ညိုမ အသံပေးလိုက်၏။ ပွဲဖျက်တာတော့ မဟုတ်။

ကြားထဲက ရင်တွေ တုန်လာလို့ပါ။ ပုဝါဖြူဆီက စကားပြန်တောင်
မရ။

ခဏနေတော့ ပုဝါဖြူတို့ ညိုမနားရောက်လာကာ ...

“ညို ... ညိုမ သွား ... သွားမယ်”

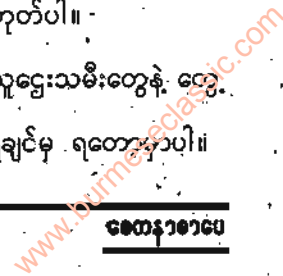
မိုးထိ ရန်ကုန်သွားပါပြီ။ သူတို့အိမ်ကကားနဲ့သွား
တာမို့ ပုဝါဖြူ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ခွင့် မရပါ။

ပုဝါဖြူ ရန်ကုန်ကို ပရက်တီကယ်လ် သွားဆင်း
မှပဲ တွေ့ရတော့မည်။

ပုဝါဖြူတို့ ပရက်တီကယ်လ် သွားဆင်းမို့ကလည်း
လိုသေးသည်။

ဒီတော့ လောလောဆယ် ဆွေးပြီပေါ့။ ဆွေးတယ်
ဆိုပေမယ့် အပြည့်ဆွေးတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

မိုးထိက ဆေးကျောင်းသူ သူဌေးသမီးတွေနဲ့ တွေ့
ရင် အညတရမလေး ပုဝါဖြူကို သတိရချင်မှ ရတော့မှာပါ။

ထိုကြောင့် မိထိ အခုထွက်သွားတာဟာ ထာဝရ ခွဲခွာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။ ပုဝါဖြူကတော့ တံကယ်ကို စိတ်လျှောထားတာပါ။ မျှော်လင့်ချက်မကြီးတဲ့အတွက် ခံစားရတာ သက်သာပါသည်။

မိုးထိကတော့ မေမေတို့ ဝယ်ပေးထားတဲ့တိုက်ခန်း မှာ နေရာချရင်း စိတ်တွေက မြို့ကိုပြန်ရောက်နေသည်။

ပုဝါဖြူ ညက ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက သူ့ရင် ကို လာမှန်သည်။ သူ့ ပုဝါဖြူကို သနားသွားသည်။ သူ့နဲ့ပတ် သက်ရင် ပုဝါဖြူက တော်တော်စိတ်အားငယ်နေပုံရသည်။

ခုတောင် ဘယ်လောက်များ စိုးရိမ်နေရှာမလဲမသိ။ သူလိုယောက်ျားမျိုးက ဆိုခဲ့စေ မြစေဆိုတဲ့ ယောက်ျားမျိုးပါ။ ပုဝါဖြူရဲ့ မယုံကြည်မှုအတွက် စိတ်မကောင်းသော်လည်း သူ နားလည်ပေးနိုင်ပါသည်။

ချစ်အားငယ်နေရှာသူလေးအတွက် ခိုင်မြဲတဲ့သစ္စာ တရားတွေကို အချိန်နဲ့ပဲ သက်သေပြရမည်။

ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နောက်နေ့မှာပဲ ကျောင်းအပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။ ကျောင်းမှစမတက်ရသေး ကျူရှင် ကျူရှင်ဆိုတဲ့ အသံတွေက ဝဲပျံ့နေသည်။

ကျောင်းမတက်ရသေးခင် ကျူရှင်အရင်စတက်ရတဲ့ စနစ်က မြန်မာ့နိုင်ငံရဲ့ ပညာရေးဖက်ရှင်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပါ သည်။

စာကို လေးလေးနက်နက်သင်ယူတတ်တဲ့အကျင့်က ဆေးတက္ကသိုလ်ထိ စွဲမြဲလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ချစ်ဖြူရို နေတာမို့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စေ့စေ့မကြည့်ချင်တော့။

စာနဲ့ပဲ နပမ်းလုံးနေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ စာမှစာဆိုရင် လည်း မကောင်းတာမို့ သူ ရေကူးသင်တန်းတက်ကာ Relax အဖြစ် အပတ်စဉ် ရေကူးဖို့ စီစဉ်ထားသည်။

ပြီးတော့ သူတို့မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲလုပ်ကြ တော့ သူ့ကို King အဖြစ် ရွေးချယ်ကြသည်။ ဆေး Queen နဲ့ သူ့ကို စင်တင်ပွဲထုတ်ကြတော့ ဆေး Queen ကို ကြည့်ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

တော်တော်ကို နူးညံ့အိစက်သော မိန်းမလှလေးပါ။
ဒါပေမဲ့ သူ့ ရင်မခန့်ခဲ့။ တကယ်ပါ။ ပုဝါဖြူထက် အများကြီး
လှပသာလွန်သော မိန်းမလှလေးကို တွေ့တာတောင် သူ့ ရင်ခန့်
လို့မရ။

ဆေးကင်းက စာကြမ်းပိုး ဆိုတဲ့စကားသံကလည်း
ကျောင်းထဲမှာ နေရာအနှံ့ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပါသည်။

ကွင်းနံကလည်း သူ့ကို အဖက်မလုပ်တဲ့ကင်းကို
မေတ္တာပို့နေပါသည်။ အထာလုပ်တာလား။ မာနကြီးတာလား။
စာကြမ်းပိုးရုပ်လည်း မပေါ်ပါဘူးနဲ့ အမျိုးစုံ မှတ်ချက်ချသံတွေ
လည်း ကြားရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဝေဖန်ပြောကြား အပြစ်စကား
တွေကို ဂရုစိုက်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ သူ့အသိစိတ်ထဲမှာ ရှိတာ
က သူ့ချစ်သူနဲ့ ကျောင်းစာပဲ ရှိ၏။

မိုးထိကို ကျောင်းပို့ပြီးတာနဲ့ မိုးထိအမေက ဇာတ်
လမ်းစပါတော့သည်။ ပုဝါဖြူအဖေကို ခေါ်ကာ ...

“ကိုကျော်စွာရေ ... ကျွန်မ ကိုကျော်စွာနဲ့ တိုင်ပင်စရာလေး
ရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ မြောပါ”

“မပြောမပြီး မတီးမမြည်မို့သာပြောရမှာ၊ ပြောတော့မပြော
ချင်ဘူး”

ဦးကျော်စွာ ရင်ထိတ်သွားပြီ။ မိမိကို အလုပ်ထုတ်
မလို့လားမသိ။ သမီးလေး ကျောင်းတက်ကာနီးမှ အလုပ်ပြုတ်
ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။

“ဟင်း”

မိုးထိအမေက မပြောသေးဘဲ သက်ပြင်းချနေသည်။

“ဒီလို ကိုကျော်စွာရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်မသား ငယ်ငယ်တည်းက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလေးနဲ့ စပ်ဟပ်ထားပြီးသားရှိနေတယ်၊ လူကြီးချင်း ကတိကဝတ်ပြုတဲ့ သဘောလေးပေါ့၊ ကလေးတွေတော့ မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ခါမှမကြားဘူးသောကိစ္စမို့ ထူးဆန်းသွားသော်လည်း အံ့တော့မအံ့သြပါ။ ဒါမျိုးတွေက ရှိတတ်တာပဲ။ အံ့သြတာက မိမိကို ဘာလို့ပြောပြနေတာလဲဟုသာ။ ကြိုလို့ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တကူးတက၏ပြောရတဲ့အကြောင်းရင်းက ဘာပါလိမ့်။

“တစ်ဖက်ကလည်း ဆွေကြီးမျိုးကြီးဖြစ်နေတော့ ကတိဖျတ်ဖို့ကလည်း ခက်နေတယ်၊ ခက်တယ် ကိုကျော်စွာ၊ မိတ်ဖျတ်

ခံနိုင်တယ်ဆိုရင်တောင် စီးပွားရေးတွေက စပ်ဆက်နေသေးတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ သားလေးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ ... ဟင်း”

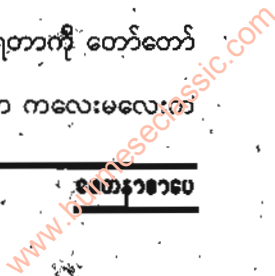
ဦးကျော်စွာ ခုထိ ဘာမှနားမလည်သေး။

“ကျွန်မတို့သားကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်တတ်တယ်ဆိုတာ ကိုကျော်စွာ သိပါတယ်၊ သူ့ကို လိုတရဲထားတာ၊ ကျွန်မ မှားတာပါ၊ ကျွန်မ အရှည်ကိုမတွေးဘဲ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ကတိသားခွဲမိတာ၊ ခုတော့ သား အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ သားနဲ့ကျွန်မတို့ သဘောထားကွဲလွဲပြီထင်တယ်၊ သားတော့ အထင်လွဲတော့ မှာပဲ”

ဦးကျော်စွာ မထောက်ခံမိ။ ဘာမှန်းမှ မသိတာ။

ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိသေး။

“သားချစ်သူနဲ့ သဘောတူပေးလို့ မရတာကို တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ပိုဆိုးတာက ကလေးမလေးက

လူရင်းတွေဖြစ်နေတယ်၊ ကိုကျော်စွာ ကျွန်မအရမ်းအားနာ
တယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ... ပြောမထွက်လို့ ဒီလောက်ပျိုးနေတာ
ကိုကျော်စွာရေ၊ သားလေးနဲ့ ကိုကျော်စွာသမီး”

“ဗျာ”

“သိတယ် ... သိတယ်၊ လန့်သွားမယ်ဆိုတာ သိတယ်”

“သမီး ... သမီး ကျွန်တော့်သမီးနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မသားနဲ့ ကိုကျော်စွာသမီးလေးတို့
မေတ္တာမျှနေကြတယ်”

“ဗျာ”

“ကျွန်မပြောပြခဲ့သလိုပေါ့ ကိုကျော်စွာရယ်၊ ကျွန်မဘက်
မှာလည်း ကျွန်မအခက်အခဲနဲ့ ကျွန်မဆိုတော့”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်သမီးကို
ကျွန်တော် ဆုံးမပါ့မယ်”

“အို ... မလုပ်ပါနဲ့၊ မဆုံးမပါနဲ့”

“ဗျာ”

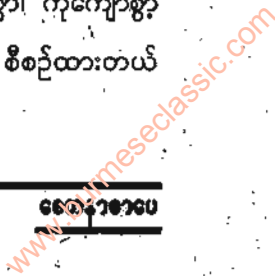
“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊
ကလေးတွေကို ဆုံးမလိုက်လို့ သူတို့လန့်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်
လိုက်ရင် ဒုက္ခ”

“ဒါ ... ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့အကြောင်း ကျွန်မတို့သိတယ်ဆိုတာ
သူတို့သိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ကို မသိမသာ အနုနည်းနဲ့
ခွဲပစ်ရမယ်”

“ကျွန်တော်တော့ စိတ်တိုတယ်၊ ဟန်ဆောင်နိုင်မှာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ကွေးနေအောင်ရိုက်ပစ်ဦး
မယ်”

“ရော ... စိတ်ကိုထိန်းပါရှင်၊ ကျွန်မ ပြောသလိုလုပ်တာ
က ပိုကောင်းလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ ကိုကျော်စွာ၊ ကိုကျော်စွာ
သမီးကို ရန်ကုန်မှာ အဝေးသင်တက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်
မို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မပြစ်ဘူး၊ သူတို့ ရန်ကုန်မှာ ချိန်းတွေ့ကြမှာပေါ့”

“ဒါဆို”

“ကျောင်းပြောင်းလိုက်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော်စွာရဲ့၊ တောင်ငူက ကျွန်မတို့ပွဲရဲ့ လက်ခွဲကို ကိုကျော်စွာ သွားပြီး ဦးစီးပေး၊ မိသားစုကိုပါ တောင်ငူခေါ်သွား၊ ကိုကျော်စွာသမီးကိုလည်း တော်ငူ တက္ကသိုလ်ကို ကျောင်းပြောင်းပေးမယ်၊ နေ့ဖို့ထိုင်ဖို့စရာ အစစအရာရာ ကျွန်မ စီစဉ်ပေးမှာ၊ ကိုကျော်စွာ ဘာမှ စရာမလိုဘူး ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီကအိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အိုးပစ်အိမ်ပစ်သွားဖို့က ကျွန်တော့်မိန်းမကို ခေါ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာလည်း စက်ချုပ်တဲ့အလုပ်က ရှိသေးတယ်”

“စက်ချုပ်တာက ဟိုမှာလည်း ချုပ်လို့ရပါတယ်၊ အရေးကြီးတာက ကိုကျော်စွာမိသားစု ဒီမြို့ကနေ ခြေရာဖျောက်ဖို့ လိုတယ်၊ မဟုတ်ရင် နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်က မကောင်းနိုင်ဘူးနော်၊ ကျွန်မဘက်ကလည်း ကျွန်မသားကို ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ မြို့ကိုပြန်ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘာသာ ခိုးပြန်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီတော့ သူပြန်လာစရာမလိုအောင် ကိုကျော်စွာသမီးကို ခြေရာဖျောက်ခိုင်းတာပဲ၊ ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံတာပါရှင်”

ဦးကျော်စွာ ခေါင်နိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

ပုဝါဖြူတို့ မိသားစုကို တောင်ငူသို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ပြီးတော့ မိုးထိဘက်ကို တစ်ကွက်ရွှေ့ပြန်သည်။

ရန်ကုန်မှာ မိုးထိ လက်ရှိနေနေတဲ့ အခန်းငှားထားတာပါ။

ဝယ်ထားတဲ့အခန်းကို ထန်းပြီးမရွှေ့ပေးသေးတာက ပုဝါဖြူကို လိပ်စာပေးမှာစိုးလို့။ ပုဝါဖြူကို အမှားလိပ်စာသိစေသည်။

ပုဝါဖြူတို့မိသားစုကို မြို့ကနေ ဖျောက်ပစ်လိုက်တာမှ မိုးထိကို ဝယ်ထားတဲ့အခန်းသို့ ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒီအခန်းက ဝယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးအမေမေ”

“ဝယ်ထားတဲ့အခန်းက ပြင်လို့မပြီးသေးလို့ ဒီအခန်းကို ခဏငှားထားတာ သားရဲ့။ ဝယ်ထားတဲ့အခန်းက အခုမှ ပြင်လို့ပြီးတာ”

“ဪ”

မိုးထိက ပုဝါဖြူကို အငှားလိပ်စာပဲ ပေးခဲ့မိတာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုမင်းကို လှမ်းပြောပြီး ပုဝါဖြူကို လိပ်စာပြန်ပေးလိုက်ရင်ရတာပဲ။ ပုဝါဖြူတို့အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိတာခက်သည်။ ကိုမင်းတို့အိမ်ကဲ့သို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ရမည်။

ဒါပေမဲ့ တက်ယ်တမ်း ကိုမင်းဆီကို ဖုန်းဆက်တော့ ပုဝါဖြူတို့ မြို့မှာမရှိတော့တဲ့။ ပုဝါဖြူ အဖေဘက်က အမျိုးတွေ ဆီပြောင်းသွားသလိုလိုနဲ့ အတိအကျမသိရသေးဘူးတဲ့။ ညိုမကို များ မှာသွားသလားဟု သွားမေးခိုင်းတော့ တောင်ငူကို ပြောင်းသွားသည်ဟု သိရပြီး လိပ်စာတော့ မသိပါတဲ့။

ထို့ကြောင့် ပုဝါဖြူ ဆက်သွယ်ရင် သူ့လိပ်စာအသစ်ကိုပေးရန်မှာထားပြီး ပုဝါဖြူဆက်သွယ်တာကဲ့သို့ စောင့်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

တစ်ဖက်မှာ ပုဝါဖြူကလည်း ညိုမတို့ဆီ မဆက် သွယ်မိဘဲ သူငှားထားတဲ့ လိပ်စာကိုမဲ စာတွေ တစ်စောင်ပြီးတစ် စောင် ရေးနေသည်။

ပြန်စာမရတော့ စိတ်တွေတိုကာ တစ်ဖက်ကလည်း ဆေးကျောင်းသူတွေကြားမှာ သူမကို စတင်မေ့ပြီလားဟု သံသယ စွန်းသေး၏။

နဂိုကတည်းက သိပ်မမျှော်လင့်ထားခဲ့တာမို့ မိုးထိ ပြန်မဆက်သွယ်တာကို တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားကာ ညိုမ တို့ကို လှမ်းမပြောဖြစ်ပါ။

လွဲချင်လာရင် သိပ်လွဲပေးစရာမလိုအောင် လွဲတတ် တာ ကံကြမ္မာပါပဲ။

ပုဝါဖြူသာ ညိုမကို ဆက်သွယ်ခဲ့ရင် မိုးထိရဲ့လိပ် စာအသစ်တို့ ရမှာပါ။ ခုတော့ သူမသံသယနဲ့သူမ အထင်လွဲနေပါ သည်။ ပြီးတော့ မိုးထိက ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွားတယ် ဆိုတာမျိုးလည်း သူမက ညိုမကို မပြောချင်ပါ။

ပုဝါဖြူရဲ့စရိုက်ကိုက ရင်ဖွင့်တတ်သည့်စရိုက်မျိုး မဟုတ်ပါ။ မြှိုစိစိနဲ့ မာကျောတတ်သူပါ။

သူမ စာတွေ ဆက်တိုက်ထည့်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မိုးထိ ပြန်စာလည်းမလာ။

သူမစာတွေလည်း ပြန်ရောက်မလာ။

ဟိုဘက်မှာသာ လက်ခံမည့်သူ မရှိရင် သူမစာတွေ ပြန်ရောက်လာမှာပေါ့။ ခုတော့ လက်ခံမယ့်သူ ရှိလို့သာ စာတွေ ပြန်ရောက်လာတာပေါ့။

အမှန်တော့ ဟိုဘက်လိပ်စာမှာ မိုးထိကပြောင်းသွား တော့ သင်္ဘောသားတွေ စုပြီးငှားနေကြတာပါ။ ကောင်လေးတွေစု နေကြတာဆိုတော့ ဗရတ်ကျပြီး မိုးထိနာမည်နဲ့ရောက်လာတဲ့စာ တွေကို ခပ်တည်တည်နဲ့ လက်ခံကာ ဖောက်ဖတ်ပြီး ရယ်မော စုတ်ဖြုတ်ကြတာပါ။

“သူငါနဲ့က ခြေရာဖျောက်သွားတာထင်တယ်၊ ကောင်မလေး သနားပါတယ်ကွာ”

www.burmeseclassic.com

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ လာသမျှစာတွေကို ဖောက်ဖတ်ကြ။
စိတ်ထဲထင်တာတွေကို Comment တွေပေးကြနဲ့။

မိုးထိအမေ ရန်ကုန်လိုက်လာတော့ မိုးထိရယ်၊
မေမေရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် စကားထိုင်ပြောနေတုန်း ...

“ဟယ် ... မိငယ်ရေ၊ တို့စက်ထဲက ကိုကျော်စွာသမီးလေး
လင်နောက်လိုက်သွားလို့တဲ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဒီနှစ်မှ ဆယ်စာန်းအောင်တာမို့လား၊
အသက်တောင် မပြည့်သေးဘဲနဲ့”

“အေး ... နေဦး၊ သားလေး သိမှာပေါ့၊ သားနဲ့အတူတူပဲ
ထင်တတ်၊ နေပါဦး၊ ကောင်မလေးမှာမည်က ဆန်းဆန်း-
လေးပါ၊ ဖြူတော့ပါတယ်၊ ပုဝါဖြူဆိုလား ဟုတ်တယ်
ပုဝါဖြူ .. ပုဝါဖြူ”

“ဗျာ ... ပုဝါဖြူ”

“အေး ... သား သိတယ်မို့လား၊ တောင်ပိုင်းမှာနေတယ်
လေ၊ သားနဲ့ တစ်နှစ်တည်း ဆယ်စာန်းအောင်တာ”

မိုးထိ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ရုတ်တရက် ဘာပြန်
ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွား၏။

“သူ့အဖေကဘက်က အမျိုးတွေဆီပြောင်းသွားတာ သိပ်
မကြာသေးဘူး၊ ဟိုရောက်တော့ ခိုးရာလိုက်ပြေးတာတဲ့”

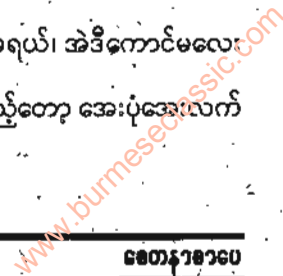
“သေချာလို့လား မေမေရယ်”

“ဪ ... သားကလည်း သူ့အဖေက မေမေတို့ဆန်စက်
က မန်နေဂျာ ကိုကျော်စွာလေ”

“ဗျာ ... ဦးကျော်စွာက ပုဝါဖြူအဖေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့သမီးက အသက်မပြည့်သေးလို့ ကောင်
လေးဘက်ကို တရားစွဲမယ် ဘာမယ်ကြားတာပဲ၊ စွဲလည်း
ကိုယ့်သမီးကမှ အပျိုပြန်မဖြစ်တော့တာပဲကွယ်၊ ပေးစား
လိုက်တော့ပေါ့”

“အေးပေါ့ ပေးစားရမှာပေါ့ အစ်မရယ်၊ အဲဒီကောင်မလေး
ကို ငါသိပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကြည့်တော့ အေးပုံအလှလက်
နဲ့”

“အဲဒါ ကုပ်ကမြင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ကုပ်ကုပ်ကလေးနဲ့ ကမြင်းကြောထံတာ၊ အေးလေ၊ ကိုကျော်စွာတော့ သနားပါတယ်၊ ရှက်ရှာမှာပေါ့”

အမေကပြောပြီး ထထွက်သွားသည်။ မိုးထိလည်း ချက်ချင်းထပြီး ဖုန်းထဆက်သည်။ ကိုမင်းကို လှမ်းမေးတော့ ကိုမင်းတို့က မသိကြ။ ပုဝါဖြူလည်း ညိုမကိုတော့ အဆက်အသွယ်မလုပ်၍ ဘာမှမသိပါ။

ကိုမင်းတို့တောင် မယုံနိုင် ဖြစ်ကြသည်။ သေချာအောင် စုံစမ်းခိုင်းထားသော်လည်း တောင်ငူနဲ့သူတို့ဖြိုက အလှမ်းဝေးတော့ ဘယ်လိုသွားစုံစမ်းမလဲ။

မေမေ ပြန်သွားပြီး တစ်လခန့်ကြာတော့ ပုဝါဖြူအဖေက မေမေတို့ဆီ မင်္ဂလာဆောင်လှမ်းဖိတ်တဲ့သတင်း ကြားရသည်။

ကောင်လေးက ပုဝါဖြူနဲ့ တစ်မေ့တာည်းပဲ။ သင်္ချာပဲတဲ့။ ကောင်လေးတွေက စိုက်ဆဲလည်း ရှိသတဲ့။

“မေမေ ရန်ကုန်လာရင် ဖိတ်စာယူလာခဲ့ပါ၊ သားကြည့်ချင်လို့”

“အေး ... အေး”

မိုးထိအမေက တကယ်ပဲ ဖိတ်စာတစ်စောင်ရိုက်ကာ ပြခဲ့ပါသည်။ မိုးထိ တစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အသည်းကွဲပါတော့သည်။

ဦးကျော်စွာသည် သမီးဖြစ်သူ တမိုင်မိုင် တတွေ
တွေ ဖြစ်နေကတည်းက မိုးထိနဲ့ အဆင်မပြေတော့ဘူးဆိုတာ
သိနေပါသည်။

စိတ်တော့ မကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေး အခု
စိတ်ဆင်းရဲရဲတာက ခဏပဲခံစားရမှာ။ မတားဆီးရင် ကြာရင်ပိုဆိုး
မှာပါ။ မိုးထိအမေ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခွဲမှာ။ မိုးထိကတော့
သဘောမနေော ကောင်းလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘတွေအကြောင်း
ဦးကျော်စွာ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။

သမီး စိတ်ညစ်နေတာ တွေ့တော့လည်း စိတ်မ
ကောင်းပါ။ ပြီးတော့ အလုပ်တောင် ဆက်မလုပ်ချင်တော့။
ဒါပေမဲ့ သမီးကျောင်းပြီးတဲ့အထိတော့ တောင်ငူမှာနေပြီး အလုပ်

ဆက်လုပ်ရဦးမည်။ ပြီးရင်တော့ မြို့မှာကျန်ခဲ့တဲ့ အိမ်နဲ့ခြံကို
ရောင်းပြီး တစ်နေရာရာမှာ အခြေချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မြို့ကိုတော့ မပြန်ချင်တော့။ သုမီး ခံစားချက်ကို
ပြန်အသက်မသွင်းနိုင်ပါ။

အားတိုင်း ငှက်ရုပ်ကံလေးတွေ ထုတ်ကြည့်ဦးစေရင်
နေတဲ့ သမီးရဲ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကိုလည်း ရှာဖွေဖတ်ရှုပြီး
ဖြို။ သမီးအမေတောင် သိပုံမရသော သမီးရဲ့စာတ်လမ်းကို အဖေ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ရတာ စိတ်မကောင်း
ပါ။

သမီးကို အရင်ကထက်ပိုပြီး ဆုံးမစကားတွေပြော
နေရပါသည်။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အခြေအနေကို သိဖို့၊ စာကြိုးစားဖို့၊
ရည်းစားသနာ မထားဖို့။ ပိုက်ဆံအရမ်းချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသား
သမီးတွေနဲ့ အတောင်းအသင်းမလုပ်ဖို့။

သမီးကို သူနာပြုသင်တန်း တက်ခိုင်းတော့လည်း
မတက်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ပုဝါဖြူက လူနာပြုစုဖို့ ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ပါ။
မိုးထိက ဆရာဝန်ဆိုရင် သူမက သူနာပြုဖြစ်ချင်၍သာ သင်တန်း
တက်ချင်ခဲ့တာလေ။

မိုးထိနဲ့ အဆက်အသွယ်မရဘဲနဲ့တော့ ဝါသနာမပါ
တဲ့ သူနာပြုဘဝကို ဇွတ်မတိုးချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူမ သင်တန်းတစ်ခုခုတော့ တက်ချင်သည်။
တောင်ငူမှာက သင်တန်းတက်ဖို့ကလည်း သိပ်မလွယ်။

တောင်ငူပညာရေးကောလိပ်မှာ ခရစ်ယာန်ဆရာမ
ကြီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ အဲဒီဆရာမကြီးဆီမှာ အင်္ဂလိပ်စကား
သွားတက်သည်။ ပြီးတော့ တောင်ငူမြို့ကြီးဘက်က သူမနဲ့ခင်တဲ့
ကရင်မလေးရဲ့အမိုးဆီမှာ ဂစ်တာတီးသွားသင်သည်။ အမိုးက
မိန်းမသားပေမယ့် ဂစ်တာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တီးတတ်သည်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဝါသနာပါမှန်းတောင် မသိတဲ့ ပုဝါဖြူဟာ
စိတ်ပြေလက်ပျောက်သဘောနဲ့ လုပ်ချင်ရာ လိုက်လုပ်နေမိတာ
ပါ။

တောင်ငူမြို့ဆိုတာ ရန်ကုန်မြို့လောက် အဝတိုးတက်
ရာလမ်းကြောင်းတွေ မများပေမယ့် နေချင်စရာကောင်းပြီး ပျော်
သောမြို့တစ်မြို့ပါပဲ။

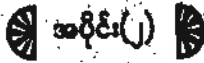
ဘာသာချိုးစုံထွန်းကားသောမြို့၊ တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံ
သောမြို့။ စီးပွားရေးအချက်အချာမြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးမြန်မာဘုရင်တို့ရဲ့ ကေတုမတီဟာ အရမ်းစည်
ကားသော မြို့တစ်မြို့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် အခွင့်အရေး
ဆိုတာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေအတွက်ပဲ အရေးသာတာပါ။

ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ဖို့ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်တဲ့
ပုဝါဖြူဟာ အင်္ဂလိပ်စာတစ်ခုတော့ ပိုင်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်မည်ဟု။
မိုးထိကိုမေ့နိုင်အောင် အင်္ဂလိပ်စာကို မဲပြီးလေ့ကျင့်လာရင်း ...။

ဘဝဆိုတာ အပြောင်းအလဲတွေ၊ အချိုးအကွေ့တွေ နဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပါ။

ပုဝါဖြူတစ်ယောက်လည်း အချိန်ကာလရဲ့တိုက်စားမှုအောက်မှာ အများကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ။ ရှေ့ဆို ပုဝါဖြူ ကျောင်းပြီးသွားပါပြီ။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း အတော်အသင့် ပြောတတ် ဖတ်တတ် ရေးတတ်နေပါပြီ။

ကျောင်းပြီးသွား၍ ကျောင်းစရိတ် မကုန်တော့။ ထို့အတွက် သူမ ကွန်ပျူတာသင်တန်းကို လက်ပူတိုက်ကာ အမြန်သင်နေမိသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်ပြီး ကွန်ပျူတာပါ ကိုင်နိုင်ရင်တော့ သူမ အလုပ်လုပ်လို့ရပါပြီ။

တစ်ဖက်မှာလည်း ဂစ်တာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တီးတတ်လာကာ ရင်တွင်းဖြစ်တွေကို သံစဉ်ကပ်ပြီး ရေးထားတဲ့ သီချင်းတွေလည်း အများကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပုဝါဖြူက အဆိုတော် လုပ်ရလောက်အောင် အသံမကောင်းပါ။

ရေးထားတဲ့သီချင်းတွေကလည်း စက္ကူတွေပေါ်မှာပဲ ကပ်တွယ်ငြိခွင့်ရှိသည်။

ပြီးတော့ ဟိုတုန်းက အေးစက်ငြိမ်သက်တဲ့ ပုဝါဖြူ ရဲ့ဘဝကို သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော ပုဝါဖြူက အစားထိုးနေရာ ယူလိုက်ပါပြီ။

ဟုတ်တယ်။ ငြိမ်သက်ငြိမ်းချမ်းခဲ့တဲ့ ပုဝါဖြူဟာ သူဌေးသားတစ်ယောက်ရဲ့ နှပ်ပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရတဲ့ နောက်မှာ ပုဝါဖြူရဲ့နာကြည်းမှုတွေက ပုဝါဖြူကို အရောင်ပြောင်းစေခဲ့ပါပြီ။

ပုဝါဖြူ အလှလည်း ကောင်းကောင်းပြင်တတ်ခဲ့ပါပြီ။ ညိုပေမယ့် ဖိုပြည်ဝင်းမွတ်နေတဲ့ အသားအရေကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ထိန်းသိမ်းတတ်ခဲ့ပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

မိုးထိက ဆံပင်အရှည်ထားပါလို့ ပြောကတည်းက မဖြတ်ဖြစ်တော့တဲ့ ပုဝါဖြူ။

ဆံပင်တွေက လေးနှစ်အတွင်းမှာ တော်တော်ရှည် နေပါပြီ။ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို စွဲဆောင်မှုရှိသော ကာလာလှလှ လေးတွေ ဆိုးတတ်လာပါပြီ။ ပျော့ပျောင်း ပြောင်လက်ဝဲဖြာနေ အောင် ဂရုစိုက်တတ်နေပါပြီ။

အရမ်းလည်း လှလာပါပြီ။ ဆယ်တန်းအောင်ကာစ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်ထက်စာရင် ဘွဲ့ရပြီးတဲ့ မိန်းကလေး အသက်အရွယ်က အလှတရားတွေ ပိုပြီး ပြီးပြည့်စုံတာ ဓမ္မတာ ပါပဲ။

အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်နဲ့ သွယ်လျသော်လည်း သွယ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပဲ အချိုးအစားပြေပြစ်ရလေအောင် အိမ်မှာပဲ ထိုင် ထလုပ်၊ အိပ်ထ၊မ၊တင် ဇေယျကျင့်ခန်းတွေလုပ်ရင်း သွယ်လျလှပ တဲ့ ကိုယ်လုံးကလေးဖြစ်ကာ ဘာဝတ်ဝတ် စမတ်ကျကျ လှပနေ ပါပြီ။

အဝတ်အစားဆိုလည်း 'အကောင်းစားတွေ ဝယ်မ ဝတ်နိုင်ပေမယ့် ပိတ်စဆန်းဆန်းလေးတွေကို ရှာဖွေဝယ်ကာ မြန်မာဆန်ဆန် ပုံစံဆန်းဆန်းလေးတွေ အမေကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေး တာမို့။

ပုဝါဖြူသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြော့မတ် လှပ သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အဖြစ် တောင်ငူမြို့တစ်ခွင်မှာ သတင်းကြီးသော ရွှေမင်းသမီး ဖြစ်လာပါသည်။

မကောင်းတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ အဲဒါကတော့ ပုဝါဖြူ ဘုတ်ရုံဖြစ်နေသည့်ကိစ္စပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ပုဝါဖြူက ဘဲအရမ်း ရှုပ်ပါတယ်။ ရွှပ်တာတောင် ပိုက်ဆံရှိ သူဌေးသားတွေနဲ့မှ ရွှပ် တာ။

ဒါပေမဲ့ ပုဝါဖြူသည် သူ့နဲ့တွဲသော ယောက်ျား ထေးတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ နှစ်ယောက်တည်းမတွေ့ပါ။ ကောင်လေး ဆွေရဲ့ဆိုင်ကယ်နောက်ကလည်း ဘယ်တော့မှ လိုက်မစီးသလို ထားနဲ့ခေါ်ရင်လည်း မလိုက်ပါ။

သူတို့တွေနဲ့တွေ့ရင် မြို့ထဲက အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ဆိုင်မှာပဲ အမြဲတွေ့သည်။ လူသူမြင်ကွင်းမှာပဲ တွေ့သည်။

လူသူမြင်ကွင်းမှာတောင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အမြဲပါမှတွေ့သည်။ ပုဝါဖြူကို မညည်းမညူ အဖော်ပြုပေးတတ် သူကတော့ ကရင်မလေး နော်ရင်မွေးပါပဲ။

ရင်မွေးကို ပုဝါဖြူနဲ့ မိုးထိရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြ ထားသဖြင့် ရင်မွေးက ပုဝါဖြူခံစားချက်ကို နားလည်သူ့ ပြီးတော့ ရင်မွေးကိုယ်တိုင်လည်း ဇာတ်လမ်းရှိထားသူပါ။

ရင်မွေး ဇာတ်လမ်းက ပုဝါဖြူနဲ့တော့ မတူပါ။ ရင်မွေးကောင်လေးက ရင်မွေးတို့လို သာမန်လူတန်းစား ကရင် လေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရင်မွေးကောင်လေးကို သူဌေးသမီး တစ်ယောက် က မျက်စိကျပြီး အတင်းလိုက်ကပ်တော့ ကောင်လေးက ရင်မွေး ကိုပစ်ကာ သူဌေးသမီးနောက် ကောက်ကောက်ပါသွားခဲ့ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ရင်မွေးကလည်း ပိုတံဆိရုံတဲ့သူတွေကို စိတ်နာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်မွေးက ပုဝါဖြူလိုတော့ အာဇာတ် မရှိ။

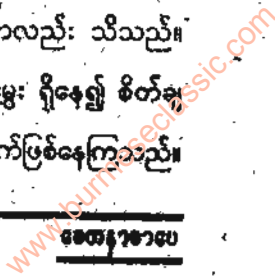
လက်စားချေဖို့လည်း သတ္တိမရှိ။ ထို့ကြောင့် သတ္တိ ကြွနေသော ပုဝါဖြူနောက်ပဲ တကောက်ကောက်အဖော်လိုက်ပေး တာပါ။

ပုဝါဖြူဘေးမှာ ရင်မွေးက တစ်ဖဝါး မခွာသဖြင့် ပုဝါဖြူရဲ့ကောင်လေးတွေက ရင်မွေးကို မုန်းကြသည်။ ခရှောင်ပေး ဖို့ ချောပြောတဲ့သူ ရှိသလို မူးမူးနဲ့ မိုက်ကန်းကန်းပြောတဲ့သူလည်း ရှိသည်။

ဒါပေမဲ့ ပုဝါဖြူနဲ့ ရင်မွေးကတော့ လက်ချင်းဆုပ် ကိုင်ထားပြီး။

ပုဝါဖြူ ခြေရွပ်တဖန် အမြင်မကြည်သူကတော့ ပုဝါ ဖြူအမေပါ။ အပေဖြစ်သူကတော့ သမီးအကြောင်း သိထား၍ သမီးကို နားလည်သည်။ မိုးထိနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငယ်ရွယ်တဲ့နလုံး သားမှာ ဘယ်လောက်ခံစားရသလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းမိသည်။ ရင်ထဲ က အဆိုင်အခဲတွေကြောင့် သမီး ရမ်းနေတာလည်း သိသည်။

ဒါပေမဲ့ သမီးဘေးမှာ နော်ရင်မွေး ရှိနေ၍ စိတ်ချ ထားခဲ့သည်။ မအေးနဲ့သမီးကတော့ တကျက်ကျက်ဖြစ်နေကြသည်။

“ကိုကျော်စွာ ရှင်သမီးကို မဆုံးမတော့ဘူးလား။”

“ဟ ... အဲဒါ မအေဆုံးမရမယ့်ကိစ္စလေကွာ၊ ငါအဖေက ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ရှင်ကလည်းလေ၊ ကျုပ်ဆုံးမလို့ မရလို့ ရှင်ကို ပြောနေတာပေါ့”

“ငါ မဆုံးမချင်ဘူး”

“ဘာရှင် ... သမီး ပျက်စီးသွားရင်တောင် ရှင်က ထိုင်ကြည့်နေမယ်ပေါ့”

“သမီးဘေးမှာ နော်ရင်မွှေး အမြဲပါနေတာပဲကွာ၊ မပျက်စီးပါဘူး”

“လူမပျက်စီးဘူးပဲထား၊ နာမည်တော့ပျက်နေပြီ ကိုကျော်စွာ”

“လူမပျက်စီးဘူးဆိုတာလည်း လူတိုင်းသိတာပဲကွာ၊ ထားလိုက်ပါ၊ သမီးမှာ ခံစားချက်ရှိလို့နေမှာပါ၊ တစ်နေ့ သူ့ဘာသာ ရပ်သွားပါလိမ့်မယ်”

မအေဖြစ်သူကတော့ နားမလည်နိုင်ဘူးပေါ့လေ။

မိခင်ပီပီ သမီးဖြစ်သူကို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေးပဲ ဖြစ်စေချင်တာပေါ့။ ခုတော့ သမီးဖြစ်သူက ဗိုင်းတော့ကောင်းပါရဲ့ ကျောက်က လန်သလိုဖြစ်နေ၏။

မိုးထိဘက်မှာလည်း အံ့ပြောင်းအလဲတွေဖြစ်နေပါသည်။ ပုဝါဖြူကြောင့် အသည်းကွဲခဲ့ရတဲ့ မိုးထိဟာ ကျောင်းပိတ်လို့ မြို့ကိုပြန်တိုင်း မြို့ဦးစေတီကို သွားဖြစ်စမြဲပါ။

ပုဝါဖြူ လက်ထပ်တဲ့သတင်းကို ညှိမတို့၊ ကိုမင်းတို့တောင်မသိ။ သူပြောတာကိုတောင် မယုံနိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် ညှိမကဆို ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းတာပါ။

“သူ မိုးထိကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ ငါ အသိဆုံး၊ ပြီးတော့ ပုဝါဖြူက လင်နောက်လိုက်ရဲလောက်အောင် သတ္တိမရှိပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဪ ... ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖိတ်စာကို မြင်ခဲ့ပါတယ်ဆိုဟာ”

“ဒါဆို ဘယ်မလဲ အဲဒီဖိတ်စာ”

“မရှိတော့ဘူး၊ ငါ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ စုတ်ဖြိပ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“နင်ကသာ ဖိတ်စာတွေ တယ်ပြောတာ၊ ငါ မယုံနိုင်ဘူး၊ နင်ပြောလို့သာ သိရတာ၊ တို့မြို့မှာတော့ ဒီသတင်း တစ်စွန်းတစ်စတောင် မကြားမိဘူးဟ”

“ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာ၊ ပုဝါဖြူက ငါ့ကို အမြဲပြောတယ်၊ ငါ့ကို ချစ်ရုံပဲချစ်တာ ပိုင်ဆိုင်ဖို့စိတ်ကူးမရှိဘူးတဲ့၊ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့လည်း မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူးတဲ့၊ သူက အစကတည်းက ငါ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး”

“အဲဒါက ရည်ရွယ်ချက်မရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ မျှော်လင့်ချက် မရှိခဲ့တာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်တို့က ချမ်းသာတယ်၊ သူ့အဖေက နင်တို့ဆန်စက်က မန်နေဂျာ”

“မန်နေဂျာ”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်”

“ဆန်စက်က”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးကျော်စွာက သူ့အဖေပဲ”

“အဲဒါနဲ့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သူ့အဖေက နှင့်မိဘတွေအကြောင်း အိမ်မှာ အမြဲပြန်ပြော တတ်တယ်လေ၊ နှင့်မိဘတွေက မောက်မာကြတယ်တဲ့၊ မရှိတဲ့ လူတွေဆို တူတယ်တန်တယ်လို့တောင် ထင်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နှင့်ရှေ့မှာဆိုရင်တော့ သဘော ကောင်းချင်ယောင် ဆောင်ကြတော့ နှင့်က နှင့်မိဘတွေရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်ကို မသိဘူးတဲ့ ...

“အဲဒီတော့ဟာ သူတို့ဆန်စက်က အလုပ်သမားရဲ့ သမီးနဲ့ သူတို့ ဖူးဖူးမှုတ်ထားတဲ့ သားကို ဘယ်လိုလုပ် သဘောတူမှာလဲ၊ အဲဒါကို ပုဝါဖြူကသိလို့ မျှော်လင့်ချက် မထားတာပဲ၊ ပြီးတော့ နှင့်ကိုလည်း သူက အပြည့်အဝ မယုံခဲ့ဘူးလေ၊ သူက ထူးထူးခြားခြား လှနေတာလည်း

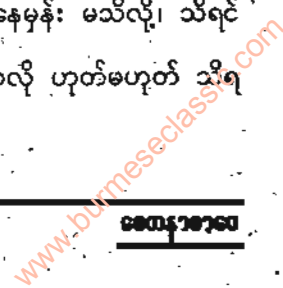
မဟုတ်ဘူး၊ ထက်ထက်မြက်မြက် တော်နေတဲ့သူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာထူးခြားမှုမှမရှိတဲ့ သူ့ကို နှင့် အတည် ချစ်တာလို့ မထင်ခဲ့ဘူး”

“သူကသာ တကယ် မချစ်ခဲ့တာပါ၊ ငါ့မိဘတွေက ငါ့ တစ်ခွန်းပဲ၊ ငါ့မိဘတွေ မောက်မာတယ်ဆိုတာလည်း ငါ မယုံဘူး၊ သူက အစကတည်းက အကြံအစည်ရှိလို့ ကြို ကန်ထားတာပါ”

“နှင့် ပုဝါဖြူကို အဲလိုမပြောနဲ့၊ သူက အရမ်းရိုးသားဖြူစင် တယ်ဟဲ့”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ သူ့ကို သွားသတ်ပစ်ချင် တာ၊ သစ္စာဖောက်မအတွက် ငါ့ဘဝ ထပ်အရင်းအနှီးမဲလုပ် နိုင်လို့”

“ငါကတော့ ပုဝါဖြူ ဘယ်နားနေမှန်း မသိလို့၊ သိရင် သွားတွေ ချင်တယ်၊ နှင့် ပြောသလို ဟုတ်မဟုတ် သိရ အောင်”

ညိုမကတော့ အကြောင်းသိမို့ ပုဂါဖြူဘက်က မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေရပါသည်။

မိုးထိက ညိုမနဲ့ အတိုက်အခံပြောပြီး အိမ်ကိုပြန် သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်နားရောက်ကာနီးမှ ဆိုင်ကယ်ဘီးပေါက် သွား၍ အိမ်ကို ဒီတိုင်း တွန်းပြန်သွားမိသည်။

ဆိုင်ကယ်ကို ခြံထောင်မှာရပ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်မည် အပြု ...

“ကျွန်တော့်မိန်းမ မီးမဖွားနိုင်လို့ ဆေးရုံတင်ထားရလို့ပါ အစ်မရယ်၊ ကြိုတင်ငွေလေး ထုတ်ပေးပါဗျာ”

“နင်တို့လိုတိုင်း ထုတ်ပေးရအောင် နင်တို့အပ်ထားတာ အပြားတစ်ပြား ရှိလို့လားဟဲ့၊ တစ်ယောက်ထုတ်ပေးမိရင် နောက်လူတွေပါ လာထုတ်ကြမယ်၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြကြမယ်”

“တကယ်ကို လက်ရွယ်စရာမရှိလို့ပါ အစ်မရယ်၊ အတိုးနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ဟဲ့ ... ငါ ဘယ်တုန်းက ငွေတိုးချေးဘူးလို့လဲ၊ ကဲ ... သွား ... သွား ... ကြိုထုတ်လည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ အတိုးနဲ့ လည်းမချေးဘူး၊ ဇယားလာမရွပ်နဲ့”

“ကျွန်တော့်မိန်းမ ...”

“ပိုက်ဆံမရှိဘဲ ကလေးတဖြုတ်ဖြုတ် မွေးချင်ရင်တော့ သေကြပေါ့၊ သွား ... သွား အိမ်ကျက်သရေယုတ်တယ်၊ ငါ့အိမ်က စီးပွားရေးလုပ်နေတာ၊ လာဘ်နဲ့ ကိုးနဲ့ နေရတာ”

“အစ်မရယ် ... မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီးဖြစ်ဖြစ်”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ မမွေးနိုင်ရင် သေလို့”

“မေမေ”

“ဟင် ... သားလေး”

“ထုတ်ပေးလိုက်ပါ မေမေ”

“သား”

“ဘယ်လောက်လိုတာလဲ ထုတ်ပေးလိုက်ပါ မေမေ”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် သားရဲ့”

www.burmeseclassic.com

“သားက ဆေးကျောင်းသားပါ မေမေ၊ မီးမဖွားနိုင်လို့ သေရမယ့် လူနာတစ်ယောက်ကို ကိုယ်တိုင် မကုနိုင်ရင် တောင် ငွေကြေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကုပေးချင်တယ်။”

“အေးပါ သားလေးရယ်၊ မေမေ ပေးလိုက်မယ်နော်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် မောင်မိုးထိရယ်”

“မလိုပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ပိုက်ဆံယူပြီး ဆေးရုံမြန်မြန်သွား လိုက်ပါ”

မိုးထိသည် ညိုမ ပြောတဲ့စကားတွေကို ပြန်ကြား ယောင်နေသည်။

“သား”

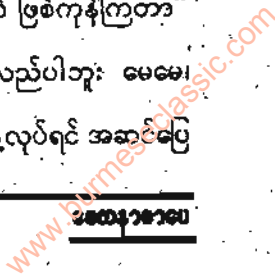
“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ မေမေ”

“မေ့ကို အမြင်စောင်းနေသလား သားလေး”

“မစောင်းပါဘူး မေမေ”

“သား စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ အလှူပေးလို့မရဘူး သား၊ အလုပ်သမားတွေက အလိုလိုက်လို့ မရဘူး၊ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြပြီး ပိုက်ဆံထုတ်ဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေကြတာ၊ ပိုက်ဆံ ကြိုထုတ်ပေးထားရင် ပိုတောင် ဆိုးသေးတယ်၊ အလုပ်ကို မလာတစ်ရက် ပျက်နှစ်ရက် ဖြစ်ကုန်ကြတာ”

“သားကတော့ စီးပွားရေးကို နားမလည်ပါဘူး မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲ လုပ်လုပ် မေတ္တာတရားနဲ့လုပ်ရင် အဆင်ပြေ

မယ်ထင်တာပါပဲ။ မေမေ သူတို့ကို မေတ္တာထားရင် သူတို့ ကလည်း ပြန်ပြီးမေတ္တာထားကြမယ် ထင်တယ်”

“မရဘူး သား၊ စီးပွားရေးက စီးပွားရေးသပ်သပ် လုပ်တာပဲ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တာတွေ ပါလာရင် ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မိုးထိ ဘာမှ မပြောတော့။ ဒါဆို ညိုမပြောတာတွေ မှန်နေပြီ ထင်သည်။ ပုဝါဖြူ အဖေတောင် ဒီလို ဘယ်နှခါဆက်ဆံ ခံထားရလဲမသိ။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ သူ့အဖေနဲ့အမေကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးလို့ သူ တော်တော်လန့်သွားသည်။ မနှစ်မြို့သလိုလည်း ခံစားနေရသည်။ လုံးဝလည်း ထင်မထား။ ညိုမ ပြောလိုက်တုန်းကတောင် သူ ညိုမကို စိတ်ဆိုးသေးသည်။ ပုဝါဖြူတို့ လုပ်ကြံပြောတယ်လို့တောင် သံသယဝင်လိုက်သေး၏။

ဘာပဲ တွေးလိုက်တွေးလိုက် နောက်ဆုံးမှာ ပုဝါဖြူ နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ပါသည်။ ပုဝါဖြူကို သူ မမေ့နိုင်သေးပါ။ လေးနှစ်ကျော်တောင် ကြာခဲ့ပါပြီ။ သူကတော့မမေ့နိုင်ပါ။ ရန်ကုန်

မှာနေရင်တောင် နည်းနည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိသေးသည်။ မြို့ကိုပြန်ရောက်ရင် ပိုဆိုးသည်။ အထူးသဖြင့် မြို့ဦးစေတီကို မသွားဘဲလည်း မနေနိုင်ပါ။ သွားမိပြန်ရင်လည်း အနာဟောင်းတ ပြန်ထသည်။

မိုးထိ အခန်းထဲဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေရင်း ဖျက်စိမှိတ်ထားမိသည်။ သူ လုံးဝ မထင်ထားတာတွေပါလား။ ဝတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက သူ့မိဘတွေ မောက်မာတာကို သိနေကြ ပါလား။ ပုဝါဖြူကလည်း သူ့မိဘတွေကို ကြောက်သတဲ့လား။

“သားလေး အိပ်နေတာလား”

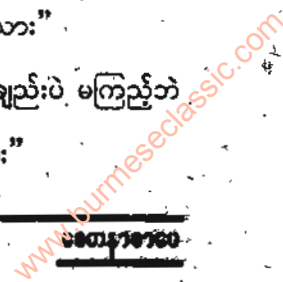
“မအိပ်ပါဘူး မေမေ”

“သား မေမေ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ သားရယ်နော်”

“သား ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး မေမေ”

“စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ သား”

“ဒါပေမဲ့ မေမေရယ်၊ ကိုယ့်စီးပွားရေးချည်းပဲ မကြည့်ဘဲ မျှမျှတတလေးလုပ်လို့ရော မရဘူးလား”

“သားရေ ... လူတွေက လိုက်လျောရင် ကမ်းတက်ကြတယ် သား၊ တစ်ခါပေးရင် နှစ်ခါလိုချင်တယ်၊ နှစ်ခါပေးလိုက် တော့ အခါနှစ်ဆယ် လိုချင်တယ် သားရဲ့၊ ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေပဲသား၊ အဲဒီတော့ သူတို့အလိုသာ လိုက်နေရရင် စီးပွားမဖြစ်ရုံတင် မကဘူး၊ စီးပွားပါ ပျက်သွားနိုင်တယ်၊ သား နောက်တော့ နားလည်လာမှာပါကွယ်”

သူ ဘာမှမပြောပါ။ ဒါပေမဲ့ မေမေအယူအဆတွေ

ကို သူ လက်မခံနိုင်။

“သား မေမေကို နားမလည်သေးဘူး ထင်တယ်၊ သား မေမေတို့မှာ လုပ်ငန်းက အကြီးကြီး၊ အလုပ်သမားဆိုတာ က တစ်ယောက်နှစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ အများကြီးရှိတာ သူတို့လိုတိုင်း ဖြည့်ပေးဖို့က ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငြီး တော့ သူတို့က တစ်ခါပြောလို့လည်း နားလည်တာမဟုတ် ဘူး၊ အဲဒီတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောရတာတွေလည်း ရှိတာ ပေါ့ သားရယ်”

“မေမေကို အဲလိုပုံစံမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတော့ သား အံ့ဩနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သားလေးရှေ့မှာဆို မေမေတို့ တစ်ခါမှ အဲလိုမနေခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ သားကိုချစ်လို့၊ သားအတွက် စံပြ မိဘဖြစ်ချင်လို့၊ သား စံနမူနာကောင်းရဖို့”

“တကယ်ကောင်းမှ စံပြမိဘ ဖြစ်မှာပေါ့ မေမေ၊ ပတ်ဝန်း ကျင်ကတော့ မကောင်းဘဲနဲ့ ကောင်းတယ်လို့ သတ်မှတ် မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ သားရယ်၊ သားစိတ်ထဲ မထားနဲ့တော့၊ ကံ ... ထာ၊ မေမေ ငါးပေါင်းထူးတယ် စားမယ်မို့လား”

“ရေချိုးပြီးမှ စားမယ် မေမေ”

“ဒါဆို မေမေ ထမင်းပွဲပြင်ပေးထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေဟာ သူတစ်ယောက်တည်း အတွက်တော့ တကယ်မိခင်ကောင်းပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

“မင်းကလည်းကွာ ... ကလေး ပြန်လာတာ မသိဘူးလား”

“မသိလိုက်လို့ပေါ့တော်၊ သိမှဖြင့် လုပ်မလား”

“အခု ငါ့သား စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ် ထင်တယ်”

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ ကြာရင် ကျော်စွာသမီးကိစ္စ ပေါ်သွားဦးမယ်၊ ခုလောက်ဆို သားစိတ်လည်း အနည်း ထိုင်ရောပေါ့၊ လေးနှစ်တောင်ကျော်ပြီ၊ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်တော့မှ”

“ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့”

“ကျွန်မလည်း ဒီလေးနှစ်အတွင်းမှာ သင့်တော်တာကိုရှာနေတာ၊ နှစ်ယောက်တော့ တွေ့ထားတယ်၊ တစ်ယောက်က

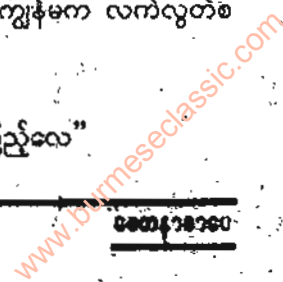

ရန်ကုန်က၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို ငွေထုတ်ပေးတတ်တဲ့ ကိုဗလသမီးလေး၊ သူလေးက အခု စီးပွားရေး တက်နေတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေက အရမ်းချမ်းသာပြီး သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာဆိုတော့ ကောင်မလေးပညာရေး သိပ်မခွဲပေမယ့်လည်း သဘောကျတယ်၊ ရုပ်ကလေးလည်း မဆိုးဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်က ပဲခူးက ကျွန်မသူငယ်ချင်းရဲ့သမီး၊ သိတယ်မို့ လား၊ ဆေးလိပ်ခုံလုပ်ငန်းလုပ်တယ်လေ၊ သူ့သမီးလေးကလည်း ဆေးကျောင်း ဖုတ်ယူနေတဲ့၊ သူတို့စီးပွားရေးကတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ သိပ်မကွာဘူး၊ ပညာရေးကလည်း တန်းတူပဲ ဆိုတော့ မဆိုးဘူးလားလို့၊ သူလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးပဲ”

“မင်း၊ ဒေသသေချာချာ လေ့လာပြီးပြီလား”

“ကျွန်မသား အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်မက လက်လွှတ်စပယ် လုပ်ပါ့မလားရှင်”

“ပြီးတာပဲ၊ မင်းသားကို ပြောကြည့်လေ”

“ရှင်ပြောပေးပါလား၊ သားက ကျွန်မကို တစ်မျိုးမြင်ထားတာဆိုတော့ ကျွန်မပြောရင် နားမထောင်မှာစိုးလို့၊ ရှင်တို့ သားအဖချင်းပြောလိုက်၊ ဒီမှာ ကောင်မလေးတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ”

မိုးထိဖခင်က အယ်လ်ဘမ်နှစ်အုပ်ကို ရေစပ်စွာ

ကြည့်ပြီး ...

“ငါကတော့ ဆေးကျောင်းသူမလေးကို ပိုသဘောကျသလိုပဲ၊ အင်္ဂါရုပ်ကလေးလည်း ကောင်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုဗလရဲ့စီးပွားရေးကလည်း မက်လောက်စရာပဲလေတော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုဗလနဲ့ ခမည်းခမက် တော်ရရင်လည်း ပွဲပြီးပြီ”

“ကဲပါ၊ သားရွေးတာကိုပဲ လက်ခံလိုက်ကြတာပေါ့!”

“သားရှိလား”

“ရှိတယ်၊ ရှင်အခု ပြောမလိုလား”

“ပြီးတာပဲကွာ၊ ပြောလိုက်တော့မယ်”

သားဖြစ်သူဆီ သွားတော့ သားက စာအုပ်ဖတ်နေသည်။

“သားစာကျက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဇာဘူး ဖေဖေ၊ စာဖတ်နေတာပါ၊ ကျောင်းစာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ ... ဒါဆို ဖေဖေပြောစရာရှိလို့ ငါ့သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ရှေ့ ... သား၊ ဒီဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်ဦး”

မိုးထိ ဘာမှ မပြောဘဲ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ရုံပဲ တဖျပ်ဖျပ်လှန်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်သူပုံတွေလည်း ဖေဖေ”

“သားအတွက် ဖေဖေတို့ကြည့်ထားတဲ့ ကလေးမလေးနှစ်ယောက် ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဟာ ... သား အိမ်ထောင်ရေး စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ခုချက်ချင်းပေးစားမှာမဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ကြည့်ရှုထားတာပါ။ သားသဘောကျရင်တော့ စေ့စပ်ထားထားမယ်၊ ဒီတစ်ယောက်က’ Ego နဲ့ဘွဲ့ရပြီးသား၊ ဒီနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တော့ရွေး သား”

“တစ်ယောက်မှ သဘောမကျဘူး ဖေဖေ”

“အပြင်မှာတွေ့ကြည့်ပါဦးလား သားရ၊ တချို့က ဓာတ်ပုံနဲ့အပြင်ရုပ်က ကွာတတ်ကြတယ်”

“သား စိတ်ကို မဝင်စားတာ ဖေဖေ”

“ဟေ ... ဒါဆို သားမှာ ချစ်သူရည်းစားများရှိနေလို့လားကွ”

“မရှိဘူး ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ သားအိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟား ဟား ... ငါ့သားရာ၊ ဒီတစ်ချက်တော့ အဖေနဲ့ ကွာတယ်ကွာ၊ ဖေဖေ အိမ်ထောင်ကျတော့ ပထမနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ် ... ဟား ဟား၊ အေးလေ ဒီနှစ်ယောက်ကို သဘောမကျဘူးဆိုတော့လည်း ထပ်ရှာပေးရမှာပေါ့ကွာ”

“သားက ရှာပေးမှရမယ့်သူမို့လို့လား ဖေဖေရယ်၊ သားအေးဆေးနေချင်လို့ပါ”

“ဖေဖေတို့က သားကို မိဘဝတ္တရားအပြည့်ကျေချင်လို့ပါ ငါ့သား၊ ထိမ်းမြားခြင်းဝတ်ကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်းမဟုတ်ဘဲ သားကို အမျိုးကောင်းသမီးလေး သာယာတဲ့ ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ပေးပြီး ဝတ္တရားကျေချင်တာ၊ ခုနေ ရှာဖွေပြီး သဘောကျတာတွေ့ရင် တင့်တင့်တယ်တယ်စေ့စပ်ထား၊ သားကျောင်းပြီးလို့ ဆရာဝန်ဖြစ်တာနဲ့ ပညာရော ကြင်ရာပါ စုံစေချင်တယ်၊ သားကို မတော်မတည့်တာတွေနဲ့ တွေ့မှာလည်း စိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေတို့က ခုလို စီစဉ်ရတာပါ။ ငါ့သားကို ချစ်လို့ပါကွာ၊ သားအတွက် ဖေဖေနဲ့မေမေက ပြီးပြည့်စုံတဲ့ မိဘတွေ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ။ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားကြတာပေါ့”

“ဖေဖေရယ် ...”

“ဒီနှစ်ယောက်ကို ငါ့သားသဘောမကျရင် ဖေဖေတို့ ခေပ်ရှာပေးမယ် ငါ့သား”

www.burmeseclassic.com

“မရှာပါနဲ့တော့ ဖေဖေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရယ်”

“ဒီနှစ်ယောက်ထဲက ဖေဖေနဲ့မေမေ ပိုသဘောကျတဲ့သူ သာ ရွေးလိုက်ပါ၊ သား လက်ခံပါတယ်”

“သား”

ကွဲပြီးသားနှလုံးသားက တစ်စစပြုတ်ထွက်ကုန်ပြီ လားမသိ။ ရင်ထဲက နာလိုက်တာ။ လည်ချောင်းထဲလည်း ပူနေ သလိုပဲ။ မြဲတွေ့လက်တွေ့ကလည်း အားတွေ ယုတ်သွားသလိုပဲ။ အဆုံးသတ်က ဒါပဲလား။

ပုဝါဖြူဆိုတာ ရည်းစားဦးအဆင့်နဲ့ပဲ အဆုံးသတ် သွားတာပါလား။ တကယ်တော့ ရည်းစားဦးဘွဲ့ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ တာ မဟုတ်ဘူး။ ရည်းစားဦးအဖြစ် အငြိမ်းစားပေးချင်ခဲ့တာမဟုတ် ဘူး။ ရည်းစားဦးအတွက် ခံစားချက်တွေကို ပင်စင်ထုတ်သလို တစ်လတစ်ခါ ပုံမှန်သတိရချင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မြေးဦးရတဲ့ အထိ တစ်သက်လုံး မမေ့ဖို့ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါလေမဲ့ ...

ပုဝါဖြူက သူ့ဘဝထဲက စောစီးစွာထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို ရိုက်ချိုးကာ သူ့အိပ်မက်တွေကို ဖျက် ဆီးခဲ့သည်။ ပျက်စီးနေတဲ့နှလုံးသားနဲ့ တခြားသူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရမှာလား။

သူ မလိုလားတဲ့အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ သူ့နှလုံးသား ကို အကျဉ်းချသောခတ်ထားရတော့မည်။ မိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာ ဖို့ သူ စိတ်ဆင်းရဲခံရမှာပါ။

အချစ်ဆိုတာ အပင်တောင် မပေါက်ရသေးဘူး။ အညွန့်က ဖြတ်ခံလိုက်ရပြီလေ။ ပုဝါဖြူရေ ... နင်ထားခဲ့တဲ့ နှလုံးသားအခွံကြီးကို သွန်လိုသွန်၊ မှောက်လိုမှောက် သဘောထား လိုက်ပြီလေ။

မိုးထိအောင်မြင်တို့ စေ့စပ်ပွဲကို ရန်ကုန်က စီဒိုးနား

ဟိုတယ်ကြီးမှာ ခမ်းခမ်းနားနားကြီး ကျင်းပခဲ့သည်။

စေ့စပ်ပွဲကုန်ကျစရိတ်ကို သမီးရှင်ဖြစ်တဲ့ ဦးဗလ

ကပဲ တာဝန်ယူသည်။ ဦးဗလဆိုတဲ့ သူ့ယောက္ခမလောင်းကြီးက

လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင် Personalityကစပြီးကြည့်တတ်သူပါ။

မိုးထိက ဆေးတက္ကသိုလ်က Kingဆိုတော့ ပြောစရာကိုမလိုတော့။

Personalityမက်တဲ့ ဦးဗလရဲ့သမီးလေးကတော့ အသားဖြူတာက

လွဲလို့ ကျန်တာတွေကတော့ ထူးထူးခြားခြားမရှိပါ။

မလှပတဲ့ရုပ်ကို မထွက်ထွက်အောင် မျက်ခုံးတွေစိုက်၊

မျက်ရစ်တွေဖော်၊ နှာခေါင်းတွေပြင် စသဖြင့် အသေးစားရော

အကြီးစားပါမကျန် ပြင်ဆင်မှုမျိုးစုံလုပ်ကာ လူက တဖြည်းဖြည်း

ကာတွန်းဇာတ်ကောင်ရုပ်နဲ့တောင် တူနေပါသေးသည်။ ဘွဲ့ရပြီး
ကတည်းက တက်လိုက်ရတဲ့သင်တန်း။ အကောင်းတက်တာတော့
မဟုတ်။

အလှပြင်သင်တန်းတို့ မော်ဒယ်လ်သင်တန်းတို့

စသဖြင့် အရာမပေးတဲ့ အရေးမပါတာတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေ၏။

နေတာထိုင်တာ သွားတာလာတာ စမတ်ကျဖို့

မော်ဒယ်လ်သင်တန်းတက်၏။ အလှအပကို ဂရုစိုက်ဖို့ အလှပြင်

သင်တန်းတက်၏။

ပုတဲ့အရပ်ကို ဒေါက်ဖီနပ်အမြင့်တွေစီးပြီး အတင်း

ကို စမတ်ကျချင်နေတဲ့ မိုးထိ သတို့သမီးလောင်းနာမည်က

ဝတ်မှုဗလတဲ့။

ဦးဗလရဲ့သမီးပီပီ အလှကြိုက်တဲ့ ဝတ်မှုဗလက

မိုးထိကို အရမ်းကို သဘောကျခဲ့ပါသည်။

တည်တည်တံ့တံ့ နေတတ်တဲ့ မိုးထိကို ရှိန်နေ၍သား

မဟုတ်လို့ကတော့ တစ်ခါတည်းတောင် လက်ထပ်ပစ်ချင်၏။

လက်ထပ်ပြီးမှ ကျောင်းတက်လည်း ရတာပဲ။ ဒါမှ ဝတ်မှုံတို့ ပိုင်ပိုင်မထွာပဲတိုင် တက်ပြုလို့ရမှာ။

ခုတော့ တစ်ဝက်ဆိုင်ဘဝနဲ့ ဘာမှ လုပ်လို့မရ။ စေ့စပ်ပွဲသတင်းကို သတင်းစာထဲ ခုနစ်ရက်ထည့်ချင်တာတောင် ဖေဖေက ထည့်ခွင့်မပေး။ ဒါတောင် တားနေသည့်ကြားက သုံးရက်ဆက်တိုက် ထည့်ပစ်လိုက်သေးသည်။

ဆေးကင်းကို တစ်ဝက်ဆိုင်ထား၍လည်း မာန်တက်နေသည်။

မကြာခဏ ကျောင်းလာကြိုတတ်သလို မကြာခဏလည်း ကျောင်းထဲ လိုက်လာတတ်သည်။

တကယ်မလွယ်တဲ့ ဝတ်မှုံဗလ။ မိုးထိလည်း စိတ်ပျက်နေသည်။ နဂိုတည်းက စိတ်မပါပါဘူးဆို။ မိုးထိက အေးတီအေးစက်နိုင်လေ ဝတ်မှုံက ပိုပြီးသည်းလေပါပဲ။

“ယောကျ်ားလေးဆို မောင့်လို တည်တည်ကြည်ကြည်လေးမှ ဝတ်မှုံက သဘောကျတာ ...

လက်ထပ်ပြီးမှ ကျောင်းဆက်တက်ရင်လည်း ရတာပဲ မောင်ရယ်၊ ဝတ်မှုံ မောင်ကို စိတ်မချဘူး”

“ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ပညာသင်ချင်တယ်၊ ဘွဲ့ရမှ လက်ထပ်မယ်”

မိုးထိ မိဘတွေကလည်း ဦးဗလရဲ့ကြွယ်ဝမှုတွေကြောင့်သာ ဝတ်မှုံဗလကို သဘောကျတာလေ။ ဝတ်မှုံက မိုးထိကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးတာကိုတော့ မနှစ်မြို့ကြပါ။

ထို့ကြောင့် လက်ထပ်ပွဲကို ပါးနပ်စွာ အချိန်ဆွဲထားကြသည်။

ဝတ်မှုံ မိဘတွေကလည်း မိုးထိ ကျောင်းပြီးလို့ ဆရာဝန်ဖြစ်မှပဲ လက်ထပ်ပေးလိုကြသဖြင့် ဝတ်မှုံဗလရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောမည့်သူ မရှိဘဲ မိုးထိက မဲအပြတ်အသတ်ဖြင့် အနိုင်ရလိုက်သည်။

ဝတ်မှုံသည် မကြာခဏဆိုသလို မိုးထိနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေတွဲရိုက်လေ့ရှိပြီး သူမ Facebook မှာတင်လေ့ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဝတ်မှုနဲ့ မိုးထိတို သတင်းက ဆေးကျောင်းတစ်ခွင်
သာမက ဝတ်မှုတို့ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံး ကလေးရော ခွေးပါ
မကျန် သိကုန်ကြပါပြီ။

ဝတ်မှုက ပွဲတက်စရာရှိရင်လည်း မိုးထိကို မဖြစ်
မနေ ခေါ်ချင်သည်။

မိုးထိက မလိုက်ရင်လည်း စိတ်ဆိုး ဂျီတိုက်လို့
မဆုံး။

“ဝတ်မှု ကိုယ်က ဆေးကျောင်းသာ။ စာတွေလည်း
အရမ်းများတယ်။ ကိုယ့်မှာ ပွဲလမ်းတက်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး
ဝတ်မှု၊ ဆေးကျောင်းဆိုတာ ကိုယ်ခါသနာပါလို့ တက်နေ
တာ။ ပညာရေးဝန်ပြီးတော့ သွားလာဖို့အချိန်မရှိဘူး။ အဲဒါ
ကို နားလည်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ ဝတ်မှု ရှေ့ဆက်
ဖို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မောင်ကလည်း ယောက်ျားလေးဆိုပြီး နိဗ္ဗိထက်စီးနင်း
မပြောပါနဲ့”

“နိဗ္ဗိထက်စီးနင်း မပြောပါဘူး။ အခု ကိုယ်ပြောတာကို
ဝတ်မှု နားမလည်ဘူးလား။ နားလည်မှုမရှိရင် ရှေ့ဆက်ဖို့
မလွယ်ဘူး ဝတ်မှု၊ ပြီးတော့ ကိုယ် တစ်ခါတည်းပြောထား
ဦးမယ်။ ကိုယ်သဘောကျတဲ့ပုံစံက ရိုးသားအေးဆေးပြီး
နားလည်မှုရှိတဲ့ပုံစံမျိုးပဲ။ ပွဲလမ်းတွေတက်ဖို့ ဝါသနာပါတဲ့
မိန်းကလေးမျိုးဆို သဘောမကျဘူး။ မဖြစ်မနေသွားသင့်
တဲ့ နေရာဆိုသွင်းပါ။ အားတိုင်းလုပ်နေကြတဲ့ အရည်မရ
အဖတ်မရ ပွဲတိုင်းတော့ လိုက်မတက်စေချင်ဘူး”

“လူမှုရေးဆိုတာ ရှိသေးတယ် မောင်”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပွဲတိုင်းလိုက်တက်နေ
ရင် ဘာအလုပ်မှကို လုပ်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပွဲတက်မှ
လူရာဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဝတ်မှု”

“အေးပေါ့လေ မောင်က နယ်က တက်လာတာဆိုတော့
လည်း ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ”

“ဝတ်မှု ... ကိုယ်ပြောတာကို မင်း နားကိုမလည်ပါလား”

www.burmeseclassic.com

“မောင်လည်း ဝတ်မှုကို နားမလည်ပါဘူး။ မောင်နားလည်အောင်လည်း ဝတ်မှုရှင်းမပြတော့ဘူး။ မောင်လည်း ကြိုက်သလိုနေ။ ဝတ်မှုလည်း ဝတ်မှု နေသင့်သလိုတော့ ခန့်ရမှာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မောင် ဝတ်မှုတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဝင်ဆံ့နိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားဦး”

သူနဲ့ ဝတ်မှုက အရှေ့နဲ့အနောက်လို ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ဖြစ်နေပါသည်။

မိဘခံတွသဘောကျ ချွေးမလောင်းကို သူ မဆန်းစစ်ဘဲ အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့မိတာ မှားပြီထင်သည်။

ဆေးကျောင်းသူကို ရွေးချယ်ခဲ့ရင်တောင် အဆင်ပြေနိုင်သေးသည်။

ခုတော့ ဝတ်မှုနဲ့ သူ နေစပ်ထားတာလည်း လူသိရှင်ကြား၊ တိုင်းသိပြည်သိ ဆိုတော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ ကော်သည်။ မေမေတို့ကလည်း ဝတ်မှုမိဘတွေနဲ့ မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေ ဖြစ်နေသည်။

သူ စိတ်တွေညစ်နေသည်။ စာထဲလည်း အာနုစိုက်လို့တောင်မရ။ ပုဝါဖြူကိုလည်း သတိရသည်။ မျက်လုံးတောက်တောက်ကလေးတွေနဲ့ သူပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နာခံတတ်တဲ့ ကောင်မလေး။

သူ့ကွယ်ရာကျမှ ရက်ရက်စက်စက် သစ္စာဖောက်သွားတာ။

ဝတ်မှုကတော့ လုံးဝကို အချိုးမပြေ။ သူ့ဌေးသမီးမာနတွေကလည်း လျှံတက်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိုးမပြေတဲ့ ဝတ်မှုကို လက်ထပ်ဖို့ သေချာသလောက် ဖြစ်နေပြီ။

သူ့ဘဝက ရယ်စရာတော့ ကောင်းသား။ မိုးထိစိတ်တွေညစ်တိုင်း အိပ်ရာထဲခွေနေမိတာ စာတွေတောင် နောက်ကျကုန်ပြီ။

ပုဝါဖြူတို့အိမ်မှာ သတင်းစာယူပါသည်။ တစ်လ
မှ နှစ်ထောင်ပဲကျတဲ့ သတင်းစာဖိုးကို ပုဝါဖြူမှန်ဖိုးထဲက သုံးခဲ့
တာပါ။

သတင်းစာထဲမှာ မိုးထိအောင်မြင်ရုံ စေ့စပ်ပွဲသတင်း
က သုံးရက်ဆက်တိုက်တောင် ပါတာလေ။

စေ့စပ်ပွဲကို ဆီဒိုးနားမှာ အကြီးအကျယ်ကျင်းပပို့
ထောက်ရင် သူ့သတို့သမီးကလည်း တော်တော်ချမ်းသာမှာပေါ့
လေ။

ပုဝါဖြူ စေ့စပ်ပွဲသတင်းဖတ်ရတော့ လက်ထဲက
သတင်းစာတောင် ပြုတ်ကျ၏။

ရှင်ထဲမှာလည်း လှိုက်ခါသွားကာ လူက ခြေပစ်
လက်ပစ်။

ဝေးခဲ့ကြပြီးမှန်းသိလေမယ့် ဒီသတင်းကို လက်မခံနိုင်
ဖြစ်နေတဲ့ နလုံးသားထဲမှာ တစ်စစ် ပုံကြွေကျနေသည့်အလား။

မိဘတွေမသိအောင် ရေချိုးရင်း အားရပါးရ ငိုမိ
သည်။ ကရင်မကိုခေါ်ကာ ရွှေဆံတော်ဘုရားပေါ် သွားထိုင်ရင်း
ကြေကွဲမိသည်။

ကန်တော်ကြီးထဲသွားပြီး လူရှင်းသည့်နေရာရှာကာ
အားရပါးရ ထိုင်ငိုမိသည်။

ကရင်မကလည်း မျက်ရည်ဝဲကာ ...

“ဒါပါပဲဟာ နောက်ဆုံးတော့ အချစ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံချမ်း
သာတဲ့လူတွေပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိတာပါ။ အချစ်၊ မေတ္တာ၊
သစ္စာဆိုတာတွေက နှစ်ဆယ်ရာစုမှာ ကျန်ခဲ့ပြီဟာ၊ နှစ်
ဆယ့်တစ်ရာစုမှာ အချစ်က ပိုက်ဆံကိုပဲ ကိုယ်စားပြုတော့
ဇာယ်၊ မကြေကွဲနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဒါက နိယာမတရားပါ။”

“ငါ တကယ်ချစ်ခဲ့တာဟာ”
 “ငါ ယုံပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ငါတို့က ချစ်ခွင့်မရှိဘူး၊ အထူးသဖြင့် ပိုက်ဆံရှိမိန်းမတွေနဲ့ ယှဉ်ရင်ပေါ့ဟာ”
 “သေစမ်းဟာ၊ လောကကြီးက ဘာကြီးလဲ”
 “အဲဒါ လောကကြီး မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်ပဲ၊ မိန်းမထဘီနား ခိုစားချင်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ သူတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှ မျှမပေးနိုင်တဲ့ယောက်ျားတွေဟာ ငါတို့လို ငမ္မာတွေကို အတည်မယူဘူး၊ လှလို့ ချစ်ချင်ချစ်မယ်၊ လက်ထပ်ဖို့အထိ စိတ်ကူးမရှိကြဘူး၊ နင်ကသာ ငိုနေတာ၊ ဟိုက နင့်ကို သတိတောင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပုဝါဖြူသည် မစားနိုင် မအိပ်နိုင်ဖြင့် အလူးအလဲ

ခံစားနေရသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက သိပါသည်။ သတင်းစာထဲ မိုးထိရဲ့

စေ့စပ်ပွဲသတင်း ပါလာ၍ သမီးဖြစ်သူ ခံစားနေရရှာသည်။

ထို့ကြောင့် သမီးဖြစ်သူကို ချောမော့ကာ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေး။ ဆွဲကြိုးကလေး လဲပေးနဲ့ လုပ်ပေးပေးမယ့် သမီးကတော့ မှိုင်းမြဲ။

“ကိုကျော်စွာ ရှင်သမီး ဘာဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ မသိဘူး၊ တမိုင်းမိုင်း တတွေတွေနဲ့”

“ထားလိုက်ပါကွာ”

“ရှင်ကလေး ... တော်တော်နေနိုင်တယ်”

အမေကတော့ မသိရှာပေ။

“ပုဝါဖြူ ညည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲအေး၊ တမိုင်းမိုင်း တတွေတွေနဲ့”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေရာ”

“ထားလိုက်ပါ မိန်းမရယ်၊ သမီးလည်း သူ့အကြောင်းသူ ရှိမှာပေါ့”

“ရှိရင်လည်း မိဘကို တိုင်ပင်ပေါ့”

“မင်းကလည်းကွာ၊ သူ့အရွယ်နဲ့ သူ့ကိစ္စရှိမှာပေါ့၊ နေရာ တကာကြီး လိုက်မေးမနေပါနဲ့”

အဖေက ပုဝါဖြူကို နားလည်ပေးလှပါသည်။
ပုဝါဖြူသည် မထိန်းနိုင်လောက်အောင် မျက်နှာပျက်ကာ မှိုင်တွေ
နေခဲ့ပါသည်။

တစ်ချိန်လုံး ဘာလေးပြောပြော မျက်ရည်ကစဲချင်
နေသည်။ ဝမ်းနည်းမှုတွေ၊ အားငယ်မှုတွေကလည်း ဘယ်ချောင်
ကနေ တိုးထွက်လာမှန်းမသိ။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ပြေးစာနှင့် မိတ်ဆက်စာများပေးပို့ပါလျှင်
အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(၇)၊ လေယာဉ်တိုလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

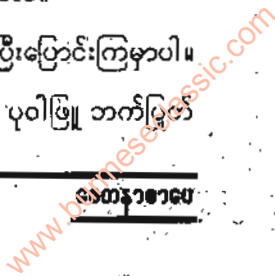
ကရင်မရဲ့ အဘွားဆုံး၍ ကရင်မတို့ ရန်ကုန်က
အိမ်နဲ့ခြံကို အမွေရလိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကရင်မ ရှေ့ရေးအတွက် အမိုးက
ရန်ကုန်ကိုပြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ တောင်ငူက အိမ်နဲ့ခြံကိုရောင်း
သည်။

တောင်ငူမှာ အမိုးက အိမ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတာမို့
ရန်ကုန်မှာလည်း အိမ်ဆိုင်လေးပဲဖွင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ပြီးတော့ ကရင်မက ဘွဲ့ရပြီးသားဆိုတော့ ရန်ကုန်
မှာ အလုပ်ကောင်းကောင်းလေး ရနိုင်သည်လေ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ကို အပြီးပြောင်းကြမှာပါ။
ပုဝါဖြူက အားလျော့သည်။ ကရင်မ မရှိရင် ပုဝါဖြူ ဘက်ပြုတ်

ပြီ။ ခုလို စိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်မှာ ကရင်မက ရန်ကုန်ပြောင်းမည် ဆိုတော့ ပုဝါဖြူ ချိပြီးစိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

“ဒါဆို နင်ပါ ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဟိုရောက်ရင် နင်နဲ့ငါ အတူတူ အလုပ်ရှာကြမယ်လေ၊ အိမ်မှာကလည်း ငါနဲ့အမိုးနှစ်ယောက်ပဲ ရှိမှာ၊ ငါတို့လည်း နင်လာနေတော့ ပိုအားရှိတာပေါ့”

“ငါလိုက်ချင်တယ်ဟာ”

“အေး ... လိုက်ခဲ့လို့”

“အိမ်က ထည့်ပါ့မလားမသိဘူး”

“ငါလည်း ဝိုင်းပြောပေးမယ်ဟာ၊ အမိုးကိုပါ ပြောခိုင်း လိုက်မယ်”

သူတို့ အမိုးကိုပါ ကပ်ပြီးပူဆာကြသည်။ အမိုးကလည်း ပုဝါဖြူကို ချစ်တာမို့ ...

“အမိုးက ခေါ်တော့ခေါ်ချင်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုဝါဖြူ အဖေနဲ့အမေကလည်း သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတာ ထည့်ပါ့မလား သမီးရယ်”

“ပြောကြည့်ရမှာပေါ့၊ အမိုးရယ်၊ အလုပ်ရှာမယ်ဆိုပြီး ပြောရင်တော့ ရမှာပါ၊ သမီး လိုက်ချင်တယ် အမိုးရယ်”

“ဟုတ်တယ် အမိုး၊ ကျွန်မလည်း ခေါ်ချင်တယ်”

“ဖိုးမူရယ် ... နင်ကလည်း၊ ငါက လူကြီးဟဲ့၊ စဉ်းစားရ တယ်၊ ကဲပါ လိုက်ပြောကြည့်မယ်၊ သမီးမိဘတွေ မထည့် ရင်တော့ အမိုးမတိုက်တွန်းဘူးနော်၊ အမိုး ကိုယ်ချင်းစာ တယ်သမီးရေ၊ သူတို့ခမျာလည်း သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတာ အနားထားချင်မလားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမိုး”

အမိုးနဲ့ကရင်မတို့ ပုဝါဖြူမိဘတွေကို လာပြောပေး

ကြသည်။

“ပုဝါဖြူ သမီး ... အမယ်လေး မလိုက်သွားပါနဲ့ သမီး ရယ်၊ အမေမခွဲနိုင်ပါဘူးအေ”

“သမီး ဒီမှာဆို ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတာ အမေရဲ့၊ ဘွဲ့ရပြီး ပြီ၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောလည်း ကောင်းကောင်းရတယ်၊

သမီး အလုပ်သွားလုပ်ချင်တယ် အမေရယ်၊ ကရင်မနဲ့အတူ အလုပ်ရှာရမှာဆိုတော့ အဖော်လည်းရှိ နေစရာလည်းပူစရာ မလိုဘူးလေ၊ သမီး လိုက်သွားချင်တယ် အမေရယ်”

“အမေ မသွားစေချင်ဘူး သမီးရယ်၊ အမေ မခွဲနိုင်ဘူး အေ”

“အမေကလည်း သမီးက ဘွဲ့ရအောင် ပညာသင်ထားပြီး ဘာမှမလုပ်ရတော့ဘူးလား”

“ဒီမှာပဲ သူနာပြုသင်တန်းလေး တက်ပါလား သမီးရယ်”

“မတက်ချင်ဘူး ... မတက်ချင်ဘူး ... မတက်ဘူး”

“တွေ့လား ကိုကျော်စွာ၊ ရှင်သမီး ခါးခါးသီးနေတာ၊ အစကတော့ ဝါသနာပါတယ်ဆိုပြီး”

“ဝါသနာမပါပါဘူး”

“အမျိုးမျိုးပဲ၊ ကိုကျော်စွာ မပြောတော့ဘူးလား”

“သမီး လိုက်သွား၊ အဖေ ခွင့်ပြုတယ်”

“ဟင် ... ကိုကျော်စွာ”

“မင်း အသာနေစမ်းပါ၊ သမီး အလုပ်ရှာလို့ရရင် ကောင်း ကောင်းလုပ်ပါ၊ ဒီမှာနေသလို မနေပါနဲ့၊ ဒီမှာလုပ်သလို တွေ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘဝကို အသစ်ကပြန်စပြီး ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ယျော်ယျော်ရွှင်ရွှင်နေမယ်လို့ ကတိပေးနိုင်ရင် လိုက် သွား”

“အဖေ”

“အဖေ အကုန်သိတယ် သမီး၊ ရန်ကုန်ကို လိုက်တာဟာ အတိတ်ကိုပြန်တူးဖို့ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ပြီးတော့ သမီး ကောင် လေးတွေနဲ့ တွဲတာမျိုးတွေလည်း ဆက်မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲဒါ တော့ ကတိပေး၊ ပြီးစလွယ် မတည်နိုင်မယ့် ကတိမျိုးလည်း မပေးပါနဲ့”

“စိတ်ချပါ အဖေ၊ သမီး ကတိပေးပါတယ်”

“အမိုးစကားလည်းနားထောင်၊ အမိုးကိုလည်း အပ်ပါတယ်၊ မဟုတ်တာလုပ်ရင်လည်း ဆုံးမပေးပါ အမိုး၊ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားပါ၊ အမိုးခေါ်သွားပေးတာလည်း ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဗျာ”

www.burmeseclassic.com

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ငါက ပုဝါဖြူကို သားသမီးရင်းလိုပဲ ဖြစ်နေပြီ၊ ပုဝါဖြူလိုက်တာ ငါတို့လည်း တအားရှိတာပေါ့ ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတဲ့သူချင်းကိုယ်ချင်း စာလို့ လာမပြောချင်ခဲ့ဘူး၊ ကလေးနှစ်ယောက် အတင်း ဂျီကျနေလို့သာ၊ ပုဝါဖြူအမေ ခံစားချက်ကိုလည်း ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် အမိုး၊ သမီးနဲ့သူ့အဖေသာ စည်းဝါးကိုက် နေကြတာ၊ ကျွန်မကလုံးဝမလွှတ်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ဖန်တီးပေးပါဘူး အမိုးရယ်၊ သမီးကို အမိုးသမီးလေးလို စောင့်ရှောက်ပေးပါနော် အမိုး”
“ဟယ် ... ဒါတော့ စိတ်ချ၊ ငါ့သမီးရင်းနဲ့ထပ်တူ စောင့် ရှောက်မှာ”

ကရင်မက ပျော်နေသည်။ ပုဝါဖြူကတော့ ရေမြေ သစ်မှာ မိုးထိကို မြန်မြန်မေ့ပစ်ချင်သလို မသိစိတ်ထဲမှာလည်း ရန်ကုန်မှာ မိုးထိရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိက ကိန်းအောင်းနေသည်။

ရန်ကုန်သွားဖို့ ပြင်ဆင်တော့ အမေက မျက်ရည် တစမ်းစမ်းနှင့်။

“သမီး လိမ္မာနော်၊ ဆံပင်တွေလည်း မညှပ်နဲ့၊ မြန်မာ ဝတ်စုံလေးတွေလည်း မချွတ်နဲ့နော် သမီး”

“အလုပ်က စကတ်အတိုဝတ်ရရင်ရော အမေ”

“အမယ်လေး... အဲလိုအလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်နဲ့အေ၊ မလုပ် ရလို့ ထမင်းမငတ်ဘူး”

ဖြစ်ချင်တော့ ကရင်မတို့ အဘွားခြံက မြောက် ဥက္ကလာ ဆေးကျောင်းမှာမှာ။ ပုဝါဖြူ ရင်ခုန်သံတွေမြန်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ သူက မြောက်ဥက္ကလာဆေးကျောင်းလား၊ လမ်းမတော် ဆေးကျောင်းလား မသိပါ။

ပုဝါဖြူတို့စရောက်ပြီး အိမ်နဲ့ခြံကို သန့်ရှင်းရေးလုပ် ဆေးသုတ်တန်သုတ် ပြန်လုပ်ရသည်။ ပြီးတော့ အမိုး အိမ်ဆိုင် လေးဖွင့်ဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။

ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ဆေးကျောင်းသားတွေ ကိုပဲ တွေ့နေ့ရသဖြင့် ရောဂါမသက်သာတဲ့အပြင် ဝေဒနာပိုရဦး လာသည်။

မိုးထိနဲ့ဆင်တဲ့သူတွေ တိုင်းလည်း အသည်းအသန် လိုက်ကြည့်မိသည်။

သူမတို့ပြောင်းလာတာကိုလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က သတိပြုမိသည်။ အထူးဖြင့် ယဉ်စစကလေးလှနေတဲ့ ပုဝါဖြူကို ပိုပြီး ဂရုပြုမိကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆေးကျောင်းသားတွေစုပြီး အိမ် ငှားနေကြတာတွေလည်း ရှိတာမို့ ပုဝါဖြူကို ရစ်သီ ရစ်သီနဲ့ ဈေးဆိုင်မှာ ဈေးလာဝယ်ကြ၏။

ဒါပေမဲ့ ပုဝါဖြူက ခပ်တည်တည် ခပ်တင်းတင်းပဲ နေတာမို့ ဘယ်သူမှ မစရကြပါ။

တကယ်တော့ဖြေရုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တော်ရုံ တန်ရုံယောက်ျားတွေက ရှိန်တော့ရှိန်ပါသည်။

ဆန်ကွဲရောဖွဲရောနှင့် စကားလာပြောရင်လည်း ပုဝါ ဖြူက ခပ်တည်တည်နဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ပြန်ပြောတာမို့ ထိုထက်မပိုရဲကြ။ ဆေးကျောင်းသားတွေဆို သာမန်ဘွဲ့ရ မိန်းကလေးတွေက ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်နေကြတဲ့ခေတ်မှာ သူမက ခပ်တင်း တင်းမို့ ဆေးကျောင်းသားတွေက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားကြတာပါ။

www.burmeseclassic.com

လူဆိုတာက ခက်ခက်ခဲခဲ ရတဲ့အရာကိုမှ တန်ဖိုးထားတတ်ကြတာလေ။

တဖြည်းဖြည်း ပုဝါဖြူသတင်းက ဆေးကျောင်းသားတို့ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားလာသည်။

ပုဝါဖြူသည်လည်း မိုးထိသတင်းတွေကို ကြားရပါသည်။ မိုးထိ ဒီဆေးကျောင်းမှာတက်နေတဲ့သတင်း ကြားရတုန်းကဆို ပုဝါဖြူ နှလုံးခုန်တွေတောင် ရပ်သွားပြီလား ထင်ရသည်။

သူ ဒီဆေးကျောင်းမှာပဲတဲ့။ ပြီးတော့ သူက ဆေးကျောင်းက ဘုရင်တစ်ပါးတဲ့လေ။ အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ ဈေးလာဝယ်တဲ့ အဆောင်နေ ဆေးကျောင်းသူတွေဆီက ကြားရတာပါ။

မိုးထိနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းမကလည်း မစွံပါဘူးတဲ့။ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း သူ့ဌေးသမီးတစ်ယောက်တဲ့။ မိုးထိနဲ့ တန်တောင်မတန်ဘူးတဲ့။

သတင်းတစ်ခု ကြားရတိုင်း သူမ ရင်တွေတုန်၏။ ကရင်မက ...

“ဒုက္ခပါပဲ ဒီကိုခေါ်လာကာမှ နင်ကို ပိုပြီးဆွဲနှစ်သလိုဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ငါ သူ့ကို တွေ့ချင်လိုက်တာ”

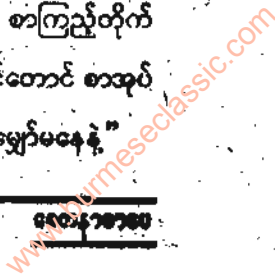
“ဘာဒုက္ခ ရှာဦးမလို့လဲ”

“မျက်နှာချင်းဆိုင် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ မသိအောင်တွေ့ရရင် ကျေနပ်ပါတယ်”

“နင် သူ့ကို ချစ်နေတုန်းပဲကိုး”

“ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မမုန်းခဲ့ပါဘူး။ စပြီးချစ်ခဲ့တည်းက မဆုနိုင်မှန်း သိရက်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာ”

“ငါ နင့်ကို သနားလိုက်တာ၊ သစ္စာဖောက်တဲ့သူကို မမုန်းနိုင်တဲ့ နင်လိုမိန်းမကို ငါသနားလိုက်တာ ပုဝါဖြူရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖျော်မနေနဲ့ဟဲ့သိလား၊ မိုးထိက ကျောင်းကို ကားနဲ့လာတာ၊ ကျောင်းထဲကို ကားနဲ့တန်းဝင်တာတဲ့၊ ပြီးတော့ စာသင်ခန်းထဲ တစ်ချိန်လုံးဝင်၊ အားရင် စာကြည့်တိုက် ပြေးပြီး စာဖတ်တာတဲ့၊ ကန်တင်းထိုင်ရင်တောင် စာအုပ်နဲ့တဲ့၊ အပြင်ကို ထွက်လာဖို့တော့ဝေး၊ ဖျော်မနေနဲ့”

“ငါ ... ငါ ကျောင်းထဲ သွားကြည့်ရင်ရော”

“ပိုပြီး သတင်းကြီးချင်လို့လား၊ ပုဝါဖြူ ဆေးကင်းကို လာရှာတဲ့မိန်းမဆိုပြီးတော့လေ၊ အေးအေးနေစမ်းပါဟာ၊ ကံပါရင် တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ကံတော့ ပါ၊မပါ မသိဘူး၊ အခု ငါက သူတက်နေတဲ့ ကျောင်းရှေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်နေပြီလေ”

“ပုဝါဖြူ ဟိုက တိုင်းသိပြည်သိ စေ့စပ်ထားတာ၊ နင့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်သွားရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အတင်းလိုက်ခေါ်မှာလား၊ ပြီးတော့ သူနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းမကလည်း မလွယ်ဘူးတဲ့၊ ကိုယ့် ဘာသာ အေးဆေးပဲနေပါဟာ၊ ငါတို့ အလုပ်ရှာကြမယ်၊ အလုပ်ရရင် စိတ်ငြိမ်သွားမှာ”

“အေး ... အလုပ်ရှာတာပဲကောင်းပါတယ်၊ ဘာမှမျှော်ထား ချက်မရှိတော့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ခံစားနေမယ့်အစား ကိုယ့် ဘဝတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း လုပ်တာပဲ ကောင်း တယ်”

“အေး ... အဲလို အမြင်မှန်ရစမ်းပါဟာ၊ ကဲ ... ပြောနေ တာကြာတယ်၊ အလုပ်ခေါ်တဲ့ကြော်ငြာပါတဲ့ ဂျာနယ်တွေ သွားဝယ်ကြစို့”

ဂျာနယ်တွေဝယ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်း ဆိုင်ကြသည်။

ပုဝါဖြူသတင်းက ဆေးကျောင်းထဲမှာ အရမ်းကြီး
မဟုတ်တောင် ကွက်တိကွက်ကျားတော့ သတင်းရောက်ပါသည်။

ပုဝါဖြူ ယဉ်တဲ့အကြောင်း၊ ဣန္ဒြေရှိတဲ့အကြောင်း၊
စွဲဆောင်မှုရှိတဲ့အကြောင်း စသဖြင့် ကျောင်းသားတချို့ ကြားမှာ
သတင်းကြီးနေပါသည်။

အဆောင်နေကျောင်းသားတွေ၊ ကျောင်းပြင်ထွက်ပြီး
Bus စီးရတဲ့ ကျောင်းသားတွေက ပုဝါဖြူကို မြင်ကြပါသည်။
ထိုကျောင်းသားတွေမှတစ်ဆင့် ကျောင်းထဲရောက်လာပါသည်။

ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်ဆိုးဆိုးကျောင်းသားတွေက လောင်း
ကြေးစားကြေးနဲ့ ပြိုင်လိုက်ဖို့တောင် ပြောကြဆိုကြ။ ပုဝါဖြူကို
တလေးတနက် စိတ်ဝင်စားတဲ့သူလည်းမရှိ။ ဒါပေမဲ့ ဆေးကျောင်း

သားဆိုတာလည်း သိပ်အားအားယားယား မရှိတော့ ပုဝါဖြူနား
သိပ်မရောက်ဘဲ စာတွေရဲ့ စွဲဆောင်ရာနောက်သို့သာ ပါနေကြ
သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ပုဝါဖြူကလည်း အလုပ်ရသွားသည်။
ပုဝါဖြူနဲ့ ကရင်မကလည်း ပုဂ္ဂလိကဘဏ်တစ်ခုမှာ အလုပ်ရသွား
သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးလင်းကနေမိုးချုပ်အထိ ပုဝါဖြူကို မတွေ့
ရ။

ဒီတော့ ပုဝါဖြူနားချဉ်းကပ်ချင်သူ အခွင့်အရေးမရ
ဖြစ်နေကြသည်။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ကြိုက်လွန်းလို့ အသည်းအသန်လိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ရှားသွား
ပြီလေ။ မိန်းကလေးတွေပဲ ဈေးကျလာတာလား။ ယောက်ျားလေး
တွေပဲ အပျင်းကြီးတာလား။ ဒါမှမဟုတ် လွယ်လွယ်ရလို့ပဲ မာန်
တက်နေတာလား။

သေချာတာကတော့ မိန်းကလေးတွေ ကိုယ်တိုင်
ကလည်း သူပြိုင် ကိုယ်ပြိုင် လျှော့ရင်း လျှော့ရင်း လျှော့လာကြ
သည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ကတင်းလိုက်ရင် တခြားသူဆီရောက်သွားမှာ စိုးလို့ လျှော့ရင်း လျှော့ရင်း လျှော့လာကြတာပါ။

တကယ်တော့ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ တည်တည်ကြည်ကြည်နေမိလို့ အပျိုကြီးဖြစ်နေတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါသည်။

အရွယ်လွန်မှ မဟားဒယားဈေးလျှော့ကာ Discount ချသလို ကိုယ့်ဘက်ကအမ်းပြီး ယူ ရမှာကြောက်လို့ အရွယ်ရောက်ကတည်းက မသိမသာ လျှော့ရင်း လျှော့ရင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ယောက်ျားတွေက ရေစီးရေလာကောင်းမယ့် မြောင်းတွေမှာ ခြေဆေးကြပါတော့သည်။

မိုးလင်းမိုးချုပ် အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ မိန်းကလေးတွေဆို အလုပ်ထဲကလုံနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရင်ဖြစ်။ မဟုတ်ရင်တော့ အပြင်ကလူနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ဖို့မလွယ်။ အလုပ်မဝင်ခင်ကတည်းက ရည်းစားရှိခဲ့သူတွေဆိုရင်တော့ တစ်မျိုး။ တချို့လည်း ကျောင်းတက်ရင်း၊ သင်တန်းတက်ရင်း တွေကြတာမျိုးတော့ ရှိသည်။ အဲလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ သေချာတယ်။ အပျိုကြီးဖြစ်တော့မည်။

အပျိုကြီးဖြစ်မှ တွေ့ကရာကို မဟားဒယား လိုက်ကပ်ပြီး အတင်းမြောင်းဖောက်ကစ အိမ်ထောင်ကျတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ များသောအားဖြင့် ထိုအိမ်ထောင်ရေးမျိုးက သာယာဖို့တော့ ရာခိုင်နှုန်း နည်းတတ်ပါသည်။

ထိုသို့ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ လက်ထပ်သူတွေဟာ များသောအားဖြင့် ရတာယူတွေများပါသည်။ အချစ်ထက် အထီးကျန်မှုကြောင့် ရတာဆွဲယူကြတာမို့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုးတော့ မဖြစ်တာများ၏။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့အိမ်ထောင်ရေးကို 100% စိတ်တိုင်းမကျတတ်ကြပါ။

ဒီခေတ်ကြီးမှာ မိဘပေးစားတာ ထိုင်စောင့်ရင်တော့ အရိုးဆွေးသွားနိုင်ပါသည်။ များသောအားဖြင့် စပ်ဟပ်ပေးစားတယ်ဆိုတာ တစ်ရာမှာတစ်ယောက် မရှိတော့။

ခေတ်ကာလအခြေအနေအရ တစ်မိသားစုလုံး လက်လှုပ်နိုင်မှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အသက်ရှူနိုင်တဲ့ခေတ် မဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုကြတဲ့ သက်တမ်းတွေ
တောင် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာကြကာ အသက်အစိတ်မှာ
ပုခက်ချိတ်မှ ဆိုတဲ့ စကားပုံကို မကြားဖူးတဲ့လူက များလာ
ပါပြီ။

ထို့ကြောင့် မိဘတွေစုများလည်း စပ်ဟပ်ပေးစားဖို့
နေ့ဒနသာသာ သားသမီးတွေ အိမ်ထောင်ပြုမှာတောင် ကြောက်နေ
ကြသေးသည်။

ထိုထိုသောအကြောင်းတွေကြောင့် ဒီနေ့ခေတ်ကာလ
မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အချိန်ယူပိုးပန်းဖို့ စိတ်ကူးကို ယောက်ျား
လေးတွေ အိမ်မက်ထဲတောင် ထည့်မမက်ကြ။ ကြိုအိကြိုက်ခေတ်
ကြီးမှာ ကြိုရင်အိပြီး အဆင်ပြေရင် ကြိုက်လိုက်ကြတာပဲ။

အရင်ခေတ်က ဇာတ်လမ်းတွေက ချစ်ကြိုက်ကွဲညား
ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေချည်းပါ။ ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့ ကြိုအိကြိုက်
တွဲကွဲ ဇာတ်လမ်းတွေများ၏။ ကြိုရင်အိ၊ အိပြီးကြိုက်။ ကြိုက်ပြီး
တော့တွဲ။ တွဲပြီးရင်ညားတဲ့အဆင့် မရောက်ဘဲ ကွဲကြတာများပြီး

ကွဲပြီးတဲ့နံ့တွဲတွေ ညားဖို့ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေက မျှော်လင့်
ကောင်း မျှော်လင့်မည်။

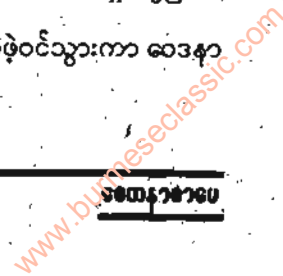
ယောက်ျားလေးတွေကတော့ နည်းနည်းမှ စိတ်ကူး
မရှိကြ။

လွယ်လွယ်အိလိုရတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ အသစ်ဘယ်
လောက်ကောင်းကောင်း အဟောင်းတလည်လည် ဆိုတဲ့စကားကို
မြောင်းထဲပို့လိုက်ကြပြီ။

အဟောင်းဆီမှာ ပြန်ပြီးအချိန်ကုန်ခံဖို့ထက် အသစ်
အသစ်တွေပဲ ထပ်ထပ်အိတတ်ကြတာ ယောက်ျားတွေရဲ့နှစ်ဆယ့်
တစ်ရာစုဒေသန ဖြစ်နေပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ပုဝါဖြူ အလုပ်လုပ်ရာသို့ ဘယ်သ
ကောင်သားမှ မလိုက်ကြတော့ပါ။

ပုဝါဖြူကတော့ မိုးထိကို မသိမသာ ရှာဖွေမြဲပါ။
အလုပ်လုပ်နေတော့ စိတ်တွေက အလုပ်ထဲဖဲ့ဝင်သွားကာ ဝေဒနာ
တွေသက်သာရတာတော့ အမှန်ပါ။

အလုပ်က ယူနီဖောင်းလည်းရ၊ ဖယ်ရီလည်းကြိုပေး
တာမို့ ပုဝါဖြူအိမ်ကထွက်တာနဲ့ ဖယ်ရီကားပေါ် တန်းရောက်ကာ
ဆေးကျောင်းသားတွေရဲ့ အနှောင့်အယှက်က ကင်းလွတ်သွား၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုဝါဖြူသည် မိုးထိနဲ့ နီးစပ်လာသလို
ခံစားရပြီး တစ်ဖက်ကလည်း တိတ်တိတ်ကလေး အသည်းကွဲ
ရင်း ...။

ဘဏ်ရောက်တော့လည်း ဘဏ်မှာမို့ ပုဝါဖြူကို
စိတ်ဝင်စားသူတွေ ရှိပါသည်။ ဘဏ်ကအိမ်ထောင်သည်အကောင်
ကြီးကြီးတွေကလည်း ပုဝါဖြူကို အကဲစမ်းချင်ကြသေးသည်။

ပုဝါဖြူကို ဘဏ်မှာ ငွေလာအပ်တဲ့ (ဗိုက်ပူဖင်
ကောက် နဖူးပြောင်) ပူကော်ကံပြောင်တွေကလည်း မထိဘဲ။

ပုဝါဖြူ အနေမှန်၍ သိပ်ပြီးတော့ မဆိုးရွားကြပါ။

ကျောင်းနားမှာ တွေ့ရဖို့ ရှာဖွေမိတဲ့ မိုးထိကို
ဘဏ်မှာ တွေ့ရပါသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ပုဝါဖြူကောင်တာမှာကို မိုးထိက
ငွေလွှဲလာထုတ်တာပါ။

“အစ်မ ငွေလွဲလာထုတ် ... ဟင်”

ပုဝါဖြူကလည်း စကားသံပြတ်သွား၍ မော့ကြည့်လိုက်တာပါ။ သူက သိပ်ကို သန့်ပြန်ချောမောနေပါသည်။

သူကလည်း ပုဝါဖြူ ရင်ထိုးကတ်က နာမည်ကို သေချာဖတ်ပြီး မယုံနိုင်သလို။

ပုဝါဖြူဆိုတာ သူတွေ့ခဲ့တဲ့ ပုံစံနဲ့က တခြားစီဖြစ်နေပြီလေ။

“ပုဝါဖြူရေ ... မြန်မြန်ဟော။ နောက်မှာ တန်းစီနေပြီလေ”

စီနီယာတစ်ယောက် အော်လိုက်တာကြောင့် သူမ ...

“ငွေထုတ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ပုဝါဖြူ သူ့ကို မြန်မြန်လုပ်ပေးလိုက်သည်။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကို ဖျစ်ညှစ်လုပ်နေရပေမယ့် ပုဝါဖြူစိတ်တွေက ရှုပ်ထွေးဝမ်းနည်းလို့။

ပုဝါဖြူနဲ့ ကရင်မက ဆက်ရှင်မတူတာနဲ့ ထမင်းစားချိန်ကြိုမပဲတွေ့ကာ တရင်မကို ပြောပြလိုက်၏။

“ဟယ် ... သူက ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး၊ ငွေပဲထုတ်သွားတယ်၊ ငါ့ကိုတော့ အရမ်းကြည့်သွားတယ်ဟာ”

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ ဘာမှမပြောသွားတဲ့ သူဆီကများ မျှော်လင့်နေသေးတယ်”

“ငါ အလုပ်ရှုပ်နေမှန်း သိလို့များ ...”

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာကို မျှော်လင့်နေတာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တာနဲ့ အတူတူပဲဟဲ့၊ ဟိုက တိုင်းသိပြည်သိ စေ့စပ်ပြီးသွားပြီ၊ ပုဝါဖြူ ... နင် ဘာမှ မျှော်လင့်မထားနဲ့နော်၊ နင် ခံစားရလိမ့်မယ်”

“သူ ရက်စက်တယ်ဟာ”

“နင် နားလည်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“သူ တကယ်စကားတစ်ခွန်းတောင် မပြောသွားဘူး”

ကရင်မက သက်ပြင်းချသည်။ ထမင်းစားပြီးအလုပ် သာဆက်လုပ်နေရတာ။ ပုဝါဖြူ စိတ်တွေက ဟိုရောက်ဒီရောက်။ အလုပ်ဆင်းချိန် မြန်မြန်ရောက်မခါစေဟု ဆုတောင်းနေရသည်။

အလုပ်ဆင်းတော့ ကရင်မက လာခေါ်သည်။

“ပုဝါဖြူ ... နင် ကြေးအိုးဆီချက် စားမလား၊ ငါ ဝယ် ကျွေးမယ်လေ၊ သွားစားကြမယ်”

“နေပါစေဟာ၊ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်ရာထဲလှဲနေရတာက ပို ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ခံစားနေပြန်ပြီ”

သူတို့ ဘဏ်အပြင်ဘက်ထွက်ကာ ကားပေါ်တက် မည်ပြင်တော့ ...

“ပုဝါဖြူ”

“ဟင်”

မိုးထိသည် ဆိပ်ပင်ရှည်ရှည် အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ အရမ်း ကိုပြောင်းလဲလာသော ပုဝါဖြူကိုကြည့်ကာ ရင်တွေ အဆူမတန် ခုန်နေသည်။

ပုဝါဖြူပုံစံက အိမ်ထောင်သည်ပုံစံ မပေါက်ပါ။ တစ်ခုခု မှားယွင်းနေပြီဟု အလိုလို ထင်နေမိသည်။

“ပုဝါဖြူ စကားခဏလောက် ပြောရအောင်”

“ပုဝါဖြူမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး မိုးထိအောင်မြင် ပုဝါဖြူကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဖယ်ရီထွက်တော့မယ်”

“မရဘူး၊ ဖယ်ရီသွားပါစေ၊ ပုဝါဖြူကို ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ခဏပဲ စကားပြောခွင့်ပေး”

“ကရင်မ”

“ပြော”

“ဟိုရှေ့က အအေးဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ရအောင်”

“ထိုင်လေ၊ ငါ ပြန်ရမလား၊ စောင့်ရမလား”

“စောင့်ရမှာပေါ့၊ ပြီးမှ တက္ကစီငှားပြန်ကြမယ်”

“အေး”

အအေးဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ဖျော်ရည်တစ်ယောက်တစ် ခွက်မှာသောက်ကြသည်။ မိုးထိက ပီကယ်အခွံလေးကို ငှက်ရုပ် ကလေး ခေါက်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ် ငှက်ရုပ်လေးတွေ မခေါက်ဖြစ်တာကြာပြီ”

“ပြောစရာရှိတာပြော”

“ပုဝါဖြူတို့ မြို့ကနေ ဘာလို့ပြောင်းသွားတာလဲ”

“ရှင်တို့အလုပ်က ပြောင်းခိုင်းလို့ ပြောင်းရတာလေ၊ တောင်ငူက ရှင်တို့ပွဲရုံကို ပြောင်းပေးရတာ၊ အဖေက သူ တောင်ငူမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင် ကျွန်မတို့ သားအမိကို ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချလို့ဆိုပြီး ခေါ်လို့ ပြောင်းသွားကြတာ”

“ဒါဆို ဖေဖေနဲ့မေမေက ပြောင်းခိုင်းတာလား”

“ရှင်မသိဘူးလား”

“ပုဝါဖြူအဖေ ကိုယ်တို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာတောင် ကိုယ်သိတာ မကြာသေးဘူး၊ ဘာလို့ အဆက်အသွယ် မလုပ်တာလဲ”

“ဘာလို့ ရယ်စရာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ဟင်”

“ကျွန်မ ရှင်ပေးတဲ့လိပ်စာကို စာတွေထည့်တာ အစောင် တစ်ရာလောက် ရှိတယ်”

“အဲဒီလိပ်စာက ငှားထားတဲ့ လိပ်စာကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဝယ်ထားတဲ့အခန်းကို ပြင်ဆင်နေတုန်း ခဏနေဖို့ ငှားထားတာ၊ အခန်းပြင်ပြီးတော့ အဲဒီအခန်းကနေပြောင်းလိုက်တာ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ကိုယ်အခန်းပြောင်းပြီး ဆက်သွယ်တော့ ပုဝါဖြူတို့ မြို့မှာမရှိတော့ဘူး”

“ပြောတာပဲ”

“မယုံရင် ညိုမကို မေးကြည့်လေ၊ နေဦး ... ညိုမကိုရော ဘာလို့ အဆက်အသွယ် မလုပ်တာလဲ”

“ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြန်သတိရမှာစိုးလို့ ရှင်ဆီကတောင် အဆက်အသွယ်မရဘဲ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မဆက်သွယ်ချင်ဘူး”

“ပုဝါဖြူ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်သူနဲ့နေလဲ”

“သူတို့သားအမိနဲ့”

“ပုဝါဖြူ မိဘတွေရော”

“တောင်ငူမှာပဲ”

“ပုဝါဖြူ ခုထိ တစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ရှင်၊ ရှင်တို့လို သူဌေးမှမဟုတ်ဘဲ၊ တိုင်းသိ ပြည်သိစေ့စပ်ဖို့ မတတ်နိုင်သေးပါဘူး၊ ပုဝါဖြူထို့လို ဆင်းရဲသားတွေက ထမင်းမဝတ်ဖို့ အသည်းအသန်ရပ် တည်နေရတာလေ”

သူ ကောင်းကောင်း နားလည်လိုက်ပါပြီ။ အစစ အရာရာကို အကွက်ကျကျ ကျားကွက်ရွှေ့ခဲ့ရုံမက မင်္ဂလာဖိတ်စာ ကိုပါ အတုလုပ်ပြခဲ့မှတော့ သူ့မိဘတွေရဲ့စနက်ပဲ ဆိုတာ သူ သိလိုက်ပါပြီ။

“ပုဝါဖြူအကြောင်းတော့သိရပြီးပြီ၊ ကိုယ့်အကြောင်းတွေ ခြောပြချင်သေးတယ်”

“ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်မ နားမထောင်ချင်ဘူး”

“မရဘူး၊ နားထောင်ရမယ်”

“အမိန့်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို ရှင့်ပါးစပ်ထဲပြန်ကောက် ထည့်လိုက်၊ ကျွန်မ သွားပြီ၊ ကရင်မ သွားဖို့”

“ပုဝါဖြူ”

“ရှင် လိုက်မလာနဲ့တော့ မိုးထိအောင်မြင့်”

“မင်း အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ် လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့မရဘူး၊ ကိုယ်ရှင်းပြတာကိုလည်း နားထောင်ပါ”

“နားမထောင်ဘူး၊ ဘာမှလဲ မသိချင်ဘူး၊ ရှင်ဟာ ဝတ်မှု
ဗလရဲ့ သက်ဆိုင်သူ၊ ရှင်သိချင်တဲ့ ကျွန်မအကြောင်းကို
ပြောပြီးပြီ၊ ရှင်အကြောင်းတော့ ကျွန်မ သိချင်ဘူး၊ ဘာမှ
လာမပြောနဲ့၊ မိုးထိအောင်မြင်ဆိုတာ ကျွန်မဘဝရဲ့သမိုင်း
တစ်ခု ဖြစ်သွားပြီ”

“ပုဝါဖြူ”

ပုဝါဖြူနဲ့ ကရင်မ ဆိုင်ထဲကထွက်ကာ တက္ကစီတား

နေတော့ ...

“ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ပုဝါဖြူက ပုရိသတွေရဲ့ကားပေါ် လိုက်မစီးတတ်ဘူး
မိုးထိအောင်မြင်၊ အထူးသဖြင့် ပုဝါဖြူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ပုရိသပေါ့”

ပြောပြီး တက္ကစီပေါ် ဈေးမဆစ်ဘဲ တက်စီးသွား

သည်။

သူ ကားပေါ်ပြေးတက်ကာ ပုဝါဖြူတို့ တက္ကစီ
ကားနောက် အသည်းအသန် လိုက်ပါသော်လည်း ကားတွေကျပ်

ကား ကားကြောတွေပိတ်ပြီး ရှုပ်ထွေးနေတာကြောင့် မျက်ခြည်
ပြတ်သွားသည်။

သူ့မိဘတွေရဲ့စနက်ကြောင့် သူနဲ့ပုဝါဖြူတို့ ဝေးခဲ့
ကြပြီ။ အဲဒါကြောင့် ကိုမင်းတို့ ညှိမတို့က သူမ လက်ထပ်တဲ့
အကြောင်းကို မသိကြတာပါ။ တကယ်မှ လက်မထပ်ခဲ့ဘဲ။ သူ
ကလည်း ယုံကြည်ခဲ့သည်။

သူ့မိဘတွေရဲ့ အကြောင်းကို မသိခဲ့။ ခုလို စိစဉ်
လိမ့်မယ်လို့ ယောင်လို့တောင် မတွေးခဲ့။

ခုတော့ သူ့ကို အချိုသပ်ကာ ဝတ်မှုဗလနဲ့ စေ့စပ်
ပေးခဲ့သည်။ ပုဝါဖြူက သူ့ကို သစ္စာမဲ့သူအဖြစ် နာကြည်းနေပြီ။

သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဆံပင် အရှည်ထားခဲ့ပုံပဲ။ ဆံပင်
တော်တော်တောင် ရှည်နေပြီ။ လှလည်း အရမ်းလှလာသည်။
ဝတ်မှုဗလနဲ့တော့ တခြားစီပါပဲ။

သူ စာကျက်လို့မရလောက်အောင် ဦးနှောက်ရှုပ်ထွေး
နေသည်။ သူ့မှာကလည်း စာနဲ့နပမ်းလုံးနေရတာဆိုတော့ ပုဝါဖြူ
ကို အချိန်သိပ်မပေးနိုင်။

www.burmeseclassic.com

ညနေတိုင်း ဘဏ်ရှေ့သွားစောင့်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင်
ပါ။ မနည်းအချိန်ယူရဦးမှာပါ။

ဝတ်မှုဗလကိစ္စကလည်း ရှိသေးသည်။ ဝတ်မှုက
လည်း သူ့ကို သိပ်အလွတ်ပေးတာ မဟုတ်ပါ။

အလွတ်မပေးတာက အရင်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါ။
အခု သူ ပုဝါဖြူအတွက် လှုပ်ရှားရဦးမှာဆိုတော့ ဝတ်မှုနဲ့
ပြဿနာဖြစ်နိုင်၏။

သူ ဝတ်မှုနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်သေးပါ။ ဝတ်မှုမသိ
အောင်လှုပ်ရှားချင်သည်။ တခြားအကြောင်းကြောင့်တော့ မဟုတ်
ပါ။

သူ့မိဘတွေကြောင့်ပါ။ သူ ဝတ်မှုနဲ့ပြဿနာတက်
ရင် သူ့မိဘတွေ သိသွားနိုင်သည်။ သူ့မိဘတွေ သိရင် သူနဲ့
ပုဝါဖြူကို မကွဲကွဲအောင် ခွဲကြလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူနဲ့ပုဝါဖြူ အဆင်ပြေပါမှ ဝတ်မှုကိစ္စ
ကို အပြတ်ရှင်းရမည်။

ပုဝါဖြူနဲ့ အဆင်မပြေခဲ့ရင်တောင် မေမေတို့ရွေးချယ်
ပေးထားတဲ့ ဝတ်မှုကို သူ လုံးဝလက်ထပ်မှာ မဟုတ်ပါ။ အဲဒါ
ပုဝါဖြူအတွက် လျော်ကြေးပါပဲ။

ရိုးသားတဲ့ သူတို့ရဲ့နှလုံးသားတွေကို အကွက်လှလှ
လေး ရွှေ့ခဲ့တာ သူတို့မှာ မသိဘဲ။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နာကြည်းရင်း အသက်
ရှင်ခဲ့ရ၏။

ရည်းစားဦးနှလုံးသားရဲ့ ပထမဆုံး အဖူးအပွင့်လေး
ပါ။ မေမေက မညာမတာ အညွန့်ချိုးပစ်ခဲ့သည်။

သူ ပုဝါဖြူကိုမဖြစ်မနေ ရှင်းပြရပါမည်။ ပုဝါဖြူ
စကားအသွားအလာ အရတော့ ပုဝါဖြူမှာ ချစ်သူရည်းစား၊ ရည်
ရွယ်ထားသူ ရှိပုံမပေါ်သေးပါ။

စာကျက်ဖို့ စာမျက်နှာတွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်
လှန်လိုက်တိုင်း ပုဝါဖြူမျက်နှာပဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဟိုတုန်း
ကလို့ ဆံပင်တိုတို ပုပသေးသေးလေးမဟုတ်တော့။ မျက်လုံးလေး

တွေကတော့ ဟိုတုန်းက အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ
အာဃာတအငြိုးရိပ်ကလေးတွေတော့ စွန်းထင်းနေပါသည်။

ပုဝါဖြူနဲ့ ဝေးပြီးကစည်းက ငြိမ်သက်သွားတဲ့ နှလုံး
သားက အဆမတန် ခုန်နေပါ၏။

သူ ညနေတိုင်း ဘဏ်ရှေ့မှာ သွားစောင့်ပါသည်။
ဒါပေမဲ့ ပုဝါဖြူက ဘယ်လိုပြောထားလဲ မသိ။ ဘဏ်က လုံခြုံ
ရေးတွေနဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်လေးတချို့က ပုဝါဖြူကို ခြံရံကာ
ဖယ်ရိုကားပေါ် တက်သွား၏။

သူကလည်း လူကြားသူကြားထဲမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်း
ပျက်ဖြစ်အောင် အတင်းလိုက်ခေါ်တာမျိုး မလုပ်ပါ။ ပြီးမှ ဖယ်ရို
ကားနောက်က သူလိုက်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း ဖယ်ရိုကား ဒရိုင်
ဘာက သူ့ကို အတင်းမျက်ခြည်ဖြတ်သွားသည်။ ရန်ကုန်က
ကားလမ်းတွေက သိတဲ့အတိုင်း။ ကားကျပ်တာနဲ့ ပွိုင့်မိတာနဲ့၊
လိုင်းကားအကြီးအသေးတို့က ဝင်ရုပ်တာနဲ့။ သူ တစ်ခါမှ သူမ
ကို မမိပါ။

သူမအိမ်ကို သိရဖို့နေနေသာသာ ဘယ်မြို့နယ်နေ
မှန်းတောင် မသိရသေး။ သူ စာကျက်တွေလည်း ပျက်လာပါသည်။
တစ်ရက်တော့ ...

“ပုဝါဖြူ ဒီစာလေးယူသွားပါ၊ ဒီထဲမှာ ကိုယ် အကုန်ရှင်း
ပြထားတယ်”

“မယူဘူး၊ ဘာမှလဲ မသိချင်ဘူး၊ ရှင်လာနှောင့်ယှက်တာ
တွေလည်း ရပ်သင့်ပြီနော်၊ ခုထိ ကျွန်မ သဘောထားကို
နားမလည်သေးဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး ပုဝါဖြူ၊ မင်း ကိုယ့်ကို ရက်ရက်စက်စက်
အထင်လွဲနေတာပါကွာ၊ ကိုယ့်စာကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

“မဖတ်ဘူး”

“ကိုယ် စာမေးပွဲရှိလို့ နောက်ရက် လာနိုင်မှာ မဟုတ်
ဘူး”

ပြောပြီးတာနဲ့ သူက သူမထမင်းချိုင့်ထည့်သည့်
ဆွဲခြင်းထဲကို စာလေးထိုးထည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ပုဝါဖြူ သူ့စာကို လွင့်ပစ်ဖို့ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးမှ
လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။

သူက ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားပြီ။

“လူစုံပြီလား၊ ထွက်မယ်ဟေ့”

ဖယ်ရီထွက်တော့မှာမို့ ဖယ်ရီပေါ် ပြေးတက်တော့
စာက လက်ထဲ ဆုပ်လျက်သား ပါလာသည်။

ကားပြတင်းပေါက်ကနေ လွင့်ပစ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်
ကြိုးစားရင်း ကားပေါ်က ဆင်းတဲ့အထိ လက်ထဲမှာ။

ကရင်မက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါလား”

“ဟင့်အင်း ... ငါ မဖတ်ချင်ဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အရမ်းခါး
နေတယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရှင်းပြတာကို နားမထောင်
ချင်ဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ သူ့မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းမ

ရှိတယ်၊ အမှန်တရားက စိတ်မကောင်းစရာတွေဖြစ်နေရင်
ငါပဲ ပိုခံစားရမှာ၊ သေချာတာက ဒီဘဝမှာ ငါနဲ့သူ ပေးဝ

ငါပဲ ပိုခံစားရမှာ၊ သေချာတာက ဒီဘဝမှာ ငါနဲ့သူ ပေးဝ

မနီးစပ်နိုင်တော့ဘူး၊ နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ သူ့နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ တစ်ယောက်က တော်တော်ဆိုးတာတဲ့၊ ငါ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး၊ သူ့စိတ်တွေနဲ့လည်း ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဘာအကြောင်းအရာကိုမှ မသိချင်ဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း စာကို လွှင့်ပစ်လိုက်တော့လေ”

“ငါ ... ငါ ဒီအတိုင်း သိမ်းပဲထားလိုက်တော့မယ်”

“ပုဝါဖြူရယ်”

စာအိတ်က ခုတုတုဖြစ်နေပါသည်။ သေချာဖြစ်ပြီး စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ငှက်ရုပ်ပုံစံကလေးကို စမ်းမိသည်။ ရင်ထဲ နွေးသွားသည်။ အရင်ကပေးခဲ့တဲ့ ငှက်ရုပ်ကလေးတွေကိုလည်း သူမ ခုထိ သိမ်းထားဆဲပါ။ ငှက်ရုပ်ကလေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ ဘူးလေးကိုဖွင့်ကာ စာလေးထည့်သိမ်းလိုက်သည်။ ဒီစာကို သူမ မဖတ်မိဖို့များသည်။ ဒီဘူးကလေးကိုလည်း သူ မင်္ဂလာဆောင်ရင် လက်ဖွဲ့လိုက်မည်။

“ပုဝါဖြူ ထမင်းစားရအောင်လေ”

“ငါ မစားချင်ဘူးဟာ”

“နင် စားမဝင်အိပ်မပျော်နဲ့ ရှုံးနေမယ့်အစား အဲဒီစာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်ပါလားဟာ၊ စိတ်လည်း မခိုင်ဘဲနဲ့ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိဘူး”

“ငါ မဖတ်ချင်ဘူး”

“ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို ဇာတ်ကြောင်းကို ဆွဲဆန်ချင်နေတယ် ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မထူးဘူး ထင်လို့ပါ”

“သူက စေ့စပ်ထားတာကို ဖျက်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ဖျက်မယ့်သူသာဆိုရင် ဟိုးလေးတကြော် မစေ့စပ်ခဲ့ဘူးကရင်မ”

“အထင်နဲ့ စွတ်လုပ်နေတာပဲ၊ ပြီးမှ နောင်တရနေဦးမယ်”

ပုဝါဖြူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျက်လုံးစုံမှိတ်

အိပ်နေသည်။

“ကဲ ... ထမင်းမစားချင်ရင်လည်း ဘေးကဆိုင်မှာ မုန့်တီ ပူစပ်စပ်လေး သွားသောက်ရအောင် ထ၊ မျက်ချေးတွေ၊ နှပ်တွေ ထွက်ပစ်လိုက်၊ ငိုချင်ရင်ပါ ငိုလို့ရသေးတယ်နော်၊ မုန့်တီသီးသလိုလိုနဲ့ ငိုပစ်လိုက်”

“ငါ အိပ်ရာထဲပဲ နေချင်တယ်ဟာ”

“မရဘူး ထ၊ မထရင် ငါ အမိုးနဲ့တိုင်လိုက်မယ် ထ၊ နင် စိတ်သက်သာရာရအောင် လုပ်ပေးမလို့၊ ထဟာ၊ ရင်ထဲက အပူကို ငရုတ်သီးနဲ့ တိုက်ထုတ်လိုက်”

“ငါ မထချင်ဘူးဟာ”

“မထချင်လို့မရဘူး၊ ထ ... ထ ... ထဟာ”

ဆွဲထူရင်း အထင်းဆွဲနေသဖြင့် ပုဂါဖြူ မထချင်ဘဲ ထလိုက်ရသည်။

“ဆံပင်လေးဘာလေးသပ်၊ အင်္ကျီတွေ ဆွဲဆန့်ပါဦး”

“ဘာမှကို မလုပ်ချင်ဘူး”

“ကဲပါ ... လာပါ”

မုန့်တီစပ်စပ်က အရင်နေ့တွေထက် ပိုပြီး စပ်နေ သလိုပဲ။ တကယ်ပဲ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ နှပ်ချေးမထွက်၊ မျက်ချေးမထွက်ဘဲ မျက်ရည်တွေပဲ တို့သုတ်နေရသည်။ သူမ ရထိ အသည်းကွဲနေတုန်းပါလား။

မိုးထိ စာမေးပွဲရှိနေလို့ သူမဆီ မသွားနိုင်ပေမယ့်
စိတ်ကတော့ ရောက်သည်။

သူ့စာကို ဖွင့်ဖတ်ပါမလားဟု အကြိမ်ကြိမ်တွေ
နေမိ၏။

ဒီကြားထဲ ဝတ်မှုကတစ်မျိုး။ သူ စာမေးပွဲပြီးလို့
ကျောင်းပိတ်ရက်ကျရင် ချောင်းသာမှာ သွားအနားယူဖို့ စီစဉ်နေ
သည်။ သူ့အနားယူစေချင်တာထက် သူမ သွားချင်တာက ပိုပါ
လိမ့်မည်။

သူမရဲ့ ခေတ်ရှေ့ပြေး သူငယ်ချင်းတွေကလည်း
ပါမတီ။ သူမ သွားချင်တာကို သူ့ကို အမည်တပ်တာပါ။

သူ မသွားဘူးဟု ပြောနေရင်းနဲ့ကို အတင်းစီစဉ်နေ
သည်။ လုပ်ချင်တာလုပ်။ သူကတော့ ဝတ်မှုကို စိတ်ထဲတောင်
မရှိပါ။

စာမေးပွဲလည်းပြီးရော ဝတ်မှုက အတင်းကိုလာ
ခေါ်သည်။ သူ စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်ရုံရှိသေး ...။

အတင်းကို လာခေါ်သည်။ သူ မလိုက်ဘူးပြောတော့
လူကြားထဲမှာ သူ့ကို ဆွဲလားလွဲလား တွန်းထိုးထုရိုက် ပြီးတော့
မိန်းကလေးတန်မဲ့ လူကြွေမဲ့လွန်းသည်။

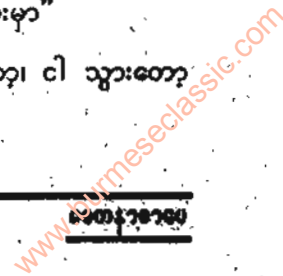
သူ့ကို အတင်းဆွဲသဖြင့် သူ့ရုပ်အင်္ကျီကြွယ်သီး
ပြတ်ထွက်သွားသည်။

သူလည်း စိတ်တိုသွားသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ဝတ်မှု၊ ဒီလောက်နဲ့ သွားရင်ကောင်းမယ်
နော်”

“မသွားနိုင်ပါဘူး၊ မောင်လိုက်မှ သွားမှာ”

“အေး ... ဒါဆို မင်း နေခဲ့လိုက်တော့၊ ငါ သွားတော့
မယ်”

“မောင် ... အခု ဝတ်မှု ကားပေါ်တက်”

“အိပ်မက်၊မက်မနေနဲ့ ဝတ်မှုပလ”

“မောင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ငါ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောနေရင် အေးအေးဆေးဆေး ဖယ်”

“မဖယ်တော့ မောင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဝတ်မှုကို လူကြား ထဲမှာ အရှက်ခွဲပြီးမှ မောင် အေးဆေးသွားလို့ မရဘူး”

“မင်းကများ ပြောရသေးတယ်၊ တော်တော် ဝတ်မှုပလ”

“မတော်ဘူး”

ကျောင်းသားတွေက ဝိုင်းကြည့်တဲ့သူနဲ့ ကွက်ကြည့်

ကွက်ကြည့် လုပ်တဲ့သူနဲ့။

သူ တော်တော်ရှက်သွားသည်။

သူ ဝတ်မှုကို တွန်းကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

ဝတ်မှု ယိုင်ထွက်သွားကာ ဖင်ထိုင်ကျသွား၏။

“ဝတ်မှု”

သူမ သူငယ်ချင်းတွေ ဝတ်မှုပလနားမှာ ဝိုင်းသွားသည်။ သူ လှည့်ကိုမကြည့်ခဲ။ အခန်းကိုပြန်ပြီး နားနေမိသည်။ ဒီနေ့တော့ သူ အိပ်လိုက်ဦးမည်။ ပုဝါဖြူဆီလည်း မသွားနိုင်သေး။ စာမေးပွဲရက်မှာ သူ အသည်းအသန် စာကျက်နေရ၍ ပင်ပန်းနိုးရည်နေပြီ။ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အိပ်စက်အနားယူပြီးမှ ပုဝါဖြူဆီသွားတွေ့တော့မည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဒေါ်ဖြစ်သူက သစ်သီးပျော်ရည်ပျော်ပေးထားသည်။ ပျော်ရည်ကို တစ်ရိုက်ထိုး မော့သောက်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တော့သည်။

“သား ထမင်းမစားဘူးလား”

“နိုးမှစားမယ်၊ သား အိပ်ချင်လို့”

“အေး ... အိပ် အိပ်”

“ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ သားကို မနှိုးနဲ့”

“အေးပါ”

“လုံးဝ မနှိုးနဲ့နော်”

“အေးပါဟယ်၊ အိပ် အိပ်”

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်လေးကို သေချာမှာပြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး အိပ်သော်လည်း တိုက်ခန်းထဲမှာ ကန့်ထားသော အိပ်ခန်းမို့ အလုပ်ပိတ်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ အိပ်ပျော်ရုံရှိသေး အခန်းတံခါး ထုသံကြားလိုက်ရကား။

“ဒေါ်လေး မောင်ရှိလား”

“ရှူး ... တိုးတိုး၊ သားလေး အိပ်နေတယ်၊ စာမေးပွဲရက်က ပင်ပန်းထားလို့”

“သိတယ်၊ ပင်ပန်းမှန်းသိလို့ ဒီက ချောင်းသာမှာ သွားနားဖို့ စီစဉ်ပေးတာကို စေတနာကို လက်မခံတဲ့အပြင် သမီးကို တွန်းလှဲသွားသေးတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရယ်၊ သားက ဒီလိုမရိုင်းတတ်ပါဘူး”

“ဝတ်မှုက မဟုတ်ဘဲ ပြောပါ့မလား၊ ဝတ်မှုထူထပ်ချင်း တွေပါတယ်၊ မေးကြည့်”

မိုးထိရဲ့အဒေါ်ကလည်း စိတ်တိုနေသော ဝတ်မှုကို

ကြည့်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“သူများကို လုပ်သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး အိပ်လို့ရမယ် ထင်လား”

ဝတ်မှုက မိုးထိအဒေါ်ကို အတင်းတွန်းတိုက်ကာ အိပ်ခန်းတံခါးကို တခုနဲ့တခုနဲ့ တခုနဲ့တခုနဲ့ အတင်းသွားထုသည်။

“သမီးရယ် ... မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ သူ့ အရမ်းကို အိပ်ရေးပျက်ထားလို့ပါ”

ဝတ်မှုက မိုးထိအဒေါ်ရဲ့ စကားကို တစ်ချက်မှ ဂရုမစိုက်။

“မောင် ... ရှင်ထွက်လာမှာလား၊ ဝတ်မှု တံခါးပျက်ပြီး ဝင်လာရမှာလား”

“ဘုရား ... ဘုရား”

မိုးထိအဒေါ် ရင်ဘတ်ဖိပြီး။ မိုးထိလည်း တော်တော် စိတ်တိုနေသည်။ 199 ကို ဖုန်းဆက်ပြီး လာဆွဲထုတ်ခိုင်းရ မကောင်းပဲ ဖြစ်ကုန်တော့မည်။

မိုးထိ ကိုယ်တိုင် ဦးဗလဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“အန်ကယ်သမီး ကျွန်တော့်အခန်းမှာ လာသောင်းကျန်း
နေတယ်၊ အန်ကယ် လာခေါ်ပါဦး”

ဝတ်မှုသည် အိပ်ခန်းတံခါးကို တွေ့သမျှ မြင်သမျှ
ဆွဲလွှဲပြီးထုသည်။ တစ်တိုက်လုံးလည်း ဝိုန်းဒိုင်းကြီနေပါသည်။

မိုးထိ အခန်းတံခါးပျက်သွားချိန် ဝတ်မှု အဖေလည်း
ရောက်လာပါသည်။

“ဝတ်မှု”

“ဟင် ... ဒယ်ဒီ”

ဦးဗလက ဝတ်မှုကို အတင်းဆောင်ဆွဲ ခေါ်သွား
သည်။

သူနဲ့ ဝတ်မှုကို နှစ်ဖက်မိဘတွေ ပြောရဆိုရ
တော့သည်။

နောက်တော့ ဦးဗလက သူ့သမီး လွန်းမှန်းသိ၍
ဘာမှမပြောတော့။

ဒါပေမဲ့ ဝတ်မှုအမေကတော့ ...

“သမီးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ ဒီလိုပဲဆိုတယ်၊
မောင်မိုးထိ သည်းခံမှရမယ်၊ အခုကိစ္စက မိန်းကလေး
ဘက်က စေတနာနဲ့ စီစဉ်တာကို ငြင်းလိုက်တော့ ရှက်ပြီး
ရမ်းတာပေါ့၊ ကောင်းကောင်းစီစဉ်ပေးတာပဲ၊ စေတနာကို
မငြင်းသင့်ဘူးလေ”

မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနဲ့ ပြောတော့ မိုးထိရဲ့ မိဘတွေ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရောက်မှ မိုးထိအဒေါ်က တစ်စခန်းထသည်။

“ကျွန်မတော့ ဝတ်မှုဲဗလကို တော်တော်ချဉ်သွားပြီ၊ ရိုင်းစိုင်းသလားမမေးနဲ့၊ လူကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ကျွန်မကို မရုံးနဲ့တိုက်သွားတာ၊ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖျက်တာပဲကြည့်၊ ကျွန်မတားနေတဲ့ကြားက တစ်ချက်မှ ဂရုမစိုက်တာ၊ ဗီမေကောင်းဘူး၊ ဗီစဆိုးရင် ပြင်လို့မရဘူး၊ ကျွန်မတို့သားလေး တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမယ်၊ နေ့စပ်ပွဲကိုဖျက်ပစ်”

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လို့မရသေးဘူး၊ နေ့စပ်ထားတာက တိုင်းသိပြည်သိ၊ ပြီးတော့ သူ့အဖေဦးဗလနဲ့လည်း မကင်းရာမကင်းကြောင်း”

“အဲဒါနဲ့ပဲ သားလေးကို ထိုးအပ်ရမှာလား၊ မတန်ဘူး မတန်ဘူး၊ ကျွန်မတူလေးကို နှမြောတယ်၊ ရှားရှားပါးပါး

ဒီတူလေးတစ်ယောက်ရှိတာ၊ ဦးဗလနဲ့မပတ်သက်ရလို့လည်း အစ်မတို့ စီးပွားဖျက်မသွားပါဘူး၊ စဉ်းစားကြပါဦး”
“ငါလည်း ရွှေလိုဥထားတဲ့သား၊ ခုလို မဖြစ်စေချင်ပါဘူး၊ မြေရှင်းဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို စဉ်းစားကြတာပေါ့”
“သား ဝတ်မှုဲဗလကို လုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး မေမေ၊ နေ့စပ်ပွဲကို ဖျက်ပေးပါ၊ ကျောင်းမှာ အရှက်ကွဲပြီးပြီ၊ အိမ်မှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ သား သူ့ကို လုံးဝ မယူနိုင်တော့ဘူး”
“အေးပါ သားရယ်၊ အမေ စိစဉ်ပါ့မယ်”

မိုးထိ မိဘတွေ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကုန်ကြပြီ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကိုယ်က စ,ကမ်းလှမ်းထားတာ၊ ဖျက်ဖို့ခက်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ကွာ၊ သားနဲ့မပေးစားနိုင်တော့ဘူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်
ဖြစ် မျက်နှာတော့ဖျက်မှာပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဦးဗလမိန်းမကလည်း ချီနေတာ
ပဲ”

“ဦးဗလကလည်း ခပ်တင်းတင်းပါကွာ၊ သူတို့သမက်
ဖြစ်သွားရင် ငါ့သားကို အရှေ့စွဲ ဝိုင်းခွာနေကြဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“မေမေတို့ ဖြေရှင်းရခက်ရင် သားပဲ သတင်းစာထဲထည့်
လိုက်မယ်၊ ပြီးမှ မေမေတို့က မသိဘူး ငြင်းလိုက်ပေါ့၊
အဓိက လူသိရှင်ကြား စေ့စပ်ပွဲဖျက်သွားဖို့အရေးကြီးတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်သမျှရှင်ဆိုင်ကြတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့သားထည့်လိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စေ့စပ်ပွဲဖျက်သိမ်းတဲ့သတင်းကို သတင်းစာထဲမှာ
သုံးရက်တိတိ ထည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဦးဗလတို့ဘက်က ဆွေ့ဆွေ့
စုန်ကြ၏။ အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲဖို့တောင် စီစဉ်ကြသည်။

အမေတို့ကို ချေးထားတဲ့ အကြွေးတွေကိုလည်း
ချက်ချင်းပြန်စပ်ခိုင်းသဖြင့် ရှိတာတချို့တစ်ဝက်ကို ရောင်းချကာ
ဆပ်လိုက်ရသည်။

ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်တက်ကြ၏။ တရားစွဲ
ဖို့စီစဉ်တော့လည်း အဆင်မပြေ၍ တော်တော်ဒေါသထွက်ကြသည်။

ဝတ်မှုဗလလည်း နိုင်ငံခြားထွက်သွား၏။

ဦးဗလတို့ဘက်နဲ့ ပြဿနာရှင်းလို့ ပြီးရုံရှိသေး
မေမေတို့က တစ်စခန်းထပြန်၏။

“သား ... သားကို ဆေးကျောင်းသူနဲ့ စေ့စပ်ပေးမယ်”

“တော်ပါတော့ မေမေ၊ အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားသေး
ဘူး၊ သား ကျောင်းပြီးမှပဲ စီစဉ်ပါတော့၊ ဖာကို အေးအေး
သင်ပါရစေ”

“ဟုတ်တယ်၊ သားလေးက စာတွေ့အရမ်းများတာ၊ ကျုပ်
တုလေး အေးအေးဆေးဆေးလေး စာသင်ပါစေ”

ဒေါ်လေးက သူ့ဘက်ပါ၍ သူ့ အခွင့်သာသွား၏။

ပြဿနာတွေ အေးသွားပြီထင်ရုံရှိသေး။ ပြဿနာ

ကြီးတစ်ခုက ထပ်ဖြစ်ပြန်သည်။ အဲဒါကတော့ အင်တာနက်ပေါ်
မှာ သူနဲ့ဝတ်မှုဗလတို့ ကျောင်းထဲမှာဖြစ်တဲ့ပြဿနာကို ဘယ်သူ
က ခိုးရိုက်ပြီး အင်တာနက်ပေါ်တင်လိုက်လဲမသိ။ “ဆေးကျောင်း
သားနဲ့ သူ့ဌေးသမီးရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်း” ဆိုပြီး Shareလိုက်ကြတာ။

Comments တွေလည်း အများကြီးတက်လာသည်။

သူလည်း အရှက်ကွဲလိုက်တာ ဝက်ဝက်ကိုကွဲရော။
ကျောင်းတောင် မုသွားရဲသလောက်ဖြစ်သွား၏။ ဒီကြားထဲ သူတို့
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖျက်သိမ်းသည့် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကိုပါ Scan
ဖတ်ပြီး တင်ထားသေးသည်။

သူ တော်တော်လေသွားပြီ။ သူ့ပါ နိုင်ငံခြားထွက်
သွားရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ဒီနေ့ခေတ်က it ခေတ်ကြီးပါ။ လှုပ်လို့မရ။
လှုပ်လိုက်တာနဲ့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်တဲ့ခေတ်။ အနေအထိုင်တတ်
ပါမှ အသက်ရှူချောင်မယ့်ခေတ်ပါ။ ဝတ်မှုဗလ ကောင်းကျိုးမပေး
ပုံကတော့ လူချင်းပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်ပြီးတာတောင် နောက်
ဆက်တွဲ အရှုပ်ထုပ်ကြီးကို ထားခဲ့သေးသည်။ သူ့ ကျောင်းပြန်
ဖွင့်ရင် ကျောင်းထဲ ဘယ်လိုခြေပြန်ချရမှန်းတောင်မသိ။

အပြင်ထွက်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က ကြည့်ရင်
တောင် သူ့အကြောင်းသိလို့ ကြည့်သလားဟု ထင်နေမိပါသည်။

ပုဝါဖြူကလည်း သူ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖျက်သိမ်း
တဲ့သတင်းကို သိလောက်ပါပြီ။ ကံမကောင်းရင် အင်တာနက်ထဲ
က သထင်းတွေတောင် ဖတ်မိပြီးလောက်ပြီ။

www.burmeseclassic.com

လူပေးထားတဲ့စာကိုလည်း ဖတ်မဖတ်က မသေချာပါ။

သူ ပုဂါဖြူဆီသွားဖို့ အားတင်းရပါဦးမည်။ ထို့ထက် ပိုဆိုးတာက သူ့စာကို ပုဂါဖြူ ဖတ်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရတာပါပဲ။

သူ့မိဘတွေ အခြေအနေကိုလည်း အကဲခတ်ရပါသေးသည်။ သူ့မိဘတွေကလည်း သူ့ကို အကဲခတ်နေပုံရသည်။

သူကတော့ ပြဿနာဖြစ်တာကို စိတ်ရှုပ်တဲ့ကြားကပဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လို့။

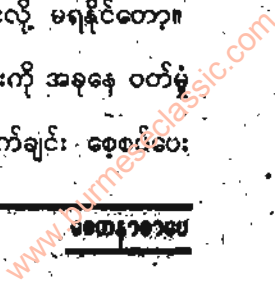

မိုးထိမိဘတွေလည်း တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည်။ အင်တာနက်ပေါ်တင်ထားတာကို သူတို့လည်း တွေ့ပြီးပါပြီ။

ရွှေလိုဥထားတဲ့ သားလေး သူတို့သဘောတူတဲ့ သူနဲ့ စေ့စပ်ပေးမိတာကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာကို စိတ်မကောင်းပါ။ သူတို့ရဲ့လောဘက သားလေးကို အစွန်းအထင်း ဖြစ်စေခဲ့ရပြီ။

ဖြစ်ပြီးသွားတာတွေကို ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ပေးရမှန်းလဲ မသိပါ။ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြင်ဆင်ပေးလို့ မရနိုင်တော့။

သူတို့ အယူအဆကတော့ သားကို အခုနေ ဝတ်မှု ထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချက်ချင်း စေ့စပ်ပေး

လိုက်ချင်၏။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေရော၊ မိန်းကလေးရှင်တွေကပါ သူတို့သားအကြောင်းကို သိကုန်ကြပြီ။

ဝက်ဝက်ကဲ့အောင် အရှက်ကွဲထားတဲ့အတွက် မိန်းကလေးရှင်တွေဘက်ကို စကားစပို့တောင်စက်သည့်အနေအထားပါ။

ပြီးတော့ သားဖြစ်သူကိုလည်း အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း စကားမစပေးရဲသေး။

သားကို ခံစားချက်ပြေပျောက်အောင် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမလဲ မသိ။

“သား ... ဗုဒ္ဓဂါယာသွားမလား သား”

“မသွားချင်ဘူး မေမေ”

“ဒါဆို စင်ကာပူ ဗန်ကောက် ရှော့ပင်”

“မသွားပါဘူး”

“ဂျပန်ရော သား”

“ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး”

“ဒါဆို ကားလဲမလား သား၊ ဘာကားစီချင်လဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူး မေမေ၊ ရပါတယ်၊ သား အဆင်ပြေပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

“မေမေက တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးချင်သေးတယ် သားရယ်”

“ဒါဆို သားကို ကတိတစ်ခုပဲ ပေးမလား မေမေ”

“ဘာများလဲ သားရယ်၊ မေမေ ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊ သား အိမ်ထောင်ဖက်ကို သားဘာသာ ရွေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိမျိုးလား”

မိုးထိ အမေကလည်း ပါးလိုက်တာမှ လှစ်လို့။

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“အဲဒီကတိက မေမေ ချက်ချင်းမပေးနိုင်တဲ့ကတိ ဖြစ်နေတယ် သားရယ်၊ သားအိမ်ထောင်ရေးကို မေမေ ပူတာပါ၊ မေမေတို့အရွေးမှားခဲ့ပါတယ် သား၊ ဒါပေမဲ့ သားရွေးတာလည်း မှားမှာစိုးတယ်၊ သား အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကိုတော့ မေမေတို့ တစ်မိသားစုလုံး တိုင်ပင်စီစဉ်ကြတာက ပိုမကောင်းဘူးလား သား”

“သား အဲဒီကတိပဲ လိုချင်တယ် မေမေ၊ အဲဒီကတိရမှ သား စိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်တယ်”

“သားက တွေ့ထားလို့လား”

“တွေ့တာ မတွေ့တာထက်ကို သားက မိန်းမယူချင်ယူမယ်၊ ယူချင်မှ ယူမယ်၊ ယူချင်တဲ့အချိန်မှ ယူမယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်နေတာ မေမေ၊ ခုလောလောဆယ် မိန်းမကိစ္စကို မစဉ်းစားချင်သေးတာ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေတို့လည်း သားကို စကားမစေချင်ဘူး၊ တကယ်လို့ တစ်နေ့နေ့ သား သဘောကျတဲ့မိန်းမ တွေ့ခဲ့ရင်လည်း မေမေတို့ ချွင်းချက်မဲ့ သဘောတူပေးစေချင်တယ်၊ အဲဒါ သားဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒပဲ”

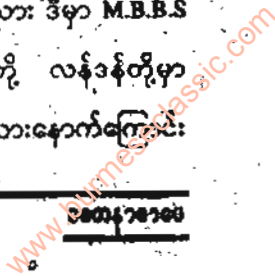
“သား တောင်းတဲ့ကတိက သားဘဝချီနေတာ ဆိုတော့ ပေးရခက်နေတယ် သားရယ်၊ ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး ပိုးမွှေးသံလို တယုတယနဲ့ မွှေးခဲ့ရတဲ့သားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ မေမေ ဝင်မပါရဘူး ဆိုတော့”

မိုးထိအမေက ဝဲလာသောမျက်ရည်ကို ပုတ်ခတ်ကာ မကျအောင် ထိန်းရင်း ...

“မေမေ အဲဒီကတိကို ပေးဖို့ တော်တော်ခက်တယ်၊ ဝတ်မှုဲဗလကိစ္စမှာ မေမေတို့မှာသွားတယ် ဆိုတာလည်း စေတနာအများပါ သားရယ်၊ ဦးဗလ ချမ်းသာတာကို မက်မိတာ မေမေတို့အတွက်မက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့သားလေးအတွက်ပါ၊ ဝတ်မှုဲဗလက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ ဦးဗလချမ်းသာသမျှ ငါ့သားပဲရမှာ၊ ငွေချင်းထပ်ပြီး မြတ်စေချင်တဲ့ စေတနာပါ သားရယ်”

“မလိုပါဘူး မေမေ၊ သားတို့မှာလည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိတာပဲ၊ သူများပိုက်ဆံနဲ့ ပိုပြီးမချမ်းသာချင်ပါဘူး၊ အဓိကက စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ လိုတာ”

“လိုတယ် သား၊ မေမေတို့မှာရှိသင့်သလောက်မရှိသေးဘူး၊ သားက ဆေးပညာဗျူသနာပါတယ်၊ သား ဒီမှာ M.B.B.S ရပြီးရင် အမေရိကားတို့ အင်္ဂလန်တို့ လန်ဒန်တို့မှာ ပညာတွေဆက်သင်စေချင်သေးတာ၊ သားနောက်ကြောင်း

မပူပင်ရဘဲ ပညာကို ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် အကုန်ခံပြီး သင်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်စေချင်တာ၊ မေမေတို့က သားကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက လိုတရ စေခဲ့တာ၊ မရခဲ့ရင်တောင် သားမရတာမဟုတ်ဘဲ မလိုချင်တော့တာပဲဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး သားကို စိတ်မဆင်းရဲစေခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ ...”

“မေမေ့စေတနာကို သား နားလည်ပါတယ် မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေရယ် ... မေမေ့စေတနာက မှားနေတယ်၊ သားက သူ့ဌေးသမီးကို ယူပြီး သူ့ပိုက်ဆံ ပျော်ပျော်ကြီး သုံးလိမ့်မယ်လို့ မေမေထင်နေလား၊ ကြီးပွားဖို့အတွက် မိန်းမထဘီနားကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မခိုဘူး မေမေ၊ ပြီးတော့ သား ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ၊ သားမှာ ကိုယ်ပိုင်အသိ၊ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက် ရှိနေပြီ၊ သားဘဝကို သားကိုယ်တိုင်ရွေးပြီး မှားခဲ့ရင် အဲဒီမှာတဲ့ဒဏ်ကို သားခံနိုင်ရည် ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“မေမေ ရင်ကွဲပါပြီ သားလေးရယ်၊ မေမေ့ဆီက ဒီကတိကို မဖြစ်မနေ တောင်းနေတာလား”

“သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ၊ သားမှာလည်း သားခံစားချက်နဲ့သား ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဖေဖေ ပြောဦးလေ”

ခုချိန်ထိ ဘေးမှာ ထိုင်နားထောင်နေသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မိုးထိအမေက စစ်ကူတောင်းသည်။ မိုးထိ ဖခင်လည်း မျက်နှာမကောင်းပါ။

“သားကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့ သားအိမ်ထောင်ရေးကို သား စိတ်ကြိုက်စီစဉ်ခွင့်ပေးတယ် သား”

“ယောက်ျား”

“ဘာမှမပြောနဲ့တော့ မိန်းမ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

မိုးထိမျက်နှာ ချက်ချင်းလမ်းဆန်းသွား၏။ မိုးထိ အမေကတော့ မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

“မငိုပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊ သားက အရွယ်ရောက်လာပြီလေ၊ နားလည်ပေးရမှာပေါ့”

ပုဝါဖြူသည် မိုးထိရဲ့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖျက်သိမ်းခြင်းလဲတင်းကို ဖတ်ရတော့ တော်တော်အံ့ဩသွား၏။ ဖျက်တာလည်း မိုးထိက ဖျက်တာ။

ထိုသတင်းကိုဖတ်ပြီး လူက ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးလာကာ ရင်တွေတုန်လာသည်။

သူ ဘာလို့ စေ့စပ်ပွဲဖျက်တာလဲ။ သူမကြောင့်များလား။ တွေးမိတော့ ရင်ကပိုခုန်လာသည်။ အခုတိုင်းဆို သူက သူမကို သစ္စာမခံချင်ခဲ့ဘူးလား။

ခုဆို သူ မလာတာကြာပြီ၊ ဆေးကျောင်းလည်း စာမေးပွဲပြီးလို့ ပိတ်ထားပြီး သူ့ရောက်မလာလို့တောင် အံ့ဩနေတာ။ ဒါပေမဲ့ မလာတာဟာ ဒုံရင်းက ဒုံရင်းပဲမို့ ကျိတ်မျှော်နေမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အပြစ်တင်မိသေးသည်။

ခုတော့ သူ့စေ့စပ်ထားတာကို ဖျက်လိုက်ပြီ။ နေခင်း ထမင်းစားတော့ ကရင်မကို ဝမ်းသာအားရပြမိသည်။

“သိပ်ဝမ်းသာမနေနဲ့ဦးနော်၊ အင်တာနက်က သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ဦး”

“ဘာသတင်းပဲဖြစ်ဖြစ် မဖတ်ချင်ဘူး၊ လောလောဆယ်ညနေပြန်ရောက်ရင် သူ့စာကိုဖွင့်ဖတ်ကြည့်ရမယ်”

“သူ့စာကိုဖတ်တာဖတ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ စေ့စပ်ပွဲဖျက်တာ နှင့်ကြောင့်လို့တော့ မမျှော်လင့်ထားနဲ့၊ နှင့် ပိုခံစားရမှာစိုးလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရော ... ကြည့်”

ကရင်မက သူ့ဖုန်းကို လာပြသည်။

“ဆေးကျောင်းသားနဲ့ သူ့ဌေးသမီးရဲ့ဇာတ်သိမ်းခန်း”

“ဟင်”

သူမ ရင်ခုန်သံတွေ ချက်ချင်းငြိမ်ကျသွားသည်။

“နှင် ထပ်ပြီး အညာခံရမှာစိုးလို့ပါ၊ သူ့စာကိုတော့ ဖတ်ချင် ဖတ်ကြည့်ပေါ့”

“မဖတ်တော့ပါဘူး ကရင်မရယ်”

“ငါ နင့်ကို သွေးထိုးတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ထပ်
အညာခံရရင် နင် ရူးတောင် ရူးသွားနိုင်တယ်”

“ကရင်မ”

“ပြော”

“သူလာရင် ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ခံနိုင်ရည်ရှိမှ ပြန်ပတ်သက်ဖို့ စဉ်းစားပါဟာ”

ပုစါဖြူသည် သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြန်
သေးသည်။ ချစ်ခဲ့ကြတာ ခဏတာ ဆိုပေမယ့် နက်ရှိုင်းခဲ့တယ်
လေ။

သိစိတ်မှာ နာကြည့်မိပေမယ့် မသိစိတ်ကတော့
ခံစားနေရတုန်းပဲလေ။

သူလာတွေ့နေတဲ့ ညနေတွေတိုင်းမှာလည်း သူ့ကို
မျက်နှာလွှဲကျော့ခိုင်းရတာ ပင်ပန်းလွန်းလှပါသည်။

စိတ်တွေက သူ့ဆီသွားချင်ရက်နဲ့ ခြေထောက်တွေ
က သူ့ကို ကျော့ခိုင်းနေရတာပါ။

ခုလည်း သူ့ရဲ့စေစပ်ပွဲပျက်တာ သူမကြောင့်မှ
မဟုတ်ဘဲလေ။ သူတို့ချင်းချင်း မပြေလည်လို့ဖြစ်ကြတာပဲ။ သူမ
မှာ မျှော်လင့်စရာမရှိပါ။

သူမကိုပေးခဲ့တဲ့စာဟာ သူမဆီ မလာတော့ကြောင်း
ရေးထားတဲ့စာတောင် ဖြစ်နိုင်သေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဖတ်တော့ပါဘူးလေ။ အဲဒီညနေက
လေးကန်သောခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဖယ်ရီပေါ်တက်ခဲ့ရ၏။

မထင်မှတ်သောနေ့တစ်နေ့။

အဲဒီနေ့က ဆေးကျောင်းပြန်ဖွင့်တဲ့နေ့ပါ။ ဘဏ်ဖွင့်

ရက်ပေမယ့် ပုဝါဖြူ တုပ်ကွေးမိနေ၍ အလုပ်မသွားဖြစ်။

ဆေးကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့ သူ ကျောင်းမှလာရဲ့လား။

လာရင်ရော အဆင်ပြေရဲ့လားဟု တွေးနေမိသည်။

ကိုယ်ဖျားနေပေမယ့် သူ့အတွက်ပဲ ပူနေမိတယ်။

“ဆေးထိုးလိုက်ပါလား သမီး၊ ဆရာဝန်သွားပြ”

“မပြတော့ဘူး အမိုး၊ Biogesic လောက်သောက်လိုက်
မယ်”

“ခေါင်းမမာနဲ့ သမီး၊ တုပ်ကွေးတကယ်ကွေးရင် ခံရတယ်၊

သွား အမိုး လိုက်ခဲ့မယ်”

“အမိုး မလိုက်ပါနဲ့ ရတယ်၊ ပုဝါဖြူဘာသာပဲ သွားပြဖယ်၊
လေ့ဒီဒေါက်တာပဲ”

“ရရဲ့လား”

“ရတယ် အမိုး”

ပုဝါဖြူ တစ်ယောက်တည်း ဇွတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆေးခန်းသွားပြတော့ လူက နှစ်ယောက်လောက်ပဲ စောင့်ရ၏။

ဆေးခန်းက မဝေးတာမို့ လမ်းလျှောက်လိုက်တာ

လူက နေမကောင်းတော့ နီးနီးလေးလျှောက်ရတာကို နုံးချိချိဖြစ်
နေ၏။

ဆေးခန်းပြပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ နီးနီးလေးပေမယ့်

ဆိုက်ကားငှားစီးလိုက်၏။ မလျှောက်နိုင်တော့။

လမ်းကလည်း ချိုင့်ကျင်းရှောင်ရ၊ ကားရှောင်ရနဲ့

ဆိုက်ကားက လွန်းထိုးနေ၏။ နောက်ကားပါလာမှန်းသိရက်နဲ့
နောက်က အရှိန်ဇေးလို့ဆိုပြီး ချိုင့်တစ်ခုကို ရှောင်လိုက်တာ

ကျောက်ခဲကိုနင်းမိပြီး ဆိုက်ကားက ကိုးရီးကားယား ဖြစ်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကားကလည်း ကျော်အတက် ဆိုက်ကားနဲ့ကား ပွတ်ဆွဲမိတော့သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား သေပါပြီ”

ဆိုက်ကားက တစောင်းကြီး လဲကျသွားကာ ပုဝါဖြူ

ကိုပိနေသည်။

“ခင်ဗျား ဆိုက်ကားကို ဘယ်လိုနင်းနေတာလဲ”

“ဘယ်လိုနင်းနင်း မင်းက နောက်ကလိုက်လာတာမဟုတ် ဘူးလား”

“နေပါဦး ကောင်မလေးကို အရှင်ထူပါဦး”

“ဟင် ... ပုဝါဖြူ”

ပုဝါဖြူ ထာဝရရင်းနှီးနေသော အသံကို ကြားလိုက်

ရပါသည်။

“ပုဝါဖြူ ... ထာ လာ၊ ကိုယ့်ကိုတို့ ရလား၊ နေမကောင်း ဘူးလား၊ ကိုယ်တွေပူနေတယ်၊ ထနိုင်လား၊ ကိုယ်ပွေ့

လိုက်မယ်”

ပြောလည်းပြော။ ပွေ့လည်းပွေ့။

“ချပေး ကျွန်မကို အခု ချပေးခမ်း”

“မချပေးဘူး၊ ဟေ့ကောင် ကားတံခါးဖွင့် ဆေးခန်းသွား မယ်”

“အခုပဲ ဆေးခန်းကပြန်လာတာ၊ ကျွန်မကိုချပေး၊ ကျွန်မ ဘာသာ ဆိုက်ကားနဲ့ပြန်မယ်”

“ဆိုက်ကားက မရတော့ဘူး ကလေးမ၊ ဘီးခွင်သွားပြီ”

“အဲဒါဆို လမ်းလျှောက်မယ်”

“စကားမများနဲ့၊ မင်း ပွန်းပဲ့သွားတာတွေ ဆေးသွားထည့် ဦးမှပေါ့”

“ရတယ် မထည့်ဘူး၊ ရှင့်ကားပေါ်တော့မတက်ဘူး၊ ကျွန်မ မရန်းချင်ဘူး၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အခု ချပေး”

“ပုဝါဖြူရယ်”

သူ ထိန်းပြီး ချပေးလိုက်တော့

“အား”

ခြေထောက်တစ်ဖက်က ကောင်းကောင်းမထောက်

နိုင်။

“ကိုယ်မပြောဘူးလား”

ပြောပြီး ပြန်ပွေ့ချိတ်လိုက်သည်။ မိုးထိတို့ လက်

တွေသွက်သလား မမေးနဲ့။

“မိုးထိအောင်မြင့် ငါ့ကို အခုချပေး”

“မင်းမှ မရပ်နိုင်တာ”

“မရပ်နိုင်လို့ လဲသွားရင်တောင် နင့်အကူအညီ မယူဘူး”

“ကိုမိုး ရှင်းပြတာကို လက်မခံဘဲ ချစ်ဖြူ ဘာလို့ တစ်ဖက်သတ်ကြီး မုန်းနေတာလဲ၊ ချစ်ဖြူဖြစ်ခဲ့တာ၊ ခံစားခဲ့ရတာကိုရော ကိုမိုး နားလည်တယ်၊ ကိုမိုး ခံစားခဲ့ရတာကိုရော ချစ်ဖြူသိရဲ့လား၊ ကိုမိုး ဘက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ ချစ်ဖြူ သိလား”

“မသိချင်ဘူး၊ ရှင်ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“ဒါပဲ။ ရှင်းပြတာ နားမထောင်၊ ပေးတဲ့စာတော့မဖတ်၊ ဒီနေ့တော့ မရရအောင် ရှင်းပြမယ်”

“ငါ့ကို အောက်ချပေး”

မိုးထိက သူမကို ကားထဲထိုးထည့်ကာ ...

“ဆေးခန်း သွားမယ် စကားမများဘဲ လိုက်ခဲ့၊ သူငယ်ချင်း ဆိုက်ကားသမား ကျေနပ်အောင် ရှင်းပေးလိုက်ကွာ ... Please”

သူ့ကားပေါ်ပါလာတဲ့ သူငယ်ချင်းခမျာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ ကျန်ခဲ့သည်။

သူ ပုဝါဖြူကို ဆေးခန်းခေါ်သွားကာ ပွန်းပဲ့တာတွေ ဆေးထည့်ပေးလိုက်၏။

“အစ်မ သူ့ခြေထောက် မထောက်နိုင်တာက”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဖနောင့်သား ကြေသလို ဖြစ်သွားလို့ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဆေးခန်းကပြန်ထွက်လာတော့ သူက ပုဝါဖြူကို ကားပေါ်တွဲတင်ရတာပါပဲ။ ပုဝါဖြူ ငိုချင်မိသည်။ အစားထိုးမရ အောင် ချစ်ခဲ့ရသူရဲ့ လက်မောင်းကို မှီတွယ်ခွင့်ရတာလေ။

ကားကို လူရှင်းသည့်ဘက် မောင်းသွားကာ ...

"ကိုယ်ရှင်းပြတာကို ခဏလေးနားထောင်လေးပါ ချစ်ဖြူ ရယ် ... နော်"

အဖြစ်မှန်တွေ သိလိုက်ရမှ ပုဝါဖြူ ပိုကြေကွဲတာ ပါ။ သူ့မိဘတွေအကြောင်း သိရက်နဲ့ ပုဝါဖြူ သူ့ကို အထင်လွဲခဲ့ မိသည်။

သူ့မိဘတွေကြောင့်လို့ ဘာလို့ မတွေးမိခဲ့ပါလိမ့်။

သူက ပုဝါဖြူရဲ့ မင်္ဂလာပိတ်စာကိုတောင် ပတ်လိုက် ရသေးသည်။ ပုဝါဖြူ ပိုတဲ့စာတွေ တစ်စောင်မှမရခဲ့ပါဘဲ ပိတ်စာ အတုနဲ့ နလုံးသားကို ဆင်ဆာဖြတ်ခဲ့ကြသတဲ့။

"ဒါပေမဲ့ မေမေတို့ကို မမုန်းပါနဲ့ ချစ်ဖြူရယ်၊ သူတို့က ကိုယ့်ကို ချစ်လွန်းလို့ လုပ်ကြတာပါ။ ချစ်ဖြူကပဲနားလည် ပေးလိုက်ပါနော်၊ အချစ်လွန်ပြီး ချစ်ပုံချစ်နည်းမှားခဲ့တာ ပါ။"

“ကိုမိုးရယ်”

“ညိုမကို ဘာလို့ မဆက်သွယ်ခဲ့တာလဲ”

“ကိုမိုးနဲ့အဆက်အသွယ်မရတော့ ကိုမိုး ဖြတ်သွားပြီထင် ပြီး ရှက်လို့”

“ဖြစ်ရလေ”

“ပုဝါဖြူလေး”

“ဟင်”

“ကိုယ်ပေးတဲ့ငှက်ရုပ်ကလေးတွေကို မဖြေကြည့်လား”

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒီထဲမှာ ကိုယ်ဘာရေးထားတယ် ထင်လဲ”

“မသိဘူး”

“ချစ်ဖြူသာလျှင် ကိုယ့်တစ်ဘဝလုံးရဲ့ လက်တွဲဖော်လို့ ရေးထားတာ”

“ပုဝါဖြူ မသိဘူး”

“ကိုယ် ဒီနေ့ထိ ချစ်ဖြူကို နက်ရွိုင်းစွာချစ်နေတုန်း”

“အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ဆိုတာကို ဘာလို့ယုံတာလဲ၊ ပုဝါ ဖြူကို ဘာလို့ မယုံတာလဲ”

“ချစ်ဖြူရယ် ... ဖိတ်စာတောင် တွေ့မှတော့”

“ပြောတော့ ပုဝါဖြူ တခြားလူကို ယူရင်သတ်မယ်ဆို”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို စောင့်နေခဲ့တာလား”

“မစောင့်ပါဘူး၊ ပုဝါဖြူ တောင်ငူမှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့တာ”

ပုဝါဖြူကလည်း သူမအကြောင်းတွေ ရှင်းပြလိုက် သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ဘာလို့ အဲလိုလုပ်ရတာလဲ၊ မတော်တဆ ဒုက္ခရောက်သွားရင် ရင်ကျိုးရမှာ”

“မသတိတော့ဘူးဗို့လား”

“ဘာလို့မသတိရမှာလဲ၊ ပိုတောင်သနားသွားတာ”

“သေချာလို့လား”

“မှတ်ပုံတင်ပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု တရားရုံးသွားမလို့”

“ဟာ ... ဘာများလဲလို့”

“တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ပဲ လက်မှတ်ထိုးကြ
ရအောင်ကွာ”

“မလောပါနဲ့ ကိုမိုးရယ်၊ ပုဝါဖြူက ကိုမိုးကို ထာဝရ
စောင့်နေခဲ့သူပါ။ ကိုမိုးရဲ့စေ့စပ်သတင်းကြီး ဟိုးလေးတ
ကျော် ပါလာတာတောင် ပုဝါဖြူက တိတ်တိတ်ကလေး
စောင့်နေခဲ့သေးတာပါ”

“ကိုယ်တို့ သစ္စာမှန်လို့ ပြန်ဆုံရတာပေါ့နော်”

“ကိုမိုးမိဘတွေ ကျေနပ်ပါ့မလား”

“ကိုယ်မသိဘူး”

“မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးနော်၊ ပုဝါဖြူ ဒီတစ်ခါ
တော့ ကိုမိုးကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး”

“ချစ်ဖြူရယ်”

ချစ်သူကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ရင်း ကရုဏာတွေ
သက်ပြီးရင်း သက်နေမိသည်။ ပုဝါဖြူ ဘာပဲပြောပြာ သူ့ကို
ပုဝါဖြူ စောင့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြန်တွေ့တဲ့ နေ့ကတည်းက
သူ့ရင်ထဲက အလိုလို သိနေခဲ့တာပါ။

နဖူးလေးကို နမ်းလိုက်တော့ မျက်နှာလေး ရဲသွား
သည်။

“နေကောင်းသွားပြီမို့လား”

“ကောင်းသွားပြီ၊ ဆေးထိုးလို့တော့မဟုတ်ဘူး၊ ဧရီကို
ဒေါက်တာ နမ်းလိုက်လို့”

“ဒေါက်တာ မဖြစ်သေးဘူးလေ”

“သူ့များတွေအတွက် မဖြစ်သေးလေမယ့် ပုဝါဖြူအတွက်
တော့ ကိုကိုဒေါက်တာရဲ့ ကုသမှုတွေနဲ့မှ ပျောက်မှာပါ
ရှင့်၊ ဟီး ဟီး ... ပုဝါဖြူလေ ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
မရယ်နိုင်ခဲ့တာ ကြာပြီသိလား”

“ပဲမများဘဲ ရယ်တာလား”

www.burmeseclassic.com

“အင်း”

“ဆံပင်တွေဖောက် တော်တော်ရှည်နေပြီနော်”

“ကိုမိုးပြောတည်းက မညှပ်တော့တာ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ချစ်ဖြူရယ်၊ ပြန်ဆုံလို့”

ချစ်သူနှစ်ဦးကြားသို့ ကြားလေတောင် သွေးစရာနေရာမရှိတော့ပါ။

ပုဝါဖြူဒဏ်ရာတွေ သက်သာပြီး နေကောင်းသွားတဲ့ နေ့မှာ သူတို့မြို့လေးကို ပြန်ကြသည်။

ကိုမင်းနဲ့ ညိုမတို့ကိုလည်း မြို့ဦးစေတီမှာ ဆုံဖို့ ဖုန်းဆက်ကာ ချိန်းထား၏။

သူတို့နဲ့အတူ ကရင်မလည်း ပါသည်။

မြို့ဦးစေတီမှာ ဆုံတော့ ...

“ဟယ် ... ပုဝါဖြူ ... ပုဝါဖြူ ပါလာတယ်တော့”

“ပုဝါဖြူက ဘယ်က ဘယ်လို”

ညိုမနဲ့ ကိုမင်းတို့ အံ့သြနေကြသည်။ ပြီးတော့

မြို့ကတရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးကာ လက်ထပ်လိုက်ကြ၏။

ကိုမင်း၊ ညိုမနဲ့ ကရင်မတို့ကလည်း ကာယကံရှင်
တွေနည်းပါး ဝမ်းသာကြကာ သက်သေလုပ်ပေးကြသည်။

ပြီးတော့ ကရင်မကို ညိုမတို့အိမ်မှာထားပြီး မိုးထိ
တို့အိမ်ကိုသွားကာ ...

“မေမေ သား မိန်းမယူလိုက်ပြီ”

ထွက်ကြိုသောမိဘတွေက ပုဝါဖြူကို တွေ့တော့
မျက်စိမျက်နှာပျက်ကြသည်။ ပုဝါဖြူလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့
မိုးထိလက်ကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။

မိုးထိ မိခင်က ...

“သားက အဲဒါကြောင့် မေမေဆီက ကတိအတင်းတောင်း
ခဲ့တာကိုး”

မိုးထိဖခင်က ...

“ဟား ဟား ... ဒီတစ်ခါ မေကြီး ခံလိုက်ရပြီဟေ့၊ သား
လာ အိမ်ထဲဝင်၊ သမီး လာ ... လာ၊ သား သမီးကို ခေါ်ခုံ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

မိုးထိ မေမေကတော့ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်
ပေါက်ကျတာ ချိုးပွဲချင်၏။

“မငိုပါနဲ့ မေမေ၊ သားကိုချစ်ရင် ပုဝါဖြူကိုလည်း ချစ်ပေး
ပါ”

မိုးထိအမေက အငိုမပျက်။ ပုဝါဖြူက မျက်လုံး
ဖြူးလေးနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ မိုးထိဖခင်ကတော့ ပွဲထိန်းဖိလဲ
စဉ်းစားထားပုံ ရသည်။

“ရုတ်တရက် အမေကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွ
က် ... သား သမီးကို အခန်းထဲခေါ်သွားလိုက်နဲ့...
ကလည်း မငိုနဲ့တော့ကွယ်၊ ဖူးစာပါရင် ဘယ်
မပျက်ဘူးဆိုတာ ငါတို့ လက်ခံရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ သားတို့ တကယ်ချ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်ပါရစေ၊ သားတို့နှလုံးသ
ဆင်ဆာမဖြတ်ပါနဲ့တော့ မေမေရယ် ... နော်၊
ချစ်ဖြူ၊ အခန်းထဲမှာ နားလိုက်ဦး”

www.burmeseclassic.com

“ဖေဖေနဲ့မေမေကို အရင်ကန်တော့လိုက်မယ်လေ ကိုမိုးရဲ့”

ပုဝါဖြူက ယောက္ခမတွေကို ဖားလိုက်သည်။ မိုးထိ

အမေ အိမ်နဲ့ အငိုတိတ်သွား၏။ မိုးထိ အဖေက တဟားဟား အော်ရယ်လို့။

“ဟား ဟား ဟား ... ဘာတတ်နိုင်သေးတုန်း အမေကြီး

ဟား ဟား”

မျက်စိမှ မိုးထိက ပုဝါဖြူကို ဖက်ကာ ...

မိုးထိလက်တတ်လိုက်တဲ့ ချွေးမလေး”

“သာ. ❖ ♥ ❖

ခဲတာဂ

“ဟ

လ

“

နှလုံးသားဆိုတာ ဖြူစင်တယ်

အချစ်စစ်က ရိုးသားတယ်။

အဲဒါကြောင့် ...

ဖြူစင်တဲ့နှလုံးသားကို

ရိုးသားစွာချစ်ခွင့်ပေးသင့်ပါတယ် နော် ...

နှလုံးသားကို

ဆင်ဆာမဖြတ်သင့်ဘူးမို့လား။

၁၂
၉-၄

၂၅၆

မွှေးပြလန်းဆန်း ဘဝပန်းကို
ထာဝရ ပန်ဆင်နိုင်ကြပါစေ

BURMESE
CLASSIC

၅နံ့ရမိမိုး

7th Feb' 13

1:30 AM

ပေယျံ၏၊ နှစ်ပြေးစာအုပ်၊ စိတ်ဆက်စာများပေးပို့ပါလျှင်
အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(၈)၊ ဇေယျဝတီလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။